

Lưu Ly Mong Manh

Contents

Lưu Ly Mong Manh	1
1. Chương 1: Thung Lũng Hoa Lưu Ly	2
2. Chương 2: Pi	3
3. Chương 3: Forget Me Not	6
4. Chương 4: Ký Ưc Của Pi	8
5. Chương 5: Dòng Đời Đổi Thay	10
6. Chương 6: Phải Chẳng Là Định Mệnh?	14
7. Chương 7: Những Bông Tuyết Đầu Mùa	19
8. Chương 8: Đừng Sống Trong Những Kỷ Niệm Cũ, Chỉ Nên Nhớ Thôi	21
9. Chương 9: Can Đảm Để Nhớ, Can Đảm Để Quên	24
10. Chương 10: Lưu Ly Nở Rộ	27
11. Chương 11: Những Ngày Sau Đó.....	35
12. Chương 12: Lưu Ly Mau Nở Nhưng Cũng Chóng Tàn	38
13. Chương 13: Chấp Nhận	45
14. Chương 14: Hãy Ở Bên Anh Ấy...!	51
15. Chương 15: Những Ký Ưc Bị Chôn Vùi	53
16. Chương 16: Liệu Còn Có Ngày Mai?	56
17. Chương 17: Không Có Gì Là Muộn Màng	59
18. Chương 18: Tổ Đã Trở Về	63
19. Chương 19: Mùa Hoa Lưu Ly Nở	69
20. Chương 20: Kết	70

Lưu Ly Mong Manh

Giới thiệu

Đây là chuyện tình yêu, hài hước có, nhưng cũng khiến người người phải nao lòng suy nghĩ, liệu tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-ly-mong-manh>

1. Chương 1: Thung Lũng Hoa Lưu Ly

Tôi có một cái tên rất đặc biệt – Lưu Ly! Đôi khi có người còn gọi tôi là Hoa Lưu Ly

Lũ con gái trong lớp tôi, thường trầm trồ khen ngợi sao tôi lại có cái tên đẹp thế, tên gọi của một loài hoa cánh nhỏ màu xanh, màu vàng hay màu tím.

Loài hoa mọc rất nhiều trên mảnh đất của chúng tôi, và thậm chí còn có hẳn một thung lũng mang tên loài hoa này- thung lũng hoa Lưu Ly.

Có lần ba nói với tôi rằng: “Mẹ của tôi rất yêu thích loài hoa đó, vì ngày xưa bà ngoại cũng thường gọi mẹ là Lưu Ly. Lưu Ly không đơn thuần là một loài hoa đẹp, mà ẩn sâu trong những cánh hoa mỏng manh và nhỏ nhoi đó, luôn chứa đựng một ý nghĩa vô cùng đặc biệt, nói về sự hy vọng, đừng bao giờ lãng quên của những đôi lứa yêu nhau khi chia xa hay những kỷ niệm khi ta chung sống cùng nhau trong một khoảnh khắc nào đó của cuộc đời.

Ba nói mẹ luôn thích như vậy, nên khi chào đời tôi đã có tên là Lưu Ly. Đôi lúc tôi cảm thấy nó cũng đơn thuần chỉ là một cái tên thôi, cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Tôi chỉ biết rằng mẹ mà thích là tôi cũng thích rồi. Bởi tôi luôn yêu quý, luôn trân trọng tất cả những gì liên quan tới mẹ.

Mẹ thích vẽ thì tôi cũng thích vẽ, mẹ thích đọc sách nên tôi cũng dành ra 30 phút mỗi ngày để tìm những niềm vui, sự lý thú trong những cuốn sách. Mẹ thích cùng ba ngắm mặt trời lặn ở thung lũng hoa Lưu Ly vào mỗi buổi chiều mùa hạ, nên cứ khi nào rảnh rỗi tôi đều rủ ba, rủ cả anh Dương ra thung lũng hoa Lưu Ly để ngắm mặt trời lặn vào những chiều hoàng hôn...không có mẹ ở bên.

Năm tôi lên 8 tuổi. Mẹ mất vì một cơn bạo bệnh. Khi ấy tôi chỉ là một đứa trẻ con, chẳng biết gì, chỉ biết rằng vào một ngày, mẹ cứ nằm mãi, nằm dài trên chiếc giường trong căn phòng bé nhỏ của mẹ, lúc đó trông mẹ gầy đi nhiều lắm, đôi môi mẹ tái nhợt. Nhưng mỗi lần bắt gặp ánh mắt của ba, của anh Dương và của tôi, mẹ đều nở một nụ cười hiền hậu, trù mẹn và dịu dàng như những tia nắng mùa thu vậy!

Tôi cứ đinh ninh rằng mẹ chỉ ốm vặt thôi, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu, rồi mẹ sẽ khỏe lại, mẹ sẽ lại vẽ, mẹ sẽ lại đọc sách, sẽ lại cùng chúng tôi ngắm cảnh mặt trời lặn trên thung lũng Lưu Ly như ngày nào thôi. Tôi đã luôn tin như vậy, tôi đã tin rằng rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, sẽ trở lại như ban đầu.

Tôi còn mừng tượng đến những bữa ăn ấm cúng quay quẩn bên chiếc bàn bé nhỏ trong căn bếp bên lò sưởi của chúng tôi vào những mùa đông lạnh giá. Và khi mùa xuân tới tôi và mẹ sẽ ra thung lũng Lưu Ly chọn lấy những đóa Lưu Ly hoàn hảo nhất đem về trang trí cho căn nhà bé nhỏ của chúng tôi.

Nhưng để rồi, cho tới một ngày, một ngày tắt nắng, những cơn gió cũng không còn thổi nữa, những đóa hoa cúc, hoa hồng, hoa ti-gôn chợt héo úa trong khu vườn nhỏ xinh của chúng tôi. Ngày đó, mẹ đã ra đi, đi tới một nơi rất xa mà cha xứ nói rằng: Đó là Thiên Đường.

Tôi chẳng cần biết thiên đường là cái quái quỷ gì, là nơi quái quỷ nào. Chỉ biết rằng mẹ đã bỏ chúng tôi đi thật rồi, bỏ đi mãi mãi mà chẳng bao giờ trở lại được nữa.

Khi ấy, anh Dương ôm chặt lấy tôi, không cho tôi lao ra theo đoàn người đang đưa linh cữu của mẹ tôi ra nghĩa trang đằng sau nhà thờ. Tôi òa lên khóc nức nở, tức tưởi, ảm ức, tôi vung vẩy hồng thoát khỏi vòng tay của anh Dương, nhưng chẳng được.

Tôi khóc, anh Dương cũng khóc. Còn ba tôi chỉ biết ngồi đó lặng lẽ ngắm nhìn những đóa hoa Lưu Ly đã héo úa tự bao giờ.

“Đừng khóc nữa em gái bé nhỏ của anh, mẹ là hoa Lưu Ly, nên em cũng là hoa Lưu Ly. Lưu Ly tuy nhỏ nhoi, mỏng manh nhưng Lưu Ly không yếu đuối, Lưu Ly kiên cường, Lưu Ly mạnh mẽ lắm. Nín đi! Đừng khóc nữa”

Anh Dương an ủi tôi, ôm chặt tôi vào lòng như thể anh sợ tấm thân nhỏ bé, mỏng manh của tôi sẽ ngã khụy xuống.

Tôi vẫn khóc, khóc nhiều ngày sau đó vào những buổi chiều. Rồi khi đó, tôi nhớ tới những lời cuối cùng mẹ nói với tôi, trước khi mẹ ra đi...

“Lưu Ly à? Con vẫn nhớ ý nghĩa của loài hoa, tên con chứ?”

“Dạ, có ạ”

Mẹ nắm lấy bàn tay đôi, mỉm cười dịu dàng:

“Rồi mẹ sẽ đi tới một nơi thật xa, rất xa...nơi chỉ có những vì sao thôi, những vì sao trên bầu trời kia đó...Mẹ đi một mình thôi nhưng mẹ sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn đâu. Vì mẹ biết Lưu Ly ngoan của mẹ sẽ không bao giờ quên mẹ đâu, cả ba con và anh Dương nữa”

Nói đến đó, mẹ bật khóc. Tôi cũng khóc!

Có lần tôi nghe một đạo sỹ nói rằng: “Những người đã khuất, sẽ không bao giờ rời xa ta nếu như ta vẫn luôn nghĩ tới họ, nhớ về họ, nghĩ tới họ với những kỷ niệm, với tất cả những gì đẹp đẽ nhất trong cuộc đời”

Tôi luôn tin điều đó, bằng chứng là những tháng ngày sau ấy, những tháng ngày sau khi mẹ rời bỏ cuộc sống của chúng tôi. Tôi không khi nào thôi nhớ về mẹ!

Vào mỗi buổi chiều, tôi đều rủ anh Dương, đôi khi là cả ba. Chúng tôi cùng nhau ra thung lũng Lưu Ly để ngắm mặt trời lặn.

Những ngày cuối tuần tôi thường hay mang giá vẽ rat hung lưng để vẽ. Ai cũng bảo tôi vẽ đẹp, có lẽ tôi thường hưởng điều đó từ mẹ. Tôi luôn trân trọng nó, như ý nghĩa của những bông hoa Lưu Ly vậy: Xin đừng quên tôi.

“Mẹ à, dù mẹ có đi xa tới bất cứ đâu hay nơi nào, thì những hình ảnh của mẹ vẫn sẽ mãi nằm lại ở trong trái tim của ba, của anh Dương và của con nữa. Luôn như vậy! Mẹ nhé”

2. Chương 2: Pi

Sau ngày mẹ mất, tôi tự hứa với bản thân mình là sẽ không buồn phiền nhiều nữa, vì tôi là Lưu Ly mạnh mẽ mà.

Tôi vẫn sẽ đi học, sẽ đi chơi, vẫn sẽ vẽ, vẽ thật nhiều là đằng khác. Tôi luôn tâm niệm rằng mẹ luôn ở bên cạnh tôi, luôn luôn dõi theo tôi, bất cứ lúc nào, bất kể ở đâu.

Tôi luôn tỏ ra mình cứng rắn mạnh mẽ, nhưng tôi vẫn thường xuyên bị lũ con trai cùng lớp trêu chọc, chúng chọc ghẹo tôi từ những cái nhỏ nhất mà chúng luôn coi đó là đồ dị hợm, bỏ đi. Có lúc chúng giằng lấy những bức tranh từ tay tôi, những bức tranh đó tôi vẽ để cảm ơn bác bảo vệ đã cho tôi vào trường khi tôi đi học muộn, hay vẽ tặng cô lao công đã giúp tôi dọn dẹp đồng rác mà khi tôi bị cô giáo phạt.

Những cậu nhóc luôn vô tâm vậy mà! Khi còn nhỏ chúng luôn có những hành động quái đản và chúng chẳng bao giờ thèm để ý đến cảm nhận của những người xung quanh, chúng luôn ham chơi và thích sự mới lạ. Đôi lúc chúng không biết rằng chính từ những hành động đó sẽ gây ra sự tổn thương cho những người khác, cho những cô gái yếu đuối luôn tỏ ra mạnh mẽ như tôi.

Tôi biết, rồi những đứa trẻ ngỗ nghịch đó, cũng sẽ lớn lên và trở thành những chàng trai tốt, những người đàn ông tốt như anh Dương, như ba của tôi. Nhưng biết khi nào mới tới ngày đó đây?

Sự thực là bây giờ tôi vẫn là nạn nhân của những trò đùa vô bổ đó! Có lần tôi nói với anh Dương, anh chỉ cười rằng: “Chúng nó trêu chọc em vì chúng nó có lý do cả đó, em gái bé bỏng ạ. Con trai thường hay bày trò trêu chọc người con gái mà mình thích để gây ấn tượng chẳng hạn”

Lý do gì chứ? Yêu thương gì chứ? Chúng nó ghét tôi thì có. Tôi chẳng thể hiểu nổi những điều mà ông anh quý hóa nói ra lúc đó?

Chỉ biết là...

“Lưu Ly à, sao cậu vẽ đẹp thế, vẽ tặng chúng tớ đi”

“Không, tớ vẽ cho người khác rồi, trả lại tớ đây, cậu không biết lấy cắp đồ người khác là sai trái à?”

“Không trả”

“Trả lại đây”

“Không”

Rồi chúng chạy biến đi, mất hút.

Tôi tức lắm, ức lắm. Nhưng chẳng làm được gì khác ngoài việc...khóc. Khóc là cách tốt nhất để xua tan những muộn phiền, những âm ức trong lòng.

Lưu Ly luôn mong manh! Lưu Ly luôn cô đơn mà!

Tôi không bao giờ nói với ba về những sự việc xảy ra khi ở trường. Tôi không muốn cho ba biết, vì ba tôi bận lắm, bận với hàng tá những công việc nặng nhọc trong nhà máy, những công việc đó đem lại sự ổn định cho cuộc sống của gia đình tôi.

Nên cách duy nhất sau khi khóc là tôi lại tìm đến với mẹ, trò chuyện với mẹ, mà chẳng biết mẹ có nghe thấy không nữa?

Có một buổi chiều, bọn con trai trong lớp của tôi cướp nốt đi những bức tranh vẽ hoa Lưu Ly cuối cùng của tôi. Tôi không buồn đuổi theo để đòi lại như những lần trước nữa.

Tôi lặng lẽ bước đi trên thung lũng Lưu Ly, nơi hiếm khi có người bén mảng tới đó, những giọt lệ cứ đua nhau lăn dài, lăn dài trên đôi má, tôi cũng chẳng buồn quệt nó đi, cứ để vậy có lẽ là tốt hơn...

Rồi tôi ngồi suốt ba giờ đồng hồ trên cánh đồng Lưu Ly, tôi lặng lẽ ngắm nhìn những cánh hoa mỏng manh, nhỏ nhoi và yếu ớt đó trong ánh nắng chiều tà. Phải chăng Lưu Ly còn đại diện cho sự lãng quên

Sẽ không ai biết tôi đang khóc, cho tới khi Pi xuất hiện...

- Sao cậu lại ngồi ở đây một mình vậy Lưu Ly, chiều muộn rồi, cậu nên về nhà đi!

Tôi ngạc nhiên trước sự hiện diện của Pi, bởi từ trước tới giờ tôi không nói chuyện với Pi.

- Bọn chúng nó bỏ đi hết rồi. Chúng bảo tớ đem trả lại những bức tranh cho cậu!

Tôi quay lại thì thấy trên tay Pi đang cầm những bức tranh của tôi

Rồi tôi chẳng nói chẳng rằng, tôi giật phắt lấy những bức tranh đó trên tay Pi. Rồi tôi xé...xé...cứ thế tôi xé, xé vụn từng bức tranh một trước sự ngạc nhiên vô cùng của Pi

- Cậu?

Rồi tôi vợ vội lấy chiếc cặp nằm chống đỡ dưới đất khoác lên vai

- Pi, cậu làm ơn bảo với bọn chúng là lần sau nếu muốn lấy những bức tranh hay thứ gì của tôi, thì cứ việc đến tìm tôi

- Tớ...

- Mà này Pi...cậu đừng có suốt ngày lèo đèo đi theo bọn chúng như vậy nữa, làm như vậy cậu không thấy mình yếu đuối và hèn nhát lắm sao?

Nói rồi tôi đi thẳng, bỏ Pi lại đó với những cảm giác khó mà lột tả được

Chẳng hiểu sao, tôi lại có thể nói ra với Pi những lời đó. Dù sao thì Pi cũng chẳng làm sai điều gì, trong lớp Pi cũng như tôi vậy, cũng chẳng có bạn bè, cũng toàn chơi một mình, cũng nhỏ bé và yếu đuối như tôi. Những điều đó tôi có thể thông cảm với cậu ta, nhưng cái việc mà cậu ta chịu sự sai bảo của mấy đứa ngáo trong lớp làm tôi không thể chịu đựng được.

Ngẫm lại những lời tôi nói với Pi, tôi cũng cảm thấy có lỗi...Có cơ hội tôi nghĩ mình cần phải xin lỗi cậu ta

Khi mà bạn chạm vào lòng tự ái của một đứa con trai thì bỗng chốc từ sự tự ái đó sẽ trở thành một thứ gì đó mạnh mẽ lắm!

Pi cũng thế

Ngày hôm đó mọi chuyện xảy ra ngoài sức tưởng tượng của tôi

Bọn chúng đón đầu tôi ở một góc trong sân trường

- Lưu Ly à? Nghe nói cậu lại sáng chế ra một thứ gì đó hay ho lắm, có thể cho bọn này chiêm ngưỡng một chút được không?

- Tôi chẳng có cái gì để cho cậu chiêm ngưỡng đâu, nói thật là tôi chẳng sáng tạo ra cái gì gió gì cả

Bọn chúng cười ồ lên trước sự tức giận của tôi

- Ồ thì tụi này nghe đồn vậy thôi?

- Là ai đã nói với các cậu?

- Ồm ...thì là thằng Pi cậu bạn bé bỏng của Lưu Ly đó

- Tôi chẳng có thứ gì cả, chẳng có gì hết, các cậu tránh ra đi, các cậu tha cho tôi đi, tôi cầu xin đấy

- Nhưng trước tiên phải cho tụi này khám cặp của Lưu Ly đã...

- Không bao giờ!

Tôi ôm chặt chiếc cặp trước ngực mình, điều đó càng làm cho bọn chúng thêm nghi ngờ hơn.

Rồi một đứa trong bọn chúng giằng nhanh lấy chiếc cặp từ tay tôi. Tôi giằng lại, nhưng không được, chiếc cặp trượt khỏi đôi tay nhỏ bé của tôi làm cho tôi thì ngã nhoài ra đất. Đau điếng.

Bỗng nhiên từ đâu đó...có một dáng người nhỏ thó quen thuộc, lao nhanh ra, đó là Pi. Có lẽ cậu ta đã nấp ở một chỗ kín đáo nào đó để theo dõi mọi chuyện xảy ra ở đây

- Trả lại cậu ấy đi? Ánh mắt Pi nhìn thẳng vào đứa đang cầm chiếc cặp của tôi, trông cậu ấy cương quyết lắm

- Pi ...Chẳng phải mày về phe tụi tao sao, chẳng phải mày tiết lộ bí mật cho tụi tao sao

- Tao chưa bao giờ về phe tụi mày, tao chưa bao giờ tiết lộ bí mật nào cả. Pi gào to lên

- Mày nên biết cách xử sự đó Pi à, khôn hồn thì dẹp ra một bên đi, định chơi trò anh hùng giải cứu mỹ nhân sao?

Pi chẳng thèm nói thêm nửa lời nào nữa. Pi lao nhanh sang đứa đang cầm chiếc cặp cậu ta thụi vào bụng hẳn một cái đau điếng, rồi vợ vội lấy chiếc cặp lẳng nó sang chỗ tôi

- Chạy mau đi Lưu Ly! Chạy mau

Tôi vẫn đứng đó, chết điếng người. Có thể do tôi quá bị sốc khi mọi chuyện lại ra nông nỗi này. Cậu ta chết chắc, nhưng tôi biết làm gì hơn đây.

Rồi sau đó, tôi chạy đi và bỏ rơi cậu ấy!

Ngày hôm đó Pi bị bọn chúng đánh một trận như tử.

Tôi chạy tới thung lũng hoa Lưu Ly, tôi ngồi im, người tôi run lên bần bật vì sợ hãi

Chỉ tới khi tôi nhìn thấy Pi đang thất thủ đi về phía tôi, tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Mặt cậu ấy thâm tím ở chân tay, ở mặt và có vài chỗ đang chảy máu.

Tôi bôi thuốc cho cậu ấy, băng bó lại những vết thương hở cho cậu ấy

- Tớ ... tớ xin lỗi

- Không sao...không sao đâu Lưu Ly. Cậu ấy vẫn cười được

Còn trong lòng tôi cái cảm giác hối hận cứ chen lẫn với sự bối rối, bối rối vô cùng.

Pi mới chuyển đến lớp tôi năm chúng tôi học lớp 7. Cậu ấy có thân hình nhỏ thó, duy chỉ có đôi mắt là sáng hơn cả.

Khi cậu ấy mới chuyển tới, điều duy nhất tôi để ý tới cậu ấy, đó là cậu ấy chẳng bao giờ nói chuyện với ai trong lớp, khi tan học thì y như rằng sẽ có một chiếc xe ô tô sang trọng tới đón cậu ấy về.

Tôi bắt đầu để ý tới cậu ấy nhiều hơn khi cậu ấy đem trả lại cho tôi những bức tranh, và tôi đã mắng xối xả vào mặt cậu ấy. Lần đó tôi ghét cậu ấy lắm, yếu đuối và hèn nhát, vì tôi chúa ghét những ai phải chịu sự sai khiến của người khác, nhưng thực ra mọi chuyện không phải là như vậy. Lần đó cậu ấy đã làm cách nào đó, để lấy lại những bức tranh của tôi từ bọn chúng, rồi cậu ấy đem nó tới cho tôi, nhưng vì lý do nào đó cậu ấy lại nói rằng mình bị sai khiến để làm việc đó. Có lẽ cậu ấy có lý do của riêng mình.

Cậu ấy chưa bao giờ là một cậu bé yếu đuối và hèn nhát cả, trước đó bây giờ và cả về sau này nữa.

Những tháng ngày sau đó, sau trận đòn như tử đó! Lại thay, mấy đứa ngỗ ngược trong lớp không còn dám trêu chọc tôi nữa, cũng không dám đánh Pi nữa, chẳng hiểu sao tự nhiên chúng lại trở nên ngoan ngoãn đột xuất như vậy. Cũng kể từ lần đó Pi hòa đồng với mọi người trong lớp hơn, và dĩ nhiên là cả tôi nữa. Tôi nghĩ điều đó đều tốt cho cả hai chúng tôi

Những tháng ngày sau nữa, là những ngày bình yên trên thung lũng Lưu Ly

Tôi nhận ra trong sự việc này, tôi học được khá nhiều thứ:

Sự can đảm!

Sự mạnh mẽ!

Và một tình bạn, một người bạn...là Pi

3. Chương 3: Forget Me Not

Có ai đó đến với cuộc đời bạn như những tia nắng, những cơn gió, những cơn mưa mùa hạ!

...Nhưng rồi, ngay sau đó, người ấy bỏ đi, bỏ ta lại với những kỷ niệm chẳng thể nào quên được. Đôi khi ta cảm thấy mình hạnh phúc trong những ký ức đó, và luôn thôi thúc một hy vọng trở về!

*

Có một lần Pi mang tới cho tôi một con mèo nhỏ với bộ lông màu xám, con mèo ướt sũng trông rất tội nghiệp!

- Cậu lấy nó ở đâu thế?

- Tôi tìm thấy nó ở một cái cống

- Cậu định nuôi nó sao?

- Không! Cậu sẽ nuôi nó!

- Tôi?

- Ừm!

- Tại sao cậu lại không nuôi nó, cậu nhặt được nó mà?

- Tôi không thích mèo!

Thế là tôi mang chú mèo đó về nuôi! Ba và anh Dương cũng chẳng phản đối gì, mặc dù tôi biết anh Dương dị ứng với lông mèo.

Tôi quyết định đặt tên con mèo đó là Bun. Pi cười sặc sụa vì cậu ấy cho rằng đó là tên một con chó. Tôi cũng cười!

Pi nói Pi ghét mèo, nhưng khi tôi ngờ ý là cậu ấy sẽ cùng tôi nuôi nó, cậu ấy đồng ý liền. Hễ cứ chiều thứ bảy là cậu ấy lại mang đến cho tôi những thứ thức ăn của mèo mà cậu mua được ở đâu đó.

Chúng tôi có thêm một người bạn, là Bun!

Nhà Pi trên thị trấn! Cậu ấy nói cậu ấy có một ngôi nhà màu xám với ban công chất đầy những chậu hoa Ti-gôn, hoa Lưu Ly. Cậu ấy hứa với tôi là một lúc nào đó sẽ dẫn tôi tới thăm nhà cậu ấy!

Tôi cứ nghĩ Pi có một ngôi nhà lớn, một ông bố với một chiếc xe hơi xịn. Hẳn Pi phải có một cuộc sống sung sướng, chẳng mất mát như tôi.

- Pi! Mẹ cậu là người thế nào?

- Là một người phụ nữ tuyệt vời nhất trên đời này.

- Vậy mẹ cậu ở đâu? Tôi không bao giờ thấy bà ấy?

- Thiên Đường! Bà ấy mất rồi!

- Mất?

- Ừ ...Bà ấy mất năm tới 9 tuổi...vì bệnh u phổi!

Tôi đã bảo cậu ấy cũng bất hạnh như tôi mà!

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện của quá khứ rồi, nhắc đến thì chỉ làm ta thêm phiền muộn thôi, chứ cũng chẳng giải quyết được việc gì.

Ngày hôm đó, tôi đã chỉ cho cậu ấy những cách mà cậu ấy có thể cảm nhận được rằng mẹ cậu ấy vẫn ở bên cậu ấy, vẫn dõi theo cậu ấy hằng ngày. Như cái cách tôi thường nghĩ tới mẹ, những lúc buồn, lúc cô đơn và cảm giác lạc lõng trong thế giới bao la, rộng lớn này!

Tôi luôn kiềm chế được được những nỗi đau, sự mất mát trong lòng, bằng những thứ ở hiện tại, như cái cách mà ba và anh Dương tôi vẫn thường hay làm vậy!

Cuộc sống của tôi những ngày có Pi, tôi cảm thấy bớt tẻ nhạt và hiu quạnh hơn. Có lẽ Pi cũng thấy vậy.

Như những năm tháng không thể nào quên của cuộc đời này. Nhưng cuộc sống luôn đổi thay, dòng đời luôn đổi thay. Khi ta cùng nhau ở trong thế giới của nhau, rồi tới một ngày nào đó sẽ là sự chia xa. Bởi có lẽ ta không thể sống mãi trong cuộc đời của nhau được, chỉ là thời gian ngắn hay dài thôi, như năm tôi 8 tuổi mẹ bỏ tôi. Và năm tôi 13 tuổi, Pi cũng bỏ tôi mà đi!

Có ai đó đến với cuộc đời bạn như những tia nắng, những cơn gió, những cơn mưa mùa hạ!

...Nhưng rồi, ngay sau đó, người ấy bỏ đi, bỏ ta lại với những kỷ niệm chẳng thể nào quên được. Đôi khi ta cảm thấy mình hạnh phúc trong những kỷ ức đó, và luôn thôi thúc một hy vọng trở về!

Có một ngày tôi ngồi một mình trên thung lũng Lưu Ly

Có một ngày tôi chỉ biết ôm mèo Bun vào lòng, và lẩm nhẩm một điều gì đó

Có một ngày Pi lặng lẽ rời khỏi cuộc sống của tôi như những ngày tắt nắng, ngưng gió!

Có một ngày như thế...!

Cậu ấy chuyển nhà đi mà chẳng thèm nói với tôi một lời nào! Chỉ biết rằng trước ngày hôm đó, cậu ấy trò chuyện với tôi.

Cậu ấy hỏi tôi:

- Lưu Ly này, tại sao cậu lại mang tên một loài hoa?

- Vì mẹ tôi thích vậy, mẹ là hoa Lưu Ly nên sinh ra tôi cũng là hoa Lưu Ly

- Cậu có biết ý nghĩa của loài hoa này không?

- Dĩ nhiên là có rồi!

Pi khẽ cười

- Vậy thì xin đừng bao giờ quên tớ nhé. Và tớ cũng thế!

....

Nói rồi cậu ấy vụt chạy đi, thật nhanh!

Sau hôm đó cậu ấy không còn tới gặp tôi nữa! Cậu ấy cũng không tới trường nữa. Tôi hỏi cô giáo thì cô bảo rằng : Pi đã chuyển trường rồi!

Thế đó...

Cậu ấy lặng lẽ bước vào cuộc đời của tôi như những ngày nắng, rồi cũng lặng lẽ bước ra y như cái cách mà cậu ấy đến vậy!

Thế đó..

Trên thế gian này đâu có thứ gì là bất biến, là vĩnh cửu. Phải hay chẳng cũng chỉ là những cảm giác vĩnh hằng bọc bọc ở trong tim mà thôi, chẳng bao giờ có thực.

Sự thật vẫn là vậy! Vẫn chỉ là tôi ở lại đây, vẫn chỉ là tôi-bông hoa Lưu Ly yếu ớt, mong manh và cô đơn!

Trong rất nhiều câu chuyện về hoa Lưu Ly mà mẹ từng kể với tôi. Tôi đặc biệt chú ý tới một câu chuyện như thế này:

“Có một ngày, có một người du hành nọ đang lang thang trong một thung lũng hoang vắng thì nhìn anh ta nhìn thấy một bông hoa lạ mà anh ta chưa từng gặp bao giờ, ngay dưới chân mình. Anh ta liền hái bông hoa đó lên, thì ngay lập tức, cạnh dốc núi hé mở ra. Anh ta bước vào bên trong và thấy trước mắt mình không biết cơ man nào là vàng, bạc, châu báu. Anh ta sung sướng thu nhặt chúng, nhưng lại vô tình đánh rơi bông hoa bé nhỏ. Bông hoa thì thảm một cách yếu ớt: “Xin đừng quên tôi!” Tuy nhiên, người lữ hành mãi mê, say sưa với những kho báu trước mắt mình mà làm ngơ trước sự khẩn cầu đó. Rồi khe núi bắt đầu khép lại, anh ta chỉ còn một chút thời gian ngắn ngủi để chạy thoát. Nhưng Alas! Bông hoa nhỏ từng giúp anh mở cái hang châu báu, đã biến mất mãi mãi!”

Mỗi lần nhắc lại câu chuyện đó, ba lại hỏi tôi, tại sao lại thích nhất câu chuyện đó! Tôi liền bảo với ba rằng: Vì con thấy mình giống bông hoa bé nhỏ đó! Vì chẳng ai ở bên cạnh con, tất cả đều rời xa con, cả mẹ và Pi nữa. Rồi tôi òa lên khóc, khóc nức nở.

Ba lặng lẽ ôm tôi vào trong lòng. Rồi ba lấy từ trong chiếc cặp ra một cuốn sổ nhỏ màu xanh, bìa cuốn sổ in những bông Lưu Ly tím

- Pi dặn ba là đưa nó lại cho con! Ba nói rồi trao cho tôi cuốn sổ của Pi

Buổi tối ngày hôm đó, tôi lặng lẽ lật từng trang trong cuốn sổ nhỏ, đó là nhật ký của Pi

Trong cuốn nhật ký đó, cậu ấy viết về những tháng ngày cậu ấy dỗi theo tôi, ở bên cạnh tôi.

Và bên trong cuốn sổ đó, cậu ấy còn kẹp một bức ảnh chụp hình cậu ấy với mèo Bun.

Tôi vô tình lật ra mặt sau bức ảnh ấy, một dòng chữ được viết vào rất ngay ngắn:

“ Forget me not”

*

Sau hôm đó, tôi tự nhủ với bản thân mình rằng: Rồi một ngày tôi sẽ gặp lại cậu ấy thôi...một ngày nào đó.

Vì sao tôi tin như vậy, vì ba tôi luôn nói rằng: Trên đời này có hai từ: Định mệnh

4. Chương 4: Ký Ức Của Pi

Tôi đã để ý tới cậu ấy ngày từ những ngày đầu tiên tôi bước chân vào lớp.

Tôi thích nhìn cái cách cậu ấy độc thoại với một thứ gì đó, như một con gấu nhỏ, một sợi dây chuyền và một bức ảnh chụp chung với mẹ cậu ấy.

Tôi thích cái cách mà cậu ấy cầm cụ tô vẽ cho những bức tranh của mình, thực sự trông chúng rất đẹp và có hồn.

Tôi thích cử chỉ cậu đưa chiếc khăn giấy cho bác lao công sau những ngày lao động mệt nhọc, hay đưa một chiếc bánh mì-bữa sáng của cậu ấy ột người hành khất nghèo đói, xa lạ khi cậu ấy nhìn thấy ông ta trên đường đi tới trường.

Rồi tôi cũng ghét những hành động mà đám con trai trong lớp tôi bắt nạt, trêu chọc, giằng lấy những bức tranh mà cậu ấy vẽ. Những lúc đó, tôi ước chi mình có thêm một chút sự can đảm để đứng lên bênh vực cho cậu ấy, nhưng rồi cuộc tôi cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài cái việc làm hèn nhát nhất trong cuộc đời mình, đó là đứng núp ở một góc khuất nào đó, như một thằng hèn, một thằng nhát gan...Rồi sau đó lại lặng lẽ đi theo cậu!

Cái hôm mà tôi tới thung lũng Lưu Ly để đem trả cậu những bức tranh bị cướp từ đám con trai. Khi ấy tôi nghĩ rằng: Lưu Ly sẽ vui, rất vui, sẽ thôi không khích nữa, sẽ lại mỉm cười, thậm chí sẽ trò chuyện với tôi và cảm ơn tôi nữa. Tôi đã nghĩ như thế.

Nhưng lúc đó, cậu ấy không những không cảm ơn tôi, không cười và càng khóc thêm nữa. Trông cậu ấy tức giận lắm, đó là lần đầu tôi thấy cậu ấy khác so với mọi ngày nhưng điều đau đớn nhất là nó lại diễn ra trước mặt tôi. Tôi biết cậu ấy tức tôi lắm, căm ghét tôi lắm. Chẳng biết làm gì hơn ngoài việc cứ đứng đó cho cậu ấy mắng, mắng tôi là đồ con trai hèn nhát, đồ con trai không bao giờ dám đứng lên chống lại sự bất công lại đi làm tay sai cho kẻ khác. Từng cảm xúc trong lòng tôi vỡ vụn ra...

Từ đồng cảm xúc vỡ vụn đó, những câu nói đó đã chạm vào lòng tự trọng của tôi một cách sâu sắc, dù tôi nhỏ bé, yếu đuối nhưng tôi vẫn là con trai mà. Một thằng con trai mà chẳng dám đứng lên để bênh vực người con gái mình quý mến, thì chỉ là một thằng hèn nhát mà thôi.

Tôi tự nhủ với bản thân mình như vậy đó. Tôi tự nhắc nhở bản thân mình, phải mạnh mẽ lên, can đảm lên, đừng sợ bất điều gì cả, đừng biến mình thành kẻ hèn nhát trước mặt cậu ấy, phải bênh vực, bảo vệ cho cậu ấy.

Tôi đã làm được dù bị đám con trai cùng lớp tấn ột trận đòn như tử. Nhưng điều quan trọng là tôi đã làm được, tôi đã vượt qua những mặc cảm về bản thân mình. Tôi đã chứng minh cho cậu ấy thấy rằng tôi không phải là đồ yếu đuối, hèn nhát, tôi là một thằng con trai!

Ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi đó là khi cậu ấy bôi thuốc và băng bó vết thương cho tôi, tôi nghĩ mình đã quên đi cảm giác được một người phụ nữ chăm sóc từ ngày mẹ tôi mất đi. Mẹ mất đã gây ra nỗi thương tổn sâu sắc trong lòng tôi, tình cảm mà ba dành cho tôi cũng không đủ để bù đắp những mất mát đó, mặc dù ba đã làm rất nhiều thứ vì tôi. Tôi nghĩ mình đã quên đi những cảm giác thân thuộc đó, cho tới hôm nay cậu ấy ở bên cạnh tôi, chăm sóc cho tôi.

Lưu Ly lặng lẽ bước vào trong cuộc sống của riêng tôi, cuộc sống vốn tẻ nhạt của tôi...nó cứ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng như tia nắng mùa đông vậy.

Tôi thấy được những ngày ấm áp, những cảm giác thân thuộc, gần gũi chợt hiện về trong cuộc sống của tôi, trái tim tôi được hâm nóng trở lại và hơn hết tôi bắt đầu cảm thấy được cảm giác yêu thương, được yêu thương.

Ở bên cậu ấy, tôi luôn muốn cho cậu ấy vui, vì tôi thích nhìn cậu ấy cười, những nụ cười như nắng vậy.

Cậu ấy thích mèo tôi mang tới cho cậu ấy một con mèo, tôi bảo cậu ấy nuôi nó, vì nếu nuôi tôi sợ nó sẽ chết mất. Cậu ấy vui vẻ đồng ý nói rằng: Chúng tôi sẽ cùng nuôi nó.

Giá như những tháng ngày ấm áp cứ thế này trôi qua, nhẹ nhàng thì hạnh phúc biết bao!

Nhưng cuộc đời vốn chẳng bao giờ nằm trong sự sắp đặt của ai cả, những lúc chúng ta sống, chẳng bao giờ chúng ta biết được phía trước mình sẽ xảy ra điều gì tiếp theo.

Tới một ngày, ba nói muốn nói chuyện với tôi, trước đó tôi thấy ba trao đổi với chú ba một việc riêng tư nào đó, về những hợp đồng làm ăn thì phải, thậm chí tôi còn nghe nói về một chuyện đi xa nữa.

Sau buổi trò chuyện, ba nói chuyện với tôi. Ba nói chúng tôi sẽ rời xa nơi này, tới một mảnh đất xa lạ, mà trong mơ tôi cũng chưa bao giờ mơ tới. Một đất nước xa xôi, với những điều kiện địa lý, khí hậu, con người khác. Đó là New Zealand- một đất nước xa xôi nằm ở phía tây châu Úc.

Tôi không đồng ý với ba chuyện đó, tôi muốn ở lại nơi đây, nhưng ý ba đã quyết thì cũng chẳng ai thay đổi được, kể cả mẹ!

Ba là người độc đoán, nghiêm túc và tham vọng vô cùng!

Ông không bao giờ có cảm giác đủ đầy thỏa mãn với những thứ mình đang có, mà tôi thiết nghĩ rằng ông đã có được những thứ mà những kẻ khác khi nhìn vào ông đều cảm thấy thèm thuồng. Nhưng đôi khi lòng tham của con người là vô đáy, đạt tới một mức nào đó rồi, thì lại muốn vươn xa, xa hơn nhiều nữa. Ba luôn là vậy. Tôi không thể thay đổi được quyết định của ông, tôi đã phải chấp nhận, đau đớn chấp nhận!

Sau này tôi nhận ra rằng, mọi thứ ba làm đều vì tôi, để bù đắp những mất mát trong lòng tôi khi thiếu đi tình thương yêu của mẹ.

Mỗi bậc cha mẹ đều muốn dành cho con cái mình những điều tốt đẹp nhất, và đó luôn là sự vĩ đại. Theo cách này hay cách khác thì nó vẫn luôn vĩ đại!

Tôi không nói với Lưu Ly về chuyến đi của mình, tôi không muốn cậu ấy khóc, tôi cảm thấy sợ khi cậu ấy khóc, khi ấy tôi chẳng biết phải làm gì?

Tôi đã đến gặp ba của Lưu Ly! Ông ấy là một người nhân hậu và rất tâm lý. Ông ấy biết con gái mình đang nghĩ gì. Tôi đã kể cho ông nghe về chuyến đi rất xa xôi của tôi, và tôi còn nói với ông tôi sẽ trở lại đây để thăm Lưu Ly. Tôi bảo với ông là đừng chuyển nhà đi đâu vì chắc chắn tôi sẽ trở lại. Ông ấy chỉ mỉm cười, tôi cảm thấy an tâm hơn. Vì những điều đó đối với tôi nó quan trọng lắm, tôi cũng chắc chắn một điều rằng ông ấy hiểu tôi, và ông ấy sẽ làm tất cả để Lưu Ly hiểu và tha thứ cho tôi.

Tôi trao lại cho ông ấy cuốn nhật ký của tôi, cuốn nhật ký tôi bắt đầu viết khi tôi gặp Lưu Ly và những tháng ngày ở bên cậu ấy.

Lưu Ly không đơn thuần chỉ là một loài hoa nhỏ dại mọc bạt ngàn trên những cánh đồng, trong thung lũng hoang vu.

Lưu Ly là một loài hoa đẹp, một loài hoa mong manh tưởng chừng như yếu đuối, nhưng không phải như vậy....Lưu Ly luôn mạnh mẽ.

Cậu ấy cũng thế, cậu ấy mạnh mẽ và cứng rắn lắm. Tôi biết cậu ấy sẽ vượt qua tất cả, tất cả mọi điều. Cậu ấy vẫn sẽ ở lại đây, trên thung lũng Lưu Ly này...để chờ tôi. Và một ngày nào đó tôi sẽ lại trở về...tìm cậu.

“Hãy đợi tớ ở nơi này nhé Lưu Ly. Vì tớ chắc chắn với Lưu Ly rằng tớ sẽ trở lại đây...tìm cậu, có một điều tớ luôn muốn nói với cậu, khi tớ thực sự đủ can đảm Lưu Ly à. Điều đó đối với tớ nó quan trọng lắm. Vậy hãy đợi tớ nhé”

Có rất nhiều truyền thuyết về Lưu Ly. Nhưng tất cả chỉ mang một ý nghĩa duy nhất:

“ Forget me not”

Những năm tháng sau đó....!

** *

5. Chương 5: Dòng Đời Đổi Thay

Dòng đời luôn đổi thay, là những vòng xoáy. Chúng ta đâu biết được phía trước sẽ xảy ra những gì, những việc gì đang tới? Nó tốt đẹp? Hay khủng khiếp? Càng bao giờ chúng ta biết được. Chúng ta chỉ việc sống, rồi bị cuốn theo những vòng xoáy đó. Đôi khi bạn lạc quan tự nhủ với bản thân mình rằng: À...Hôm nay là một ngày bình yên, gió nhẹ nhẹ và nắng thì ấm áp...thì có gì ngày mai không như vậy.

Nhưng có người lại lo xa nghĩ rằng: Ừ thì...đúng hôm nay là một ngày bình yên thật, gió nhẹ và nắng vàng ấm áp lắm...nhưng ai biết mà chắc chắn được rằng mai sẽ không phải là những ngày bão giông.

Đúng là chẳng bao giờ biết được!

Ba năm sau cái ngày Pi ra đi. Gia đình chúng tôi cũng chuyển đến một nơi xa xôi, so với tôi nó lạ lẫm và xa xôi lắm. Chúng tôi chuyển vào Sài Gòn, mảnh đất với những cơn mưa rào bất chợt, tôi rất thích mưa, thích cái cảm giác được ngồi yên tĩnh ở một quán cà phê nhỏ nào đó và rồi ngắm mưa vào những chiều mùa hạ.

Tôi đã thất hứa với Pi, vì tôi không chờ cậu ấy. Nhưng thiết nghĩ tôi không thể vì điều đó mà cãi lại lời ba, vì tất cả những điều ba làm đều muốn tốt cho tôi mà thôi. Tôi rời xa nơi này, không có nghĩa là tôi quên Pi, cậu ấy mãi ở trong lòng tôi. Tôi tin lời ba nói về hai chữ định mệnh. Biết đâu trong dòng đời xô ngược ta sẽ gặp lại nhau.

Tôi hỏi ba là có mang mẹ đi theo không. Ba cười nói: Thân xác mẹ nằm lại mảnh đất bình yên này, nhưng ở trên cao kia mẹ sẽ luôn dõi theo chúng tôi dù cho chúng tôi đi bất cứ về phương trời nào.

Chiều hôm ấy, tôi mang một bó hoa ti-gôn màu đỏ, và vài chùm hoa Lưu Ly màu tím nhạt ra mộ mẹ. Tôi ngồi đó trò chuyện với mẹ, tôi kể về chuyến đi của chúng tôi và tôi còn hứa với mẹ chắc chắn chúng tôi sẽ trở lại nơi này

Tạm biệt tuổi thơ của tôi

Tạm biệt mẹ

Tạm biệt Lưu Ly...!

Tôi nghĩ rằng mình chọn lựa ra đi như thế là đã đủ can đảm để bỏ quên lại những ký ức, chôn giấu nó trên mảnh đất bình yên, hiền hòa với những cơn gió, trên cánh đồng Lưu Ly.

Nhưng rốt cuộc tôi đâu thể bỏ quên nó dễ dàng như thế được.

Ba nói: “Những ký ức đẹp đẽ sẽ luôn theo con, dù con đi tới đâu, hay bất cứ nơi nào, nó vẫn sẽ mãi đọng lại trong tâm trí của con. Dĩ nhiên con không thể sống mãi trong những ký ức đó...nhưng cũng không thể quên. Mà hãy cất giấu nó, ở một nơi an toàn, một nơi đẹp đẽ nhất trong lòng con”

Ba luôn nói đúng!

Ở Sài Gòn, tôi nhận ra nó cũng có bốn mùa, nhưng không phải là xuân, hạ, thu, đông như ngoài Bắc. Mà nó là bốn mùa như thế này: Mùa nắng ít, mùa nắng nhiều, mùa mưa ít và mùa mưa cực nhiều. Tôi nói với những người bạn của tôi, chúng chỉ cười. Tôi nhận thấy điều đó luôn đúng.

Tôi thực sự cảm thấy cực kỳ yêu quý những cơn mưa Sài Gòn, và còn yêu hơn nữa cái cảm giác khi mưa tới bất chợt. Khi mà ta đang dạo bước trên một con phố nào đó, thì bất chợt mưa ào tới, mọi người chạy tán loạn để tìm nơi ẩn nấp cho riêng mình. Hay cảm giác đợi mưa dưới hiên nhà, ngân nga lên giai điệu của những cơn mưa. Và thích thú nhất vẫn là những giây phút ngồi nhâm nhi một ly cà phê và ngắm mưa trong những chiều mùa hạ. Cái quyến rũ của mưa là ở những điểm đó.

Đôi lúc đi một mình qua những con phố dài, tôi lại ngân nga theo giai điệu của những bài hát :

“Một cơn mưa đi qua để lại... những ký ức anh và em

Tìm em trong cơn mưa... anh thần thờ

Lần theo những dấu vết đánh rơi

Tưởng như rất gần mà ngờ đâu đã rất xa

Vụt mất theo cơn mưa ngày qua

Tưởng như rất lạ mà ngỡ đâu sao quá quen

Là lúc em ngang đời ta”

Cuộc sống ở Sài Gòn không đến nỗi tệ như tôi từng nghĩ như trước đây. Nó khá suôn sẻ đối với tôi

Năm đó tôi vào cấp III, ba cố gắng xin cho tôi và anh Dương vào trường quốc tế để học tập.

Tôi vẫn theo đuổi niềm đam mê vẽ vời của mình, ba cảm thấy vui vì điều đó, có lẽ mỗi lần nhìn thấy tôi cầm cọ và vẽ ba đều nhớ đến hình ảnh đẹp đẽ của mẹ trước đây

“Cả cuộc đời này ba chỉ yêu mình mẹ con thôi sao?”

“Sao con lại hỏi vậy?”

“Nếu như ba muốn đi thêm bước nữa thì con không ngăn cản đâu, cả anh Dương cũng thế” Tôi cười

Ba lặng im rồi ông nói tiếp:

“Mẹ con là tất cả đối với ba rồi”

“Ba là người đàn ông tuyệt nhất thế gian”

“Chỉ là bây giờ con cảm thấy vậy thôi, rồi sau này con sẽ tìm thấy người đàn ông còn tuyệt vời hơn cả ba nữa kia” Ba mỉm cười, còn tôi ôm chầm lấy ông!

Tôi khâm phục ba, tất cả những gì ba làm cho chúng tôi. Những bậc cha mẹ họ luôn luôn vĩ đại!

Ở trong trường quốc tế, tôi cũng không chơi với nhiều bạn. Tôi chỉ thân với duy nhất một người. Đó là July!

July là cô bạn mang hai dòng máu Việt-Anh. Ba July là người anh, còn mẹ cô ấy là người Việt, người con gái xứ Huế nét na, dịu dàng. July kể với tôi về mối tình của ba mẹ cô, July nói họ gặp nhau khi ba tới Việt Nam làm việc, họ ấn tượng với nhau từ cái nhìn đầu tiên, rồi từ cái ấn tượng đầu tiên ấy, nảy nở lên một thứ gọi là tình yêu, July nói mối tình của họ thật lãng mạn.

July như vậy! Nhưng cô ấy cũng không có một gia đình trọn vẹn và hạnh phúc. Năm 13 tuổi, ba mẹ July chia tay nhau. Ba cô ấy sang Mỹ làm việc, còn mẹ cô ấy trở về Sài Gòn sống. Khi được tôi hỏi, cô ấy có buồn không, July nói không! Cô ấy nói mình chưa bao giờ buồn phiền nhiều về điều đó, dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, có cứu vãn thì cũng không cứu nổi nữa. Đơn giản vì July luôn nghĩ rằng: Khi hai con người chung sống với nhau trong cùng một thế giới, và cho tới một lúc nào đó, họ cảm thấy họ không thể cùng chung sống trong thế giới của nhau nữa, và cách giải quyết tốt nhất với bản thân mỗi người là chia ly, ba mẹ của July cũng vậy thôi. Nếu họ níu kéo nhau vì một lý do nào đó, rồi những tháng ngày sau ấy mọi sự đều trở nên gượng gạo, cách tốt nhất là chia xa nhau để không phải làm tổn thương nhau thêm nhiều lần nữa. Điều đó sẽ làm ọi thứ trở nên tồi tệ hơn mà thôi.

July còn nói với tôi, ba mẹ cô ở mỗi nơi khác nhau như thế, nên cô ấy có nhiều nơi để đi, ví dụ như cô ấy có thể sang anh thăm ông bà nội, sang Mỹ để thăm ba, còn ở Việt Nam thì thi thoảng ra Huế để thăm họ hàng bên ngoại. Đôi khi sự chia xa lại cho ta những điều thú vị hơn.

July luôn lạc quan và yêu đời như thế đó!

July có nghĩa là tháng 7, tháng của những ngày hè rực nóng, y như tính cách của July vậy. Vui vẻ, hòa đồng, cá tính và năng động. Mọi hoạt động trong trường quốc tế không bao giờ vắng mặt July. July như bông hoa hướng dương luôn rực rỡ, luôn tỏa sáng vậy!

July mang hai dòng máu Âu châu với Á Đông, nên cô ấy mang cho mình những vẻ đẹp vô cùng hoàn hảo và quyến rũ. Mà bất cứ chàng trai nào đều mê đắm từ những cái nhìn đầu tiên. Ấy vậy nên July luôn trở thành tâm điểm của đám đông, bao nhiêu chàng trai trong trường đều tằm tia cô ấy, cả anh Dương tôi cũng vậy!

July sinh ngày 25 tháng 7 có nghĩa là cô ấy thuộc cung Sư Tử. Những cô nàng cá tính, mạnh mẽ và quyến rũ. July mang trong mình tất cả những điều độc đáo của cung hoàng đạo đó!

Còn tôi thì khác tôi sinh vào mùa xuân, vào tháng 3-mùa hoa Lưu Ly nở rộ. Tôi là một cô nàng Song Ngư sống nội tâm, nhút nhát và mê đắm những điều lãng mạn.

Hai con người với hai tính cách hoàn toàn khác biệt nhưng lại trở thành những người bạn thân thiết, thể mới lạ chứ. Tôi thiết nghĩ July tìm thấy điều gì đó cô ấy thiếu trong tôi và tôi cũng tìm thấy điều gì đó tôi thiếu trong con người cô ấy.

Tôi chỉ học chung với July hết năm lớp 10 thôi, mùa hè năm đó July quay trở về Mỹ học, vì ba July muốn như vậy.

Ngày chia tay, July chẳng tỏ ra buồn bã, vẫn cười toe. July nói với tôi:

- Hai năm nữa gặp lại nhau nhé, Lưu Ly thân yêu?
- Ở đây sao?
- Ở Mỹ chứ!
- Ở Mỹ?
- Ừm. Cứ đợi mà xem

July cười, một nụ cười bí ẩn!

Anh Dương của tôi xin được một suất bổng bổng toàn phần bên Mỹ khi đang học năm thứ hai đại học ở Sài Gòn. Ba vui lắm, vì đó là một điều cực kỳ tốt cho tương lai của anh.

Rồi năm đó anh Dương sang Mỹ học, chỉ còn tôi và ba ở lại Việt Nam thôi!

Tôi theo học nốt hai năm trong trường quốc tế, rồi sau đó tôi sẽ thi lên đại học Mỹ thuật- công nghiệp thành phố Hồ Chí Minh. Tiếp tục theo đuổi niềm đam mê vẽ vời của tôi. Nếu như là họa sỹ tôi sẽ được đi đó đây, đi mọi miền trên mảnh đất Việt Nam xinh đẹp này, tôi sẽ đi Đà Lạt, đi Sa Pa, đi Mai Châu ...thăm những vùng đất hùng vĩ của miền Tây Bắc xa xôi. Qua mỗi vùng đất tôi sẽ thể hiện những vẻ đẹp của nó qua nét vẽ của chính mình. Đó luôn là niềm đam mê cháy bỏng trong lòng tôi, mẹ nói mẹ đã không thực hiện được những điều đó, thì tôi phải làm thay ẹ, hoàn thành nốt những mong ước của cuộc đời mẹ!

Nhưng rồi những ước mơ đó của tôi tan thành mây khói, khi tôi hoàn thành xong chương trình lớp 12. Ba nói với tôi: Ba quyết định sẽ cho tôi sang Mỹ du học, vì anh Dương của tôi đã hoàn thành xong khóa học và xin được một công việc ổn định bên đó, anh ấy hứa với ba sẽ chăm sóc và tạo mọi điều kiện tốt nhất cho tôi để học hành.

Ba nói ba già yếu rồi, ba không đủ sức để lo cho tôi những điều tốt đẹp nhất. Anh Dương chăm sóc tôi, tôi thấy điều đó cũng đỡ dần cho ba rất nhiều. Và cuối cùng tôi đã chấp thuận, mặc dù trong lòng tôi mọi thứ vẫn rối rắm lắm!

- Ba sẽ ở lại đây một mình?
- Ba quen rồi con à, con yên tâm ba sẽ không sao đâu?
- Sao ba không đi cùng chúng con sang bên đó luôn, trước đây hay bây giờ chúng ta luôn đi cùng nhau mà ba
- Ba cũng già yếu rồi con, chẳng biết sống chết lúc nào.
- ...
- Ba đã quyết định sau khi con sang bên đó, ba sẽ quay trở về với mẹ con
- Thung lũng hoa Lưu Ly?
- Ừ con, đã đến lúc ba trở về đó rồi, không biết mọi thứ có còn như xưa nữa không. Nhưng chỉ ở nơi đó ba mới thực sự cảm thấy được bình yên
- ...

- Đi mạnh giỏi nhe con, gắng lên con gái của ba, con luôn mạnh mẽ mà, gắng lên.

Tôi chẳng nói được gì hơn, vì cổ họng tôi nghẹn đắng lại. Tôi òa khóc lên trong lòng ba như những ngày thơ bé!

Tôi nghĩ quyết định của ông là đúng đắn! Chỉ ba năm thôi mà, tôi hoàn thành xong khóa học tôi sẽ lại trở về bên ba, bên mẹ, bên thung lũng Lưu Ly

Ngày tôi đi...

“Con sẽ trở lại sớm thôi ba, ba giữ gìn sức khỏe nhé”

Ba lặng lẽ đứng ở sân bay tiễn tôi ở sân bay. Tôi không dám quay lại nhìn ba, bởi vì tôi sợ mình sẽ lại òa khóc lên. Tôi cứ bước đi, bước đi thật mau

Dòng đời luôn đổi thay, chẳng ai có thể biết trước được điều gì sẽ xảy ra cả. Cách tốt nhất là đối mặt và sống sót!

...

Tạm biệt Sài Gòn cùng những cơn mưa

Tạm biệt ba!

Tạm biệt mẹ!

Tạm biệt Lưu Ly!

*

Ngay sau ngày tôi sang Mỹ, ba trở về với mẹ, bên thung lũng Lưu Ly, bên mảnh đất bình nguyên nắng gió của chúng tôi.

Mảnh đất tôi đến, là tiểu bang Ohio của nước Mỹ hoa lệ, nơi anh Dương đang làm việc.

Ở nơi xa xôi này, tôi cũng cảm thấy bớt cô đơn hơn khi có anh Dương và cả July. Đúng như lời cô ấy nói, tôi gặp lại cô ấy ở Mỹ sau hai năm.

6. Chương 6: Phải Chẳng Là Định Mệnh?

Tôi sang tiểu bang Ohio (nằm ở phía đông bắc nước Mỹ) và theo học vẽ tại một trường đại học về nghệ thuật, tôi không bao giờ từ bỏ niềm đam mê của mình. Tại tiểu bang Ohio có khoảng 40 trường đại học về nghệ thuật, tôi chọn một trường không mấy nổi tiếng lắm, nhưng vì tôi thích cái kiến trúc cổ kính mang đậm phong cách châu Âu của nó, với lại trường cũng gần nhà anh Dương sẽ tiện cho việc đi lại.

Tôi và anh Dương sống trong một căn nhà nhỏ, ở ngoại ô thành phố, khá là yên tĩnh. Ngoài ra chúng tôi còn có một sân vườn nhỏ để trồng hoa, trong gia đình tôi ai cũng yêu thích những loại hoa nên đi đâu chúng tôi cũng trồng nó, hồi ở Sài Gòn tôi và ba cũng thường xuyên chăm sóc vườn hoa của chúng tôi.

Mỗi khi trồng hoa, tôi lại nhớ tới thung lũng tràn ngập hoa lưu ly của chúng tôi, những nỗi buồn man mác lại gợn lên trong tôi nao nao khó gột tả lắm, tôi nhớ tới mẹ, nhớ tới Pi.

Đôi lúc những hình ảnh về Pi cứ hiện về trong tâm trí tôi một cách bất chợt, nó ứ đọng lại và gây cho tôi những cảm giác khó chịu, đau nhói ở trong tim. Đã gần 6 năm rồi còn gì, 6 năm cậu ấy rời xa cuộc sống của tôi, 6 năm tôi không được nhìn thấy ánh mắt, nụ cười của cậu ấy. Tôi nhớ cậu ấy nhiều lắm!

Tôi cũng nhớ tới mèo Bun, chú mèo nhỏ mà Pi tặng tôi, chú mèo nhỏ mang tên một con chó. Khi chuyển vào Sài Gòn, tôi không thể mang mèo Pi đi theo, ba tôi đã quyết định tặng nó cho bà góa Tư cạnh nhà tôi, tôi nghĩ để bà ấy nuôi là tốt nhất, bà ấy sống cô đơn bao năm một thân một mình, chẳng có con cái ở bên, có mèo Bun bà ấy sẽ cảm thấy bớt cô đơn hơn. Chẳng biết Bun còn sống hay đã chết rồi!

Pi rời bỏ cuộc sống của tôi bao năm qua, đáng lẽ tôi phải quên cậu ấy rồi, nhưng tôi không thể, chẳng bao giờ quên cậu ấy được. Trong lòng tôi vẫn không thôi nuôi nấng một tia hy vọng rằng cậu ấy sẽ trở lại gặp tôi...

Biết đâu có một ngày...!

July luôn là cô nàng của các bữa tiệc tùng, thi thoảng khi còn ở Việt Nam cô ấy vẫn thường hay tổ chức các bữa tiệc tụ tập những cô nàng đình đám trong trường, những buổi tiệc đó luôn thú hút được sự chú ý của mọi người.

July cũng rủ tôi tham gia những bữa tiệc của cô ấy, tôi tham gia và luôn là người về sớm nhất, bởi nơi nó không bao giờ hợp với những cô nàng sống nội tâm, thích sự yên tĩnh như tôi. Tôi thích cái cảm giác trốn mình vào một góc nào đó, một quán cà phê nhỏ trong một ngõ ngách nào chẳng hạn, để tự mình thưởng thức vị ngon tuyệt của những ly cà phê. Trước ở Sài Gòn, vào những ngày mưa tôi vẫn hay một mình tới những chốn đó, thưởng thức vị đậm đà ngai ngái của cà phê hòa quyện với thứ nhạc Trịnh da diết trữ tình!

Chiều thứ 7, July gọi điện cho tôi

“Honey à! Tối nay sang nhà tớ ăn tối nha?”

“Có chuyện gì sao?”

“Ồ...có một chuyện”

“Gì thế”

“Bí mật không thể bật mí”

“Ồ...bí mật”

Chắc rằng ta lại tính giới thiệu với tôi một anh chàng mới quen nào đó, một anh chàng người Pháp cực lãng mạn, một anh chàng người Mê-xi-cô với làn da bánh mật quyến rũ hay một anh chàng châu Á dịu dàng, có thể lắm!

Ở Việt Nam July có quen một vài anh chàng, rồi cũng trải qua một vài cuộc tình vội vã, chóng vánh. Nhưng chưa bao giờ tôi thấy July thực sự quý mến một anh chàng nào. Đúng là một cô nàng Sư Tử đào hoa!

Còn về phần tôi ư? Tôi không thể nào quên được quá khứ đam sâu, thì tôi có thể thích ai được chứ! Hồi còn học ở trường quốc tế, có một anh chàng người Úc để ý đến tôi, thậm chí tán tỉnh tôi nhưng tôi luôn tìm cách từ chối một cách lịch sự nhất, lâu dần cậu ta cũng bỏ cuộc.

6 giờ tối, tôi có mặt tại nhà July, July sống cùng ông bố người Anh, nhưng hiếm khi tôi thấy ông ấy ở nhà lắm.

- Hôm nay cậu định giới thiệu với tớ anh chàng nào đây?

- Một người rất đặc biệt!

- Một anh chàng người Pháp, một anh chàng người Ý hay một anh chàng người Hoa

- Một anh chàng người Việt Nam

- Sao trước giờ cậu bảo không thích người Việt mà, cậu từ chối anh Dương tới vài lần

- Nhưng người này đặc biệt lắm

- Ồ ...thì đặc biệt!

- Cậu cứ chờ xem nhé!

July cười toe!

Khi tôi đang chuẩn bị nốt những món ăn tráng miệng, một vài chiếc bánh ngọt của Pháp, rồi món bánh táo(một món bánh mà người Mỹ yêu thích, và không thể thiếu trong những bữa ăn, bữa tiệc của họ).

Có tiếng chuông vang lên kính coong ngoài cửa! July nhanh nhẩu chạy ra, trước đó cậu ấy đã đứng trước gương và thay hàng chục bộ váy, rồi cũng phải mất 15 phút để chỉnh sửa lại đầu tóc, móc tay hay chiếc khăn mỏng quàng ở cổ! Tôi chỉ cười rồi nói: Cậu xinh đẹp như vậy mặc gì mà chẳng đẹp!

Cánh cửa bằng gỗ sồi từ từ được mở ra, một bóng người khá cao và mảnh dẻ bước vào. Trông anh ta hơi gầy thì phải nhưng dáng đi thì vô cùng lịch lãm, một tay anh ta dắt vào túi quần.

Rồi khi anh ta bước vào, khuôn mặt anh ta dần dần hiện rõ lên trong ánh đèn, một khuôn mặt gầy gầy, với chiếc mũi cao, đôi môi khá mỏng đang mím chặt lại, đôi mắt thì cương nghị nhưng toát lên sự lạnh lùng pha lẫn sự ấm áp.

Trong lý ức của tôi tồn tại gương mặt này, chiếc mũi đó và đôi mắt đặc biệt ấy-đôi mắt cương nghị và mạnh mẽ.

Tôi đứng như chết trân, lặng người đi. Là Pi ư? Pi đang đứng trước mặt tôi, nhưng tại sao, tại sao cậu ấy không nhận ra tôi, cô gái hoa lưu ly ngày nào, cô gái cùng dạo chơi trên thung lũng Lưu Ly ngày đó! Cậu ấy đã quên tôi rồi sao? Không! Không thể nào!

Tôi cứ đứng đó, nhìn đăm đăm vào Pi...

- Này! Lưu Ly cậu làm sao thế?

- À...tớ

- Giới thiệu với cậu! Đây là Duy bạn của tớ, tớ đã nói với cậu trước đó!

Duy một cái tên xa lạ

Rồi cậu ta tới chìa tay ra, tôi bối rối đưa tay lên bắt lại. Tim tôi loạn nhịp mất rồi

Đó là Duy, bạn của Lưu Ly. Không phải Pi, tôi đã nhầm.

Không ngờ trên đời này lại có hai con người giống nhau đến như vậy, họ thật giống nhau, khiến tôi suýt nữa nhầm lẫn.

Cậu ta tên Duy, ba cậu ta là bạn làm ăn với ba của Lưu Ly, hai người đã biết nhau từ trước đó rồi! Cậu ta cũng đang theo học ở một trường đại học về kinh doanh trong thành phố này.

Cậu ta nói cậu sinh ra và lớn lên ở Mỹ, cậu ta chưa bao giờ về Việt Nam, nhưng có một điều đặc biệt là cậu ta nói tiếng Việt cực chuẩn. Cậu ta nói là do ba dạy và đi học các lớp về ngôn ngữ và văn hóa Việt Nam từ nhỏ nên mới được như vậy. Cậu yêu Việt Nam vô cùng và cậu ao ước rằng mình được tới Việt Nam một lần.

Chúng tôi trò chuyện những câu chuyện về Việt Nam, thi thoảng tôi khẽ liếc nhìn cậu ta, trên đời này sao lại có hai người giống nhau đến một cách kỳ lạ vậy. Phải chăng đây là định mệnh, tôi không gặp lại Pi, nhưng tôi gặp lại hình ảnh của cậu ấy trong một con người khác với một cái tên khác.

Tôi từng đọc vài tin tức thú vị về khoa học đời sống trên một tạp chí Tiếng Anh nào đó, trong đó họ nghiên cứu và có nói rằng: Trên thế giới trong 7 tỷ người đang sinh sống trên Thế giới này, sẽ có khoảng bốn người gần giống bạn. Tôi nhận thấy điều đó cũng. Ví dụ như trên mục giải trí của mỗi bài báo thì thoảng có đưa tin phát hiện ra bản sao của nữ ca sỹ Adele, Lady Gaga, Rihanna... hay diễn viên Hollywood nổi tiếng nào đó, đại khái như vậy. Những lần đó, tôi có ấn vào xem thì thấy cũng giống thật, tôi kéo xuống bên dưới xem ment của mọi người như thế nào, người thì bảo: “Ồi giống nhau quá, như hai giọt nước vậy” “Adele vẫn xinh hơn” hay thậm chí có người lại nói rằng: “Giống đâu mà giống, đúng là báo mương, báo cống, báo rau cải, lá cải...”. Xem xong đọc xong tôi cũng chỉ cười, rồi để đó!

Tới hôm nay tôi mới tin đó là sự thật! Quả nhiên trên đời này, có hai người giống như nhau, hệt như nhau. Nhưng chẳng liên quan gì tới nhau!

Ba từng nói với tôi: Trên đời luôn tồn tại hai chữ : Định mệnh! Hiểu theo nghĩ nào thì nó vẫn là định mệnh. Hôm nay tôi đã gặp lại hình ảnh của Pi trong một người khác, một cái tên khác, một cuộc sống khác, một hoàn cảnh và một số phận khác. Vậy đó đúng là chẳng bao giờ lường trước được với cuộc đời.

Tôi cũng nhận ra ngày hôm đó, những hình ảnh của Pi lại tràn ngập trong tâm trí của tôi, ám ảnh tâm trí của tôi, những giấc mơ của tôi

“Tôi một ngày nào đó...tớ sẽ gặp lại cậu Pi à

Và...

...tớ đã gặp lại cậu, hình ảnh của cậu trong một người khác”

Đó phải chăng là định mệnh?

Duy là bạn Lưu Ly, không phải Pi, Pi là cậu bạn nhỏ bé, mạnh mẽ cương nghị của tôi. Cậu bé dũng cảm luôn luôn bảo vệ tôi, hứa sẽ chăm sóc cho tôi. Và rồi, rồi bỏ cuộc sống của tôi đột ngột, mau chóng, vội vã...

Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ gì, ngủ đi Lưu Ly. Ngủ đi!

Tôi đã tự an ủi mình như thế đó! Nhưng khi đi ngủ, những cơn ác mộng vẫn không buông tha cho tôi!

“Mèo Bun của tớ đâu hả? Lưu Ly?”

“Tớ xin lỗi Pi à...xin lỗi”

“Cậu đã giết mèo Bun, cậu thật độc ác Lưu Ly à”

“Không phải như thế...tớ”

“Cậu là đồ độc ác” Giọng nói của Pi cứ vang lên trong đầu tôi, tôi sợ hãi

Rồi khi giật mình tỉnh dậy, tôi mới biết tôi vừa trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp vô cùng. Người tôi ướt đầm mồ hôi!

Duy

Sau bữa ăn tối ở nhà July, Duy ra về với tâm trạng mệt mỏi!

Công việc học hành và những mối lo toan trong cuộc sống luôn khiến anh cảm thấy thế.

Đôi khi Duy thấy mình không hợp với cái xã hội này, nó quá nhộn nhịp và vội vã. Ta cứ phải gồng mình lên chạy theo nó và kết quả là thu về sự mệt mỏi, mà đôi khi chẳng giải quyết được việc gì cả.

Đã có lúc anh muốn vứt bỏ tất cả, vứt bỏ mọi thứ để chạy tới một nơi xa xôi nào đó, không ồn ã, không khói xe, không rượu bia, không cãi vã, không công việc, không học hành. Và thay vào đó là những việc khác như: đi dạo trên một cánh đồng đầy hoa, một vùng bình nguyên nắng gió chan hòa. Rồi được đi trồng hoa vào mùa xuân, đi câu cá, thu hoạch cam táo vào mùa thu. Rồi mùa đông thu mình trong căn nhà nhỏ bên lò sưởi ấm áp, rồi kể cho nhau nghe những câu chuyện cổ An-đéc-xen về nàng tiên cá, về chú lính chì dũng cảm hay bà chúa tuyết độc ác, đọc cho nhau nghe những tiểu thuyết kinh điển về gia đình, về tình yêu, cuộc sống của Héc-to ma-lot, Henrichsienkievich chẳng hạn. Cứ nghĩ tới việc đó anh cảm thấy hạnh phúc biết bao.

Nhưng thực tại anh vẫn đang ngồi yên trong căn phòng lạnh lẽo với ly rượu trên bàn, anh lại uống:

- Sao con về muộn vậy Duy. Ba Duy kên tiếng

- Thì ba cũng vừa mới về mà, đâu thua kém gì con?

Rồi ông ấy bật đèn lên, ánh sáng rọi chiếu khắp căn bếp

- Ba mới lo xong việc ở công ty?

- Ba thì lúc nào chẳng bận- Duy cười khẩy

- Hôm nay con đi đâu?

- Con đi gặp bạn con

- Con nên bớt đi chơi và lo dần cho sự nghiệp của mình đi. Con cũng 20 tuổi rồi còn gì.

- Thì con vẫn đang lo đây, lo sốt vó lên ấy chứ- Duy cười
- Con nên nghiêm túc hơn trong chuyện này Duy à
- Con đang nghiêm túc mà ba
- Ta chỉ lo cho con thôi
- Con biết! Thank Dad

Duy lại tiếp tục uống

Những cuộc nói chuyện của ba và Duy luôn lạnh nhạt như vậy. Đơn giản vì ba ít khi ở nhà, từ nhỏ anh đã như thế, luôn sống trong cô đơn, mẹ mất từ khi anh mới sinh ra nên anh chẳng nhận được một tình yêu thương nào trọn vẹn cả. Ba yêu thương anh, nhưng sự yêu thương của ba chỉ dừng lại ở một căn nhà với những tiện nghi đầy đủ, một chiếc xe ô và vô số thứ đáng giá khác. Chỉ vậy thôi, cũng được cho là yêu thương sao?

Có lẽ ba cũng cảm thấy quen với những cuộc nói chuyện như thế này rồi nên ông cũng chẳng nói gì?

- Ba này- Duy lên tiếng, khi ba chuẩn bị lên lầu.
- Gì con?
- Mẹ con là người như thế nào?
- Sao con lại hỏi vậy? Chẳng phải ba đã nói với con hết rồi sao? Mẹ mất ngay sau khi con chào đời?
- Điều đó con biết, ba đã nói cả trăm lần rồi, con muốn ba kể nhiều hơn thế? Chẳng hạn như mẹ con là người thế nào? Có xinh đẹp không? Có biết nấu những món ăn Việt Nam không chẳng hạn, đại khái như thế!
- Con đang quen một cô gái người Việt?
- Cũng có thể

Ba Duy im lặng, không nói gì thêm nữa, ông đi thẳng lên phòng. Duy tiếp tục nhâm nhi những ly rượu và nghĩ ngợi

Ba anh ít khi chia sẻ với anh những điều về mẹ anh, mặc dù anh rất muốn nghe. Hôm nay khi đứng trước mặt cô gái Việt Nam nhỏ nhắn đó, anh lại nghĩ tới mẹ anh.

Chắc mẹ anh cũng giống như cô gái đó. Anh cũng nhận ra rằng, ở cô gái ấy có thứ gì đó đặc biệt lắm, điều đó ám ảnh anh. Đôi mắt hồn nhiên đó, cứ xoáy sâu trong tâm trí của anh, đôi mắt đó như trước đựng những điều bí ẩn mà anh không thể khám phá được. Rồi khi cô ấy cười, một nụ cười dịu dàng và nữ tính, một nụ cười như tia nắng hiem hoi trong mùa đông ở Ohio.

Cô gái ấy còn có một cái tên đặc biệt, tên một loài hoa xinh đẹp nhưng mỏng manh, yếu đuối, bông hoa cần được sự bảo vệ và chở che.

Duy chưa bao giờ thấy được gương mặt mẹ, vì mẹ mất sau khi hạ sinh anh. Khi lớn lên anh hỏi ba, có giữ tấm ảnh nào của mẹ không? Ba nói có, rồi khi nào ba sẽ tìm lại cho, nhưng dần dà ông quên đi điều đó. Anh cũng không hỏi nữa.

Anh cảm thấy mình thiệt thòi vì không có mẹ ở bên, không có mẹ dắt tay đi dạo phố, không có mẹ kể những câu chuyện cổ tích, hát những bài hát ru trước khi đi ngủ. Anh luôn cảm thấy cô đơn! Luôn luôn như vậy!

Chỉ tới hôm nay, gặp Lưu Ly- cô gái Việt Nam bé nhỏ ấy! Anh cảm thấy khe khẽ, một chút xiu bình yên trở lại trong con người anh, điều đó thực lạ lùng, lạ lùng nhưng kỳ diệu.

Rồi tới khi ánh mắt anh chạm vào ánh mắt cô ấy, trái tim anh như ngưng đập lại vậy.

Phải chăng đây là cô gái là định mệnh của đời anh!

Anh đã quý mến cô ấy ngay sau cái nhìn đầu tiên!

Và ...Điều đó đối với anh nó quan trọng lắm!

7. Chương 7: Những Bông Tuyết Đầu Mùa

Ohio là một tiểu bang nằm phía đông bắc nước Mỹ, gần với Canada. Tên gọi “Ohio” theo tiếng Iroquois có nghĩa là: “Sông Đẹp”. Ohio do chịu ảnh hưởng của kiểu khí hậu ôn đới lục địa, nên có một mùa đông cực kỳ khắc nghiệt.

Mùa thu ở đây nhiệt độ chỉ khoảng từ 8-10 độ. Và quang cảnh thì đẹp vô cùng, những rừng cây bắt đầu chuyển sang màu vàng, màu đỏ rực trông rất lãng mạn như trong phim Hàn Quốc vậy.

Và sẽ thú vị biết bao khi ta đi thăm thú con sông bị cháy nổi tiếng nằm ở phía đông bắc của Ohio-con sông mang tên Cuyahoga, bị cháy lần đầu tiên vào năm 1936 khi tia lửa của đèn hàn đốt cháy mảnh vụn và dầu mỡ nổi lên trên mặt sông. Và điều thú vị là con sông này còn bị cháy thêm vài lần nữa vào những năm sau đó. Và con sông trở nên nổi tiếng sau vụ cháy vào ngày 22 tháng 6 năm 1969, khi thu hút sự chú ý của tạp chí Time. Thông tin này thực sự rất thú vị với tôi.

Anh Dương nói: Mùa đông ở Ohio cực kỳ băng giá và khắc nghiệt, nhiệt độ luôn dưới 0 độ C. Cho nên anh khuyên tôi cần phải giữ gìn sức khỏe khi ra đường và hạn chế đi vào buổi tối, sẽ rất nguy hiểm.

Những tháng ngày đầu tiên tới Ohio, là một mùa đông lạnh giá. Tôi đã cảm thấy cái lạnh mơn man trên mặt, trên da thịt mình. Nhưng tôi không cảm thấy khó chịu vì điều đó. Tôi thích mùa đông ở những đất nước ôn đới vì nó luôn có tuyết rơi.

Một đứa trẻ sinh ra ở một đất nước nhiệt đới như tôi thì luôn háo hức với điều đó, có hàng trăm cô gái đều mong muốn như tôi!

Cái lạnh khiến tôi cảm thấy tê buốt, tôi hắt xì hơi liên tục, nhưng điều đó không làm mất đi trong tôi niềm đam mê với những bông tuyết trắng lấp lánh.

Tôi đã vô cùng háo hức khi nhìn thấy những bông tuyết đầu tiên rơi trước khoảnh sân nhỏ của nhà chúng tôi. Tôi đưa tay ra hứng lấy những bông tuyết rơi vào đầu mùa!

Có lần, anh Dương kêu tôi vào nhà! Tôi không nghe, vẫn đưa tay để hứng lấy những bông tuyết đang từ từ, chậm chậm lặng lẽ rơi.

Tôi đã nghe rất nhiều câu chuyện về những bông tuyết trên các tiểu thuyết, trong những bộ phim. Trong đó, tôi có xem một bộ phim nhưng tôi không nhớ tên bộ phim là gì, chỉ biết đó là một bộ phim của Hàn Quốc, họ bảo rằng: Tuyết rơi đầu mùa là những gì trong sáng và thanh khiết như những người thiếu nữ tuổi đôi mươi, và trong đó có một truyền thuyết gắn liền với những bông tuyết. Đó là vào khi mỗi mùa đông tới, những bông tuyết đầu mùa rơi xuống thì mọi lỗi lầm, mọi lời nói dối đều sẽ được thứ tha. Tôi luôn thấy câu chuyện đó thú vị!

Tuyết rơi vào đầu mùa thì mọi lỗi lầm, mọi lời nói dối đều được thứ tha

Khi đang lang thang dạo bước trên con phố dài và ngắm những bông tuyết rơi, tôi đã gặp lại Duy, khi đó cậu ta đi một mình

- Có vẻ như Lưu thích những bông tuyết nhỉ?

- Ừm...Vì đây là lần đầu tiên mình thấy tuyết mà- Tôi cười

- Lần đầu tiên Duy nhìn thấy nó, Duy cũng háo hức y như Lưu Ly vậy đó- Duy nói

- Được nhìn thấy những bông tuyết đang rơi, gơ tay ra và cảm nhận nó có lẽ là ước mơ của mọi cô gái sinh ra ở miền nhiệt đới như Lưu Ly

- Việt Nam không có tuyết rơi mà đúng không?

- Cũng không hẳn...thì thoảng ở Sa Pa cũng hay có tuyết rơi

- Vậy sao?

- Ừm...Tôi khẽ cười!

Tôi và Duy lặng lẽ bước đi trên con đường

- Tuyết rơi đầu mùa thì luôn luôn tinh khôi, Duy thường nghe người ta nói vậy, rồi mọi lỗi lầm, những lời nói dối trước đó sẽ được bỏ qua!

Tôi lặng im nhìn sang phía Duy!

Tôi nhớ có lần, tôi và Pi cùng nhau đi dạo trên cánh đồng hoa Lưu Ly vào một buổi chiều cuối thu! Sắp vào mùa đông nên thời tiết khá lạnh!

Pi có thắc mắc với tôi:

- Sao trên mảnh đất của chúng ta không có tuyết rơi cậu nhỉ vào mùa đông cậu nhỉ? Như Lon don hay Mat-xơ-va vậy?

- Vì mảnh đất chúng ta nằm trong miền nhiệt đới mà Pi

- Cậu có thích những bông tuyết không Lưu Ly?

- Dĩ nhiên là có rồi! Tổ dám chắc với cậu rằng mọi người trên mảnh đất của chúng ta đều háo hức muốn nhìn thấy những bông tuyết

- Tổ cũng vậy! Tuyết rơi đầu mùa thì mọi lời nói dối sẽ đều được bỏ qua, như chưa từng xảy ra chuyện gì?

- Thật sao? Ai nói với cậu thế?

- Là mẹ tổ đó- Pi cười

- Mẹ cậu thật là giỏi!

Mãi tới sau khi xem bộ phim đó, thì tôi mới tin có truyền thuyết đó thật!

...

- Lưu Ly đang gì mà ngây ra thế- Duy lên tiếng lôi tôi về thực tại?

- À, tối nay tổ đang nghĩ mình sẽ nấu món gì- Tôi chống chế

- Món ăn Việt Nam sao?

- Ừm. Cậu biết món cá kho tộ chứ?

- Tổ biết

- Tổ sẽ nấu món đó đó

Duy cười, rồi cậu ta tạm biệt tôi, khi tôi tới nhà!

Có ai tin rằng trên đời này tồn tại những linh hồn hay một thể lực siêu nhiên nào đó không? Những sự liên kết, kết nối, sự hiên thân của thứ nào đó xa xôi trong quá khứ rồi bất chợt một ngày nào đó, bạn gặp lại thứ mà mình muốn thấy lại ở trong một con người khác chẳng hạn!

Tôi không phải là người tin những điều mê tín nhưng tôi không bao giờ dám phủ nhận nó hoàn toàn.

Nếu như theo cách suy luận của tôi, từ những điều xa xôi đó thì biết đâu Pi của tôi, Pi trong quá khứ của tôi có một sự ràng buộc, sự liên hệ nào đó với Duy- cậu bạn mới quen của tôi!

Điều đó thật quái đản! Chẳng bao giờ xảy ra, Pi là Pi, Duy là Duy. Pi đã rời xa tôi hơn 6 năm trời và chẳng biết cậu ấy còn nhớ tới tôi không? Còn Duy lại là một chàng trai gốc Việt nhưng sinh ra ở Mỹ và chưa bao giờ về Việt Nam một lần! Đâu có thể có sự liên kết nào ở đây.

Có lẽ vì quá nhớ tới Pi, tôi mới thành ra như vậy chăng? Sự thực là khi tôi đi bên cạnh Duy, tôi cứ nghĩ về Pi thôi. Tôi nhớ cậu ấy khủng khiếp!

Tôi ngắm nghĩ Pi bây giờ chắc cũng đẹp trai giống như Duy thôi! Chỉ có điều là tôi chẳng biết cậu ấy đang ở phương trời nào?

*

Hôm nay, khi đang đi dạo bộ trên con đường quen thuộc. Duy gặp lại cô gái Việt Nam nhỏ nhắn đó.

Anh nhận ra cô ấy cũng say đắm những bông tuyết đầu mùa như anh vậy!

Từ lúc còn nhỏ cho tới khi lớn lên trên mảnh đất này, mỗi khi tuyết đầu mùa rơi, anh vẫn thường đi dạo như vậy! Anh nghĩ rằng mỗi sự vật, hiện tượng trên cuộc đời này đều mang trong nó những gì ý nghĩa nhất!

Có một điều lạ lùng, với anh. Khi đi bên cạnh cô ấy, cái cảm giác gần gũi thân thuộc lại tràn về trong lòng anh. Một cảm giác bình yên đến lạ lùng. Anh nói nhiều hơn, cười cũng nhiều hơn!

Khi còn nhỏ, mỗi lần cảm thấy cô đơn không ai nói chuyện cùng, anh lại chạy tới nhà thờ và trò chuyện cùng cha xứ, khi đó ông ấy sẽ kể cho anh nghe những câu chuyện về thiên sứ Michael, thiên sứ Gabriel, thiên sứ Raphael...Anh luôn cảm thấy thích thú mỗi lần nghe những câu chuyện đó.

Sau này khi đã trở thành một chàng trai, anh vẫn đến thăm cha, và cần cha chỉ cho anh những lời khuyên cần thiết để vượt qua mọi khó khăn trong cuộc sống.

Cha cũng nói về tình yêu. Và có một lần cha nói với Duy rằng: “Rồi tới một ngày nào đó con sẽ gặp được người phụ nữ của cuộc đời mình, đó là khi con cảm thấy cuộc sống và mọi thứ trong con đều trở nên vô nghĩa khi không có cô ấy ở bên. Hãy can đảm nắm lấy cô ấy nhé”

Cha ơi...Phải chăng con đã tìm được cô ấy rồi?

8. Chương 8: Đứng Sống Trong Những Kỷ Niệm Cũ, Chỉ Nên Nhớ Thôi

Có những chuyện ta cứ dặn lòng mình phải cố gắng quên ngay đi, đừng nghĩ tới nhiều nữa, cứ mãi nhớ nhung cũng đâu có giải quyết được việc gì, nó càng làm cho ta thêm đau buồn, thêm lạc lõng, cô đơn mà thôi!

Ngày chủ nhật July rủ tôi đi shopping! Cô ấy luôn luôn là tín đồ mua sắm mà, cô ấy luôn cập nhật một cách nhanh chóng nhất có thể những style mới nhất hay xu hướng thời trang của năm nay! July còn dự định sẽ đi học một khóa về thiết kế thời trang, bởi tôi biết ước mơ cháy bỏng của July là được tới thành phố Milan- thiên đường thời trang của thế giới!

Lúc ra về tôi rủ July đi ăn ở một nhà hàng ăn Việt Nam hiếm hoi trong thành phố này, quán ăn nhỏ đó nằm sâu trong một con hẻm hơi tăm tối. Một lần tôi đi dạo một mình khi vừa tới đây mà chẳng thém hỏi ý kiến của ai, kết quả là lần đó tôi bị lạc đường, tôi loay hoay tìm lối ra thì vô tình tìm thấy quán ăn Việt Nam đó. Ở Ohio ít người Việt Nam sinh sống, người Việt chủ yếu tập trung sống ở California, Texas hay một số tiểu bang khác...nên những hàng quán bán đồ ăn Việt Nam ở Ohio là rất ít, hiếm khi ta tìm thấy một quán ăn Việt Nam nào.

Từ hôm phát hiện ra quán ăn này, tôi thường hay tới đây thường xuyên luôn. Bà chủ là người Huế rất phúc hậu và dễ mến. Nghe giọng bà ấy nói tôi lại nhớ tới mẹ tôi!

- Sao cậu có thể chọn cái ngõ hẻm này để ăn vậy, ngồi mấy chỗ ngoài kia chẳng phải thoáng đãng hơn sao Lưu Ly- July thầm trách tôi.

- Thì đây là quán ăn Việt Nam mà, cậu không muốn ăn món ăn Việt Nam sao? Tôi nói

- Tuần nào mà tớ chẳng qua nhà cậu ăn?

- Nhưng tớ không biết nấu mấy món đặc sản như ở đây như bún bò Huế, bánh canh hay mì Quảng này!

- Tớ cứ tưởng cậu không định quay trở lại Việt Nam nữa chứ?

- Dĩ nhiên tớ sẽ trở lại rồi- Tôi cười

July cường một điệu cường gượng gạo!

Chúng tôi gọi những món ăn quen thuộc của Việt Nam như Phở, nem, bún chả, bún bò Huế..v..v

Khi đang ăn July hỏi tôi:

- Cậu thấy Duy thế nào?
- Ờ thì...đẹp trai, lạnh lùng, ga lăng dịu dàng
- Sao cậu nói như biết rõ vậy?
- Tôi đoán vậy thôi- Tôi khẽ bối rối
- Mà đúng gu của cậu rồi còn gì nữa- Tôi nói tiếp
- Ừm
- Cậu thích Duy
- Trước đây thôi
- Thế còn bây giờ?
- Không thích nữa
- Tại sao?
- Vì tôi cảm giác anh ấy không thích tôi- July nói
- Cảm giác...như vậy không phải thật đâu. Xinh đẹp như cậu chàng nào dám từ chối..Haha
- Thôi ăn đi!
- Thế cậu tán công chưa?
- Ăn nhanh đi còn về...July nạt tôi

July mà cũng có lần thất bại trong tình trường sao!

Năm tôi học cấp II! Có một cậu bạn cùng trường thích tôi, cậu ta tên là Khang hay Khánh gì đó tôi không nhớ vì năm đó cậu ta cũng chuyển trường!

Cậu ta học ở lớp bên cạnh, đẹp trai học giỏi, chơi thể thao cũng giỏi. Tóm lại cậu ta là một hotboy chính hiệu của trường tôi. Hàng tá những cô nàng để ý tới cậu ta, tùm tùm cười khi cậu ta đi qua, và nắm rõ lịch trình một ngày ở trường của cậu. Thậm chí có khi cậu ta còn nhận được một vài ba bức thư tỏ tình của một cô nàng ngổ ngáo nào đó. Nhưng điều quái lạ là cậu ta không để ý đến những cô nàng hay mỉm cười tùm tùm, hay những cô nàng viết thư tỏ tình với cậu ta. Mà cậu ta để ý tới tôi, thế mới lạ chứ. Tôi cảm tưởng như mình đang lạc vào một trong câu chuyện cổ tích vậy, cậu ta là hoàng tử còn tôi sẽ là cô nàng Lọ Lem, hoàng tử đẹp trai, quý phái giữa sang không bao giờ thèm để ý tới các tiểu thư con nhà danh giá, mà chàng ta chỉ để ý tới nàng Lọ Lem nghèo khổ, xấu xí mà thôi!

Cậu ta mạnh bạo lắm! Phải chăng đó là một điểm chung giữa những anh chàng hotboy. Cậu ta hẹn tôi ở chỗ vắng người và cậu ta nói với tôi, cậu ta thích tôi vì tôi đặc biệt và có một cái tên cũng đặc biệt nữa. Cậu ta muốn tôi hẹn hò với cậu ấy. Khi đó tôi bối rối lắm, chẳng biết làm gì, đứng chết trân một chỗ. Cậu ta còn nói cho tôi hạn một ngày để suy nghĩ rồi trả lời cậu ta

Ngày hôm sau, cậu ta tới chỗ cũ, lần này tôi khéo léo từ chối. Nhưng cậu ta không bỏ cuộc!

Lúc đó tôi không biết rằng Pi đã đứng ở một góc khuất rồi âm thầm theo dõi chúng tôi!

Pi giận tôi vô cớ. Cậu ấy không thèm nói với tôi nửa lời, cứ tìm cách trốn tránh tôi. Vào những buổi chiều sau đó Pi cũng không tới gặp tôi trên cánh đồng hoa lưu ly nữa.

Còn cậu hotboy kia vẫn không buông tha cho tôi, cậu ta giở trò lơ đãng bám theo tôi, và còn tìm cách để tặng tôi những món quà nữa. Tôi đã thẳng thừng từ chối nhưng cậu ta vẫn không từ bỏ

Cho tới một lần tôi không thể chịu đựng được những hành động thái quá đó nữa, hình ảnh cậu ta cứ lơ đãng bám theo tôi trở thành trò cười của lũ con trai và cợt nhả, dè bỉu của bọn con gái “Đã có cớ ghê rồi còn làm trò kiêu căng, ngạo mạn, tự cao tự đại và vô số những câu chê bai khác nữa.

Cậu ta cầm trên tay một món quà đi thẳng về phía tôi, sau đó là hẳn một đội quân hộ vệ, chúng vừa hô vừa cười tôi đỏ chín cả mặt mày. Tôi không biết giấu mặt mình vào đâu nữa.

Dĩ nhiên Pi lại giải cứu tôi một lần nữa, cậu ấy giúp tôi thoát khỏi đám đó một cách kỳ diệu. Pi giỏi thật!

“Sao mấy hôm trước cậu giận tớ hả Pi”

“Đâu có”

“Còn chối sao”

“Vì tớ thấy cậu gặp tên đó”

“Chẳng có chuyện gì đâu” Tôi cười

“Tớ biết”

“Cậu không giận tớ nữa chứ?”

“Giận mà tớ lại cứu cậu à” Pi nói

“Tớ biết” Tôi cười toe

Ánh nắng chiều lung linh soi bóng hai đứa, đổ thành hai vệt dài trên con đường chiều!

Trước lúc cậu ấy tới cuộc sống của tôi, tôi chẳng để ý, chẳng quý mến một ai! Rồi sau khi cậu ấy rời bỏ cuộc sống của tôi, tôi cũng không để ý, không cảm mến một ai.

Nhưng cậu ấy vẫn không xuất hiện, tôi chỉ thấy hình ảnh của cậu ấy hoàn hảo hơn trong Duy, khi bên cạnh Duy tôi cảm thấy trong lòng mình gợn lên những cảm giác khó hiểu lắm, điều lạ lùng là tôi cảm thấy được sự bình an, tôi nói và cười nhiều hơn!

July nhìn tôi than rằng:

“Lưu Ly sao cậu cứ ôm ấp mãi một ký ức xưa cũ và xa vời vậy”

“Tớ chẳng biết”

“Chắc gì giờ này cậu ta còn nhớ tới cậu hay những lời hẹn thề trước kia, cậu nên nhớ lúc đó cậu ta và cậu cũng chỉ là những đứa trẻ con 13, 14 tuổi thôi. Đâu có nhớ nổi những gì mình đã nhớ”

“Nhưng tớ vẫn nhớ” Tôi chống chế

“Cậu nhớ, thế cậu biết chắc cậu ta sẽ còn nhớ mình chứ hả?”

“Tớ...tớ không biết”

Rồi July khẽ ôm tôi vào lòng, những điều cậu ấy nói không hẳn là sai!

Tôi lấy cuốn nhật ký của Pi ra, đi đâu tôi cũng mang nó theo. Tôi lặng ngắm

Lặng lẽ lật từng trang giấy đôi chỗ đã ố vàng

Lặng lẽ đọc...

Rồi những giọt nước mắt cũng lặng lẽ tuôn rơi...!

9. Chương 9: Can Đảm Để Nhớ, Can Đảm Để Quên

Vào một buổi chiều đầu tháng 12 lạnh giá! Tôi nhận được một bức thư tay của ba viết gửi cho tôi.

Bên ngoài kia tuyết rơi dày đặc, khoảng hai tuần nữa thì chúng tôi sẽ được nghỉ lễ nhân dịp Giáng Sinh!

Trong thư ba nói ông vẫn khỏe, mặc dù trời lạnh nhưng ông vẫn vào rừng nhặt củi được. Ông kể cho tôi nghe về những người hàng xóm trước đây của chúng tôi, họ vẫn ở đó không ai chuyển đi cả, cô Tâm, bà góa Tư hay ông Năm người gốc Nam bộ. Ba thường xuyên qua nói chuyện với họ, khi về già ai cũng cảm thấy bình yên khi được sống lại cùng nhau, được gặp nhau khi tuổi đã xế chiều. Gặp nhau rồi, kể cho nhau nghe những câu chuyện ngày xưa, những kỷ niệm hay lũ con cái giờ đang lưu lạc ở phương xa, đứa thì đi học, đứa lấy chồng, đứa thì lại lo mưu sinh kiếm sống.

Rồi ba kể về những thế hệ sau tôi, những thế hệ mới những đứa trẻ đang lớn dần lên trên vùng bình nguyên nắng gió chan hòa.

Tôi ngẫm lại thì thấy mình mới đi được một phần ba của chặng đường đời dài, phía trước mình còn rất nhiều thử thách và chông gai. Tôi khi nào tôi mới được bình yên như ba đây?

Ba nhắc khéo tôi chuyện học hành rồi lo cho tương lai sau này, ông nói sau khi học xong thì không về Việt Nam cũng được, nếu có về thì ghé lại thăm ba thôi. Tốt nghiệp ra trường thì cố gắng xin việc ở bên đó, rồi lấy chồng sinh con để cái luôn. Thi thoảng đưa chúng nó về Việt Nam thăm ba là tốt rồi.

Cả cuộc đời ba chẳng bao giờ nghĩ tới bản thân mình cả, lúc nào ông cũng chỉ nghĩ làm thế nào cho chúng tôi có cuộc sống tốt đẹp mà thôi! Tôi nghĩ rằng trong đa số chúng ta ai cũng có ba mẹ, đừng bao giờ thắc mắc về những điều họ làm, tất cả những gì họ làm mục đích cuối cùng là dành cho chúng ta mà thôi. Hãy luôn tự hào vì chúng ta có những người cha, người mẹ vĩ đại! Và ba cũng vậy...Đối với tôi, ông luôn là những điều vĩ đại.

Ba à! Sau khi tốt nghiệp ra trường con sẽ không ở lại đất nước hoa lệ này đâu, con thấy mình không hợp với nó. Con sẽ về Việt Nam, làm việc ...rồi về thung lũng Lưu Ly với ba và cả mẹ nữa!

Trời thì rất lạnh, luôn luôn dưới 0 độ C vào mùa đông! Nhưng tôi vẫn liều lĩnh choàng thêm áo khoác, mang thêm khăn, đeo thêm găng tay, rồi chiếc mũ len to sụ chụp lên đầu và bắt đầu đi dạo trên những con phố. Tôi cảm thấy hứng thú với việc đó, nó giúp tôi giảm căng thẳng mỗi khi thiếu đề tài, những bài tập hội họa về trường phái lập thể luôn khiến tôi đau đầu, những khi đó tôi mới thấy Pablo Picasso thực sự rất vĩ đại!

Tôi vừa đi vừa lẩm nhẩm về những bức tranh của danh họa Pablo Picasso nào là tác phẩm Những cô nàng ở Avignon được vẽ vào thời kỳ do sự ảnh hưởng Phi châu(1908-1909), rồi bức họa Guernica được sáng tác sau thế chiến thứ nhất mô tả cuộc ném bom của quân Đức vào Tây Ban Nha...v...v...

Rồi khi đi qua một con hẻm nhỏ, có tiếng kêu meo meo khe khẽ vang lên, tôi về thực tại thoát khỏi Picasso, tôi dừng lại quan sát thì thấy có một chú mèo đang mắc kẹt trong một cái khe ranh giới giữa hai tòa nhà cao tầng, chú mèo không thể trở ra vì tuyết đã lấp đầy, cũng có thể do chú mèo đói và lạnh nên không đủ sức trèo ra, những tiếng kêu meo meo vẫn vang lên khiến tôi động lòng, tôi rất yêu quý những con vật đặc biệt là mèo.

Chú mèo màu trắng sữa vẫn kêu meo meo, còn đôi mắt màu xanh lá như đang nhìn tôi như muốn nói: Hãy cứu tôi, cứu lấy tôi.

Tôi nhào người với tay vào bên trong miệng thì khẽ nói nựng: Ra đây nào, ra đây nào bé yêu! Nhưng không đem lại hiệu quả, chú mèo vẫn co ro ngồi đó không chịu đi về phía tôi! Tôi vẫn cố, chắc mọi người xung quanh đang nhìn tôi với suy nghĩ một cô gái quái đản, nhưng thấy kệ. Tôi phải giúp chú mèo cái đã. Tôi ngả oạch ra đất dẫm ba lần gì đó, nhưng chú mèo vẫn ngồi yên, thì thoảng kêu lên vài tiếng yếu ớt! Tôi khi tôi ngã lần thứ năm, thì có một bàn tay đỡ lấy tay tôi kéo dậy. Tôi vội vàng ngẩng lên, Duy nhìn tôi khẽ cười:

- Lưu Ly đang làm gì để đây vậy? Trông ngộ quá

- Có một chú mèo đang bị mắc kẹt tổ muốn giúp nó ra không thì nó sẽ chết mất
- Ra vậy, để Duy giúp cho, Lưu Ly đứng yên đây nhé!

Duy sang chỗ chú mèo, loay hoay một lúc bằng cách nào đó, Duy đã cứu được chú mèo. Tôi cảm thấy rất vui khi Duy khẽ ôm chú mèo đi về phía tôi. Đó là một chú mèo nhỏ lông màu trắng sữa, chắc chú mèo đi lạc hoặc là bị bỏ rơi! Trông nó thật tội nghiệp:

- Lưu Ly định làm gì với chú mèo này?
- Mình sẽ chăm sóc cho nó khỏe, rồi đem trả lại cho chủ nhân của nó
- Duy nghĩ nó bị bỏ rơi
- Nếu như không ai nhận nó, thì Lưu Ly sẽ nuôi nó!
- À mà trước tiên phải tìm chỗ giữ ấm cho nó đã
- Nhưng nhà Lưu Ly không ở gần đây
- Duy có một chỗ hay lắm chúng ta đi thôi, không nó chết cóng bây giờ- Duy cười

Duy dẫn tôi đến quán ăn Việt Nam nhỏ mà tôi thường hay đến. Không ngờ cậu ấy cũng biết quán ăn này, tài thật!

Duy quen bà chủ ở đây, chứng tỏ cậu ấy đã tới đây nhiều lần trước đó rồi. Duy trao đổi với bà chủ điều gì đó. Rồi cậu ấy trao cho bà chủ chú mèo đáng thương, nhờ bà ấy chăm sóc tạm cho nó

Chúng tôi đi tới chiếc bàn bên cạnh khung cửa đâm một màu sương sớm

Duy gọi thức ăn

- Lưu Ly không có ý định ăn đâu? Lúc sang Lưu Ly đã ăn ở nhà rồi, giờ vẫn còn thấy no này
- Duy biết...nhưng đã mất công vào đây rồi, thì chúng ta phải thưởng thức những món ăn Việt Nam ngon nhất trần đời chứ? Duy cười
- Duy rất thích nơi này phải không?
- Ừm vì Duy thấy nó là một góc của Việt Nam, Duy là khách ruộm ở đây mà. Bà chủ thậm chí còn gọi Duy là con nữa.
- Duy yêu Việt Nam như thế? Tại sao Duy không đến Việt Nam, thăm những người họ hàng chẳng hạn? Tôi nói
- Duy chẳng biết bên đó Duy còn họ hàng không nữa?
- Sao Duy không hỏi ba?
- Ông ấy không nói, ông ấy bảo khi nào rảnh thì ông ấy sẽ cùng Duy về Việt Nam chơi, nhưng ông ấy bận suốt. Nhưng rồi Duy sẽ phải đến Việt Nam một lần vào một ngày nào đó- Duy quyết tâm

Tôi mỉm cười

- Học xong Lưu Ly sẽ trở lại Việt Nam? Duy hỏi
- Tổ sẽ về Việt Nam làm việc!
- Lưu Ly không thích nước Mỹ à?
- Có chứ, thích rất nhiều...nhưng không bằng Việt Nam

Duy khẽ cười

Nói chuyện nhiều hơn với Duy, tôi nhận thấy cậu ấy là một người vui vẻ, dễ gần khác xa với cái đáng điệu lạnh lùng đó!

Khi chúng tôi ăn xong, bà chủ quán giao lại cho chúng tôi con mèo nhỏ, thực sự trông nó bây giờ rất xinh đẹp

- Lưu Ly sẽ đặt tên cho nó là gì?

Tôi ngẫm nghĩ rồi nói:

- Là Bun đi

- Bun?

- Ừm...

- Nghe như tên một con chó vậy- Duy cười lớn

Tôi cũng vậy

- Mà tại sao Lưu Ly lại thích cái tên đó

- Ngày xưa, tổ đã có một con mèo tên là Bun, rồi khi chuyển nhà tổ giao nó lại cho bà hàng xóm cũ, không biết giờ đây nó còn sống hay đã chết rồi. Lưu Ly rất quý con mèo đó, vì đó là quà tặng của một người bạn!

- Tặng á?

- Ừm

Rồi tôi kể cho Duy nghe về chú mèo mà Pi nhặt được ở cống và mang tới tặng cho tôi!

- Cậu bạn đó có vẻ thú vị nhỉ?

- Ừm...cậu ấy tốt bụng lắm

- Thế bây giờ cậu ấy đang ở đâu, Việt Nam à?

- Không! Cậu ấy chuyển nhà đi vào năm Lưu Ly 13 tuổi, tính tới giờ là khoảng 6 năm trời rồi đó

- 6 năm trời, thì lâu thật! Duy chép miệng

Tôi cứ kể cho Duy nghe những câu chuyện về Pi, một cách lần lượt!

Tôi kể Duy nghe vì tôi muốn một người để chia sẻ hay như hôm nay khi Duy trao chú mèo lại cho tôi thì những hình ảnh thân thuộc đó lại ùa về, điều đó lại càng làm tôi thấy nhớ Pi nhiều hơn.

Tôi chưa bao giờ, chưa lúc nào thực sự đủ can đảm để tự mình dặn lòng mình là phải quên Pi đi, quên ngay. Vì tôi tin vào định mệnh: Rồi tới ngày nào đó, trong thế giới này, trong dòng người xô ngược, giữa đám đông xa lạ tôi sẽ gặp lại Pi hoặc Pi sẽ đi tìm tôi!

Viễn vông lắm phải không? Ảo mộng lắm phải không? Đôi lúc con người ta cũng chẳng hiểu nổi mình đang nghĩ gì, đang làm gì nữa?

Những lần đi bên cạnh Duy, nói chuyện với Duy về Việt Nam, về văn học, về hội họa. Tôi cứ có cảm giác thân thiện, gần gũi, cảm giác được bình yên ở chốn xa lạ này. Như thể tôi đang đi bên cạnh cậu bạn bé nhỏ, can đảm thuở ấu thơ của tôi vậy. Tôi như chơi với giữa hàng tá những xúc cảm lộn xộn, chẳng biết làm cách nào để xếp chúng về một trật tự ngăn nắp hơn!

Nhiều lúc, tôi cứ tự lẩm bẩm với bản thân mình rằng: “Duy không phải là Pi, Pi không phải là Duy. Pi nhỏ bé, can đảm ngày xưa đã bỏ tôi đi rồi! Liệu cậu ấy có còn ở Việt Nam không? Hay đã đi tới một đất nước xinh đẹp nào đó như Pháp, như Nhật Bản, như Úc chẳng hạn, và biết đâu cậu ấy còn đang quen một cô nàng tóc vàng xinh đẹp nào đó, biết đâu?”

Còn đối với tôi ư? Cô nhóc yếu đuối phiền phức ngày đó đã không còn tồn tại trong ký ức của cậu ấy nữa. Có hay chăng cũng chỉ là những ký ức mờ nhạt, rồi sẽ phai nhòa qua những tháng năm!

Vậy đó! Có gì mà tôi cứ phải ôm ấp lấy mãi một kỷ niệm, một quá khứ, một hình ảnh chẳng bao giờ gặp lại, chẳng bao giờ thuộc về mình!

Tập nhớ, rồi cũng phải tập cách để quên đi thôi. Ban đầu ta chưa thể làm ngay điều đó được, nhưng cứ cố gắng mỗi ngày một chút rồi dần theo thời gian ta sẽ làm được thôi! Cứ tin vậy đi!

Tôi biết mình không thể sống mãi trong giấc mơ này nữa!

Có lần ba viết thư cho tôi, ba nhắc tới Pi vì qua cách nói chuyện của tôi, ba nhận ra rằng tôi vẫn sống trong những giấc mơ về Pi.

Ba nói, ba đã đi qua ngôi nhà của Pi trên thị trấn, và ba có hỏi những người hàng xóm xung quanh đó là gia đình Pi có quay trở lại từ khi họ rời đi không? Thì họ đề nói rằng từ khi họ ra đi chưa thấy họ quay trở lại lần nào, ngôi nhà của họ cũng đã bán cho người khác rồi!

Ba nhắc tôi, đôi khi đừng sống mãi trong giấc mơ về người khác, những thứ gì đã qua thì nên để nó trôi đi theo dòng ký ức. Bởi con người ta không thể sống mãi trong những ký ức, dù nó rất tươi đẹp. Điều quan trọng nhất là ta đủ can đảm để quên đi và sống trong thực tại!

Ba luôn nói đúng!

Can đảm để nhớ, can đảm để quên đi!

Duy gặp lại Lưu Ly trong hoàn cảnh khá là đặc biệt, khi đó cô ấy đang loay hoay tìm cách để giải cứu ột chú mèo nhỏ đang bị mắc kẹt. Rồi anh đã giúp cô ấy giải thoát cho chú mèo!

Rồi hai người tới quán ăn Việt Nam nhỏ đó, Lưu Ly cũng biết nó qua một lần lạc đường và vô tình tìm thấy. Còn anh biết quán ăn đó cũng khá lâu rồi, Ohio rất ít người Việt Nam sinh sống nên các hàng quán bán đồ ăn Việt Nam cũng không có nhiều.

Anh thích cái quán đó vì nó rất đồi giản dị và món ăn thì luôn luôn tuyệt hảo, như những người phụ nữ làm ra nó vậy! Anh tin chắc rằng ngày xưa mẹ anh cũng là một người phụ nữ như thế!

Lưu Ly là một cô gái tốt bụng, cô ấy mang trong mình những nét đẹp giản dị, dịu dàng của phụ nữ Việt Nam, qua cách ăn, cách nói chuyện anh đoán ra điều đó. Nhưng điều tuyệt diệu nhất trong anh vẫn là cái cảm giác bình yên đến lạ lùng cứ khẽ đến mỗi khi anh ở bên cô ấy, ngắm nhìn khuôn mặt cô ấy, nghe cô ấy nói, nhìn thấy cô ấy cười!

Lưu Ly là một loài hoa đẹp, nhưng mong manh và yếu đuối vô cùng, anh cũng chợt nhận ra trong đôi mắt của Lưu Ly ẩn chứa những điều đó, ẩn sau đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu đó có một nỗi buồn mênh mang lắm, mênh mang như những cánh đồng lưu ly vậy. Có một quá khứ với những mất mát chia ly và khổ đau ẩn chứa ở trong đó.

Chỉ tới khi cô ấy kể cho anh nghe về người mẹ ra đi khi cô ấy còn nhỏ hay sự ra đi của cậu bạn tên Pi. Và có những nỗi ám ảnh về quá khứ cứ đeo bám Lưu Ly, khiến cô ấy phải nghĩ suy, phải dằn vặt!

Ước chi vào những lúc đó anh có thể giúp được cô ấy nhỉ?

10. Chương 10: Lưu Ly Nở Rộ

Khi đang chuẩn bị đi ra ngoài thì anh Dương hỏi tôi

- Đạo này em có vẻ hay đi với chàng trai châu Á đó nhỉ?
- Em cũng mới quen thôi anh- Tôi cười
- Người Việt Nam phải không?
- Đúng rồi anh!
- Cậu ta cũng là du học sinh à? Anh Dương hỏi tiếp
- Không anh...Cậu ấy sinh ra và lớn lên tại đây và chưa bao giờ tới Việt Nam cả!
- Ra vậy! Anh Dương cười

Tôi cũng vậy!

- Nhớ về sớm đó nhé. Ban đêm không an toàn đâu!

- Em biết rồi, chào anh trai!

Đúng là dạo này tôi gặp Duy nhiều thật. Ở công viên, trên đường ra siêu thị hay trong bảo tàng. Tôi tới thành phố Cleveland này được nửa năm rồi, nhưng vẫn chưa thăm thú được tất cả, nên rảnh rỗi thì tôi lại đi một mình, rồi lại lạc đường. Duy ngờ ý muốn làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi, tôi bảo Duy thể trả công bằng gì. Duy nói chỉ cần tôi kể về Việt Nam cho cậu ấy nghe là được rồi. Tôi vui vẻ đồng ý!

Thành phố Cleveland nằm ở phía đông bắc của Ohio, quận Cuyahoga ven hồ Erie. Cleveland được coi là thành phố có dân số đông nhất Ohio và là một trong những thành phố có tuyết rơi đẹp nhất trên thế giới.

Tại Cleveland cũng có rất nhiều thắng cảnh xinh đẹp và nổi tiếng. Duy hứa là sẽ đưa tôi đi thăm thú hết trong dịp giáng sinh này.

July về New York để thăm những người họ hàng của cô ấy và ở đó đón giáng sinh luôn. Cô ấy nói xin lỗi tôi vì đã không đón giáng sinh cùng cô ấy được. Tôi nói không sao!

Duy chở tôi bằng xe ô tô để đi ra con sông Cuyahogo-dòng sông nổi tiếng với những vụ cháy trong lịch sử của Ohio và nước Mỹ. Tôi cảm thấy thích thú vô cùng khi được tới đây!

Chúng tôi ngồi trên một chiếc ghế và nhìn về con sông. Khi đó Duy nói với tôi:

- Lưu Ly kể cho Duy nghe về Việt Nam đi?

- Lưu Ly kể cho Duy nghe suốt rồi còn gì, với lại Duy cũng hay đọc nhiều sách báo về Việt Nam đúng không?

- Ừm, nhưng đâu bằng Lưu Ly kể- Duy cười

- Vậy thì Duy phải mau chóng về Việt Nam đi, Haha

- Duy muốn tới Hà Nội nghe nói ở đó đẹp lắm...Duy muốn đi thăm phố cổ hay vào thưởng thức cà phê ở những quán cà-phê cổ nhất của Hà Nội!

- Nói thật nhé...Duy còn biết nhiều về Hà Nội hơn cả Lưu Ly đó, vì Lưu Ly mới được qua Hà Nội có vài lần thôi và cũng chỉ biết về Hà Nội qua những trang sách báo mà thôi

Tôi cười, rồi nói tiếp

- Thế Duy có hay nghe những bài hát về Hà Nội không?

- Có chứ! Duy cũng biết khá nhiều Duy... như Nhớ mùa thu Hà Nội, Em ơi Hà Nội phố hay Hà Nội mùa vắng những cơn mưa!

- Duy biết nhiều thật đó!

- Vì thời gian rảnh Duy thường hay đọc những cuốn sách về Việt Nam mà, Duy biết điều đó qua Hà Nội băm sáu phố phường của Thạch Lam hay Thương nhớ mười hai của Vũ Bằng.

- Đó là những tác phẩm kinh điển viết về Hà Nội-Tôi cười

- Lưu Ly thích ca sỹ nào của Việt Nam?

- Lưu Ly hay nghe Mỹ Linh hát!

- Mỹ Linh?

- Ừm...

- Vậy thì Lưu Ly hát cho Duy nghe một bài của Mỹ Linh được không?

- Nhưng Lưu Ly có biết hát hò gì đâu?

- Tổ nghe Lưu Ly hát mấy lần rồi còn gì, mấy lần chạy bộ trong công viên ý- Duy lại cười

- Duy theo dõi Lưu Ly sao? Tôi khẽ lườm Duy

- Không! Chỉ là vô tình thôi! Lưu Ly hát đi

- Nhưng...

- Hát đi mà- Duy ra bộ năn nỉ tôi- một đoạn thôi cũng được! Nhé..

- Vậy thì....cầm Duy cười nhé!

Duy gật gật...

Và rồi tôi bắt đầu hát , hát bài “Những giấc mơ dài” của nữ ca sỹ Mỹ Linh, bài hát mà ba tôi rất thích nghe...

“Có những đêm em xa anh, em buồn lắm

Ánh sao khuya như cùng em đếm từng giờ

Mà đâu chỉ có...một lần cách xa

Và đâu chỉ có vắng anh những đêm dài

Từng ngày em sống, sống giữa chơi vơi

Giữa những đắm say bên nỗi đau

Có khi nào tình yêu đến không như giấc mơ

Được yêu được sống chẳng còn vẩn vương

Nồng nàn những giấc mơ dài có nhau

Và rồi từng đêm em mơ, em mơ

Giữa những đắm say bao bên nỗi đau

Vẫn biết tình yêu đến không như một giấc mơ

Vẫn muốn bên anh bên anh ấm nồng

Tựa như một giấc mơ dài có nhau!

Hát tới đó...chợt tôi nhận ra những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt mình từ lúc nào không hay. Tôi bối rối đưa tay lên vội lau đi những giọt nước mắt. Tôi sợ Duy nhìn thấy...

- Lưu Ly có sao không? Duy lo lắng

- Bài hát buồn quá!

- Lưu Ly dễ khóc thật!

Nói rồi Duy lấy tay mình để gạt đi những giọt lệ còn vương lại trên má tôi. Khi đó ánh mắt Duy khẽ chạm vào ánh mắt tôi, tôi đã vội vã quay đi ngượng ngùng, bối rối...

- Chúng ta về thôi Duy ?

- Ừm muộn rồi, mình về thôi!

Về tới nhà tôi cứ ngồi trầm ngâm bên khung cửa sổ nhìn ra ngoài khung cửa sổ tối sẫm

Những hình ảnh và cả ánh mắt của Duy cứ hiện về trong tâm trí tôi, và khi ánh mắt Duy chạm vào ánh mắt tôi, trái tim của tôi như thể lạc mất đi vài nhịp vậy!

Phải chăng đó là cảm xúc khi ta nghĩ tới một người...và thích người đó!

“Lưu Ly dễ khóc thật” Duy nói xong câu đó, tôi cảm thấy như mình đang cần một sự an ủi, một sự bảo vệ, vì lưu ly luôn mong manh mà!

*

Duy ngồi lặng im trong căn bếp tăm tối, anh không có thói quen bật đèn lên vì anh nghĩ khi con người ta chìm vào trong bóng tối thì sẽ suy nghĩ được mọi điều một cách thông suốt hơn.

Lưu ly là một loài hoa mong manh và yếu đuối, cô ấy cũng vậy. Khi cô ấy khóc, anh bối rối vô cùng anh chẳng biết mình phải làm như thế nào nữa. Rồi cho tới khi ánh mắt anh khẽ chạm vào ánh mắt cô ấy trái tim anh dường như muốn ngưng đập vậy!

Anh nghĩ lúc đó mình cần làm một việc lớn hơn, lớn hơn cái cử chỉ gạt đi những giọt nước mắt trên gương mặt cô ấy. Nếu như, cô ấy muốn khóc thì anh sẽ cho cô ấy tựa vào bờ vai anh và khóc...khóc bao nhiêu cũng được.

Ấy thế mà anh chẳng đủ can đảm để làm điều đó

Giá như...giá như lúc đó anh can đảm thêm chút nữa?

Ba đi làm về lúc 11 giờ...

Chắc đây là khoảng thời gian duy nhất trong ngày hai ba con có thể nói chuyện với nhau

- Dạo này ba hay thấy con không đi cùng July? Hai đứa có chuyện gì sao?

- Cô ấy sang New York thăm họ hàng hai tuần nay rồi? Ba thân với ba cô ấy nhẽ nào ba không biết- Duy bâng quơ đáp.

Ba hơi chau mày

- Duy này ba thấy con thường đi cùng một cô gái châu Á?

- Ba theo dõi con đấy à?

- Chỉ là tình cờ thôi!

- Cô ấy là Lưu Ly, bạn thân của July

- Con thích cô ta?

Duy im lặng

- Nhưng còn chuyện với July thì sao?

- Chuyện nào?

- Con không cần phải làm ngơ đi như vậy: Con nên biết gia đình ta với gia đình July đã qua lại bao nhiêu năm nay rồi

- Con không để ý lắm để chuyện đó

- Con?

- Với lại July cũng không thích con và con cũng không thích cô ấy

Ba trầm ngâm nghĩ ngợi điều gì đó rồi ông nói tiếp:

- Cái quan trọng là tương lai của con?

- Con hiểu ý ba rồi? Duy cười khẩy

- Con hiểu?

- Con nghĩ rằng tương lai của con không cần ba phải lo nữa đâu, con tự biết mình phải làm thế nào

Nói rồi Duy đứng dậy định đi thẳng lên phòng

- Con nên biết điều hơn một chút đi Duy? Con cần phải suy nghĩ lại

- Con đã bảo không cần ba lo mà

- Cô gái châu Á đó...

- Cô ấy là người Việt Nam- Duy ngắt lời ba

Đường như ba của Duy đã nắm được điểm yếu

- Cô gái là người Việt Nam và còn là du học sinh nữa, rồi khi học xong cô ta sẽ trở về Việt Nam

Duy lặng im lần nữa

- Con sẽ về Việt Nam

- Con điên sao?

- Bao năm nay con vẫn muốn tới đó mà

Nói rồi Duy chạy thẳng lên phòng, đóng sầm cánh cửa lại

Đây có lẽ là lần cãi nhau dài nhất của hai cha con!

Ba của Duy là một người tham vọng, quyết đoán và bảo thủ. Một khi ông ấy đã đưa ra một quyết định hay dự định làm một việc gì đó là sẽ không bao giờ bị lung lay thay đổi, trong công việc của ông thì điều đó luôn tốt đẹp, luôn đúng. Nhưng trong câu chuyện của anh thì điều đó không tốt một chút nào. Anh đã hơn hai mươi tuổi rồi, cũng đã dự định cho tương lai của mình và anh nghĩ điều đó luôn ổn thỏa, chẳng có gì phải lo nghĩ nhiều cả.

Những điều ba làm từ trước tới nay với anh, anh biết tất cả những điều đó, đều muốn tốt cho cuộc sống của anh mà thôi, nhưng nó lại tạo ra sự gò bó, đôi khi là áp lực nặng nề.

Ba chẳng bao giờ hiểu được trong lòng anh đang nghĩ gì? Cái ông ấy hướng tới chỉ là những giá trị bên ngoài những cái ở trước mắt, tiền tài, địa vị, danh vọng và thậm chí là quyền lực. Còn những giá trị ẩn sâu bên trong mỗi con người như sự đồng cảm và yêu thương thì ông hầu như chẳng bao giờ thêm để ý. Ông nói những thứ đó đôi khi làm cho con người trở nên yếu đuối và vô dụng.

Vậy nên tình yêu của ông dành cho anh là thế đó, những thứ xa xỉ, hào nhoáng bên ngoài mà chẳng bao giờ thêm để ý xem cậu con trai yêu quý của mình đang nghĩ gì? Ngay như những ký ức về người mẹ đã quá cố ông cũng không bao giờ kể lại cho anh nghe, có hay chẳng cũng chỉ là những thứ tưởng tượng trong tâm trí anh mà thôi. Anh không biết ông ấy có yêu thương bà ấy? Hai người đến với nhau ra sao? Tất cả chỉ như một màn sương mù mờ!

Duy không thích July, mặc dù July rất xinh đẹp và tốt bụng. Từ trước tới nay anh chỉ coi July như một người em gái, quý mến cô ấy như tình cảm của một ông anh trai dành cho em gái của mình, như cách anh Dương đối với Lưu Ly vậy. Ba anh quý mến July và mong muốn anh và cô ấy sẽ trở thành một cặp.

Anh không thể thích, không thể yêu July khi trong lòng anh, trong trái tim của anh đã dành trọn cho người con gái mà anh yêu, người con gái luôn cho anh cảm giác ấm áp, bình an mỗi khi ở bên, người con gái mà anh đã yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và người con gái ấy là định mệnh của đời anh.

Yêu là cảm cái cảm giác khi ta cảm mến một ai đó, muốn ở bên người đó đi ăn, nói chuyện, nắm lấy bàn tay và hôn nhẹ lên mái tóc. Rồi sánh bước đi với nhau trên cùng một con đường, không bao giờ có ngã rẽ...

Yêu là khi cảm thấy bầu trời như sụp đổ khi không có người ấy ở bên, khi người ấy bỏ đi ta chẳng còn thiết tha điều gì nữa...

Và yêu cho ta những giấc mơ vô cùng ngọt ngào khi ta đã chìm sâu vào giấc ngủ. Đôi khi chẳng bao giờ muốn tỉnh lại, cứ thế đắm chìm...!

Nhưng cuộc sống không là những giấc mơ, không bao giờ là những giấc mơ!

Giá như...giá như anh gặp cô ấy sớm hơn thì tốt biết nhường nào...!

July gọi điện cho tôi, kể về chuyến đi của cô ấy. Cô ấy nói sẽ trở lại Cleveland sau lễ Giáng Sinh.

Gần tới lễ Giáng Sinh, Duy rủ tôi đi chơi rất nhiều nơi ở Cleveland này, đi nhà hát, đi quảng trường và đi cả nhà thờ nữa, khi còn ở Việt Nam thì thoả vào dịp Giáng Sinh, ba mẹ cũng hay cho chúng tôi đi thăm nhà thờ, xem người ta làm nghi lễ này nọ.

Vào dịp lễ giáng sinh không riêng gì Cleveland hay Ohio mà cả nước Mỹ đều có những khâu chuẩn bị vô cùng chu tất cho dịp lễ quan trọng nhất trong năm này, khắp các đường phố của Cleveland đâu đâu cũng tràn ngập không khí của lễ giáng sinh, tại các cửa hàng trên đường phố người ta trang hoàng bằng những cây thông No-en, treo lên đó vô số những thứ lung linh sắc màu những ngôi sao, những quả cầu pha lê và những món quà nhỏ nhỏ đầy sắc màu...với ý nghĩa cầu chúc ột năm mới thịnh vượng an lành.

Tôi cảm thấy thích thú vô cùng khi đi dạo dưới phố vào những dịp lễ như thế này, tôi bắt Duy phải chụp cho tôi những bức ảnh để khoe với July, với anh Dương. Duy nhìn tôi cười tươi.

Buổi chiều tôi tới nhà thờ, các nhà thờ ở Cleveland cũng tất bật chuẩn bị cho ngày lễ vào đêm 24, sáng ngày 25 một ngày lễ vô cùng quan trọng đối với những tín đồ của đạo Thiên Chúa hay đạo Tin Lành

Duy dẫn tôi đến gặp cha Pie, người mà Duy rất kính trọng. Cha Pie là một người rất đôn hậu, ông ấy luôn có một cái nhìn trìu mến, khiến người đối diện có cảm giác được yên bình, nhẹ nhõm.

- Duy rất quý ông ấy phải không? Tôi hỏi

- Ừm... vì ông ấy luôn là người nói chuyện với Duy mỗi khi Duy cảm thấy buồn, và quan trọng là cha Pie luôn cho Duy những lời khuyên chân thành nhất

Tôi cười

Duy lại dẫn tôi đi về phía sau nhà thờ có một cánh đồng tuyết khá rộng ở phía sau, và điều lạ lùng là chẳng có người nào cả, có lẽ mọi người đều tới những nơi nhộn nhịp cả rồi

- Sao Duy biết chỗ này hay vậy, đẹp tuyệt- Tôi giang rộng hai tay hét lên đầy sáng khoái

- Chuyện Duy là lại, Lưu Ly có thích không?

- Dĩ nhiên là có chứ..haha- tôi cười lớn

Duy cũng vậy

- Lúc còn nhỏ mỗi khi buồn Lưu Ly cũng tìm tới một nơi nào đó thật rộng, vắng người, rồi hét to lên như vậy mọi nỗi buồn sẽ tan biến theo những cơn gió

- Ai nói với Lưu Ly như vậy?

- Là mẹ Lưu Ly đó.

Duy cười toe

Rồi tôi bốc lấy dưới chân mình một nắm tuyết thật lớn, tôi ném bộp vào người Duy, rồi cười lên khanh khách một cách đầy khoái trí. Duy nhìn tôi ngạc nhiên. Cậu ấy lên tiếng:

- Dám trêu Duy sao, hãy đợi đấy

Nói rồi Duy cũng cúi xuống vốc lấy một nắm tuyết trong tay, ném trả lại phía tôi. Cậu ấy cũng cười lớn

- Nhìn đây này

Tôi lại vốc một nắm tuyết khác ném chúng vào mũ len của Duy khiến nó rơi xuống. Tôi cúi gập người xuống cười

- Á à...Lưu Ly chơi xấu nhé, đợi đấy

Tôi chạy một đoạn xa xa và thách Duy đuổi kịp tôi.

- Đố Duy bắt được Lưu Ly?

Duy liền đuổi theo.

Tôi vẫn chạy, thật nhanh..

Rồi bất chợt tôi vấp phải thứ gì đó, ngã oạch xuống tuyết, bỗng đầu óc tôi choáng váng, đau điếng lên. Tôi cảm thấy hoa mắt, trời đất quay cuồng, mọi thứ xung quanh tôi đảo lộn và nhạt nhòa...

- Lưu Ly...Lưu Ly

Tôi loáng thoáng nghe thấy Duy gọi mình, rồi tôi ngất lịm đi, bóng đêm bao trùm lấy toàn bộ thân thể của tôi.

Mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi tôi, gây cảm giác khó chịu vô cùng

Hình như tôi vừa trải qua một cơn ác mộng thì phải- một cơn ác mộng khủng khiếp!

Tỉnh lại, tôi thấy mình nằm trên một chiếc giường trắng tinh, thì ra là bệnh viện, hồi còn nhỏ, tôi cũng hay bị ngất do kiệt sức, nên tôi không còn xa lạ gì với bệnh viện cả, nhưng chẳng hiểu sao tôi đều có cảm giác sợ hãi khi ở đây. Có lần mẹ đã thức cả đêm để trông tôi, khi tôi tỉnh dậy thì thấy mẹ ở bên nở một nụ cười dịu dàng, nên những lần sau tôi đều có cảm giác an tâm khi mở mắt ra.

Lần này cũng thế, chẳng hiểu sao khi biết là sẽ không có mẹ ở bên, tôi vẫn có cái cảm giác an tâm đó.

Bên cạnh giường bệnh, lúc này là Duy, cậu ấy ngủ gục bên thành giường. Có lẽ do cậu quá mệt mỏi vì đã thức cả đêm để trông tôi. Tôi không đánh thức cậu ấy vội, tôi cứ để cho cậu ấy ngủ.

Lúc ngủ trông cậu ấy rất đẹp, mọi thứ đều trông rất hoàn hảo.

Xa Việt Nam, xa thung lũng Lưu Ly yêu dấu, tôi đặt chân tới nước Mỹ hoa lệ này, mảnh đất mà ngày xưa tôi đã từng ao ước một ngày nào đó sẽ được đặt chân tới. Nhưng khi đã ở đây rồi, mọi thứ đối với tôi đều rất khó khăn, đôi lúc tôi chẳng biết sẽ phải làm như thế nào, mặc dù có anh Dương của tôi bên cạnh. Có lần tôi nũng nịu với anh Dương: “Anh trai ơi, em muốn về Việt Nam, về thung lũng Lưu Ly nhà mình” Anh Dương cốc vào đầu tôi, bảo rằng: “Cứ lo học xong đi đã cô nương bé bỏng”. Tôi nhớ nhà khủng khiếp.

Lần đầu tiên nhìn thấy Duy, tôi đã lầm tưởng cậu ấy là Pi, bởi vì họ rất giống nhau. Ban đầu tôi cứ nghĩ đó chỉ là về ngoại hình thôi, nhưng dần dà về sau khi tiếp xúc với Duy nhiều hơn, đi chơi cùng cậu ấy. Tôi phát hiện ra rằng cậu ấy có nhiều cái giống Pi hơn tôi tưởng.

Rồi sau đó những kỷ niệm về Pi cứ hiện lên hành hạ tâm trí tôi, chẳng bao giờ dứt ra. Tôi tự hứa là sẽ quên đi tất cả, can đảm để nhớ tới, thì ắt phải can đảm để quên đi mà.

Tôi đi chơi với Duy, đi dạo với cậu ấy bên bờ sông Cuyahoga, bên bờ hồ Erie hay những ngày giáp tới giáng sinh trong thành phố Cleveland này.

Đi bên cạnh cậu ấy...tôi cảm thấy lòng mình được thanh thản hơn, những muộn phiền trong lòng cũng theo đó mà tan biến đi...

Đi bên cạnh cậu ấy...tôi cảm thấy nỗi cô đơn được vơi bớt đi phần nào

Và quan trọng nhất là tôi có được cảm giác được bình yên và chở che, cảm giác mà tôi ngỡ mình đã đánh mất đi khi mẹ và Pi đều rời xa tôi

Phải chăng đó chính là cái cảm giác ta quý mến một ai đó

Rồi tới một lúc nào đó...tôi thừa nhận với bản thân mình rằng

Tôi thích Duy mất rồi. Và đó là sự thật!

Bạn đã bao giờ cảm thấy mình trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian, dù cảm giác đó chẳng tồn tại mãi mãi trong ta, nhưng...một lúc nào đó, một khoảnh khắc nào đó bạn cảm thấy nó trong cuộc đời của mình

Hạnh phúc của một cô gái khi được bạn trai mình tặng ột món quà nhân ngày lễ tình nhân; hạnh phúc của một người mẹ khi thấy con trai, con gái mình thành đạt. Và hạnh phúc...chỉ là những điều giản đơn thôi!

Mẹ từng hỏi tôi rằng: Con có biết hạnh phúc trên đời này là những điều gì không?. Tôi lắc đầu! Mẹ đã giải thích cho tôi: “Con gái ạ! Hạnh phúc trên cuộc đời này luôn là những điều giản đơn nhất. Ví dụ như hạnh phúc là khi mẹ vẽ xong một bức tranh nào đó mặc dù không bằng một góc của Le-vi-tan nhưng mẹ vẫn cảm thấy vui vì ba đã đứng suốt hai tiếng đồng hồ để xem mẹ vẽ. Hay những khi mẹ bị ốm ba nấu cháo rồi bón ẹ ăn, ngồi đọc ẹ những câu chuyện cười, kể ẹ nghe những câu chuyện ở trong nhà máy. Chỉ đơn giản vậy thôi, hạnh phúc là thế đó con à”.

Hạnh phúc là thứ không khó kiếm tìm! Chỉ cần ta biết lắng nghe và quan sát thôi, có những điều rất gần, rất giản đơn. Quan trọng là ta kịp nhận ra thôi, nhận ra rồi thì đừng để vuột mất nó. Hãy can đảm lên và nắm lấy!

Tôi lặng lẽ nhìn cậu ấy cho tới khi cậu ấy tỉnh dậy.

- Lưu Ly tỉnh lúc nào thế? Sao không gọi Duy dậy? Một quá! Nên Duy ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay-Duy uể oải vươn vai

- Lưu Ly tỉnh lâu rồi mà? Duy mệt vì phải trông Lưu Ly cả đêm nên để cho Duy nghỉ thêm một chút

Duy cười nhẹ

- Cảm ơn Duy nhiều nhé!

- Không có gì! Mà Lưu Ly yếu đuối quá à? Mới chạy có một đoạn mà đã xỉu rồi. Bác sỹ bảo Lưu Ly bị kiệt sức, cần phải nằm tĩnh dưỡng ở đây thêm vài hôm!

- Như vậy thì qua mất lễ Giáng sinh rồi

- Không sao! Ở trong này cũng thú vị lắm chứ

Tôi lặng yên nhìn ra khung cửa sổ trắng xóa một màu tuyết

- Hôm nay tuyết rơi nhiều thật- tôi cười

Duy cũng vậy!

Buổi chiều Duy mang tới cho tôi một chiếc chậu be bé với những bông hoa lưu ly màu tím nhạt

- Tôi biết Lưu Ly thích màu xanh hơn, nhưng Duy không kiếm được

- Không sao! Màu tím cũng rất đẹp mà! Duy kiếm đâu ra vậy, Lưu Ly nhớ là nó chỉ nở vào mùa xuân thôi mà

- Bí mật- Duy cười- Lưu Ly có thích không?

- Thích lắm! Nó làm cho Lưu Ly bớt nhớ nhà hơn! Cảm ơn Duy nhiều nhé

- Thung lũng hoa Lưu Ly chắc đẹp lắm nhỉ?

- Ừm

- Nên tên của Lưu Ly mới mang tên loài hoa này hả?

- Cũng không hẳn...Vì mẹ Lưu Ly thích vậy, ngày xưa bà ngoại tôi cũng thường gọi mẹ tôi là lưu ly mà

- Thú vị thật...

...

- Duy cũng thích Lưu Ly...à không...là hoa Lưu Ly- Duy nói, tôi thấy thoáng chút ngượng ngùng trên gương mặt cậu ấy

Tôi khẽ cười rồi hỏi lại:

- Tại sao Duy lại thích?

...

- Vì ...vì lưu ly là cậu!

Tôi cũng ngưng ngưng không khác gì Duy

Bất chợt... cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, bàn tay cậu ấy nắm chặt lấy bàn tay của tôi... Và nói:

- Hãy cho Duy thời gian để hiểu Lưu Ly hơn nữa nhé?

Tôi lặng mìm, khẽ cười, khẽ ngưng ngưng

Bên ngoài kia những bông tuyết chao mình yêu điệu như thể đang ngân nga, khiêu vũ, phiêu du theo giai điệu của những bản tình ca Giáng sinh ngọt ngào, hạnh phúc!

11. Chương 11: Những Ngày Sau Đó.....

Anh Dương gọi điện cho ba và nói với ba về chuyện của tôi. Tôi trách anh ấy vì tôi thấy chuyện tôi bị ngắt cũng chẳng có gì to tát cả, chỉ là do tôi chưa quen với thời tiết ở đây và bị kiệt sức thôi. Hồi còn nhỏ tôi cũng thường hay bị chứng đau đầu rồi ngắt xỉu đi như thế này mà.

Anh Dương lúc nào cũng nghĩ tôi vẫn chỉ là cô gái bé nhỏ ngày xưa hay lẻo đẻo theo anh ấy, tôi cũng đã gần hai mươi tuổi rồi còn gì đâu còn bé bỏng, ngây thơ như ngày xưa nữa. Tôi cũng đã dần dần biết lo cho bản thân mình rồi!

Anh Dương nói với ba chỉ làm ba lo thêm thôi, ba cũng đã có tuổi rồi, nhờ ông xảy ra chuyện gì thì tôi biết phải làm thế nào. Khi ông gọi điện cho tôi, tôi đã cố gắng trấn an ông và nói không sao cả, thì ông mới an lòng. Ông nhắc nhở tôi phải giữ gìn sức khỏe, nếu như cảm thấy không khỏe thì phải đi bác sỹ khám ngay. Cứ mỗi lần nói chuyện với ông, tôi cảm thấy mình vẫn còn nhỏ dại lắm, chẳng lớn hơn là mấy...

Ba còn nói với tôi rằng: “Hoa lưu ly sắp nở trên mảnh đất của chúng ta rồi”

July trở lại Ohio sau gần tháng trời du ngoạn ở New York. Trông July càng trở nên tươi tắn và xinh đẹp hơn. Cô ấy khoe với tôi cơ man nào là quần áo, giày mũ, túi xách hàng hiệu, cô ấy cũng dành tặng tôi vài thứ coi như là quà Giáng sinh muộn. Tôi thì tặng Lưu Ly một cuốn sách viết về thời trang.

Biết tin tôi bị ngắt, July cứ nhắng nhít cả lên...

- Cậu bị làm sao? Có nghiêm trọng không? Sao không nói với tớ

- Tớ chỉ bị kiệt sức thôi, nghỉ vài hôm là khỏe re à, cậu không thấy tớ vẫn bình thường sao!

- Ừm... dĩ nhiên là không sao rồi, có chàng bên cạnh chăm sóc chu đáo thế kia mà! July vừa nói vừa ha hả cười

- Chàng nào?

- Còn chàng nào vào đây nữa, chàng trai mà tớ đã từng thích chứ sao

July nháy mắt tinh nghịch!

Tôi thì tùm tùm cười!

Buổi chiều mỗi ngày Duy đều ghé qua nhà tôi, khi thì mang cho tôi vài thứ tắm bổ, khi thì mang cho tôi vài cuốn sách về văn hóa Mỹ, về hội họa và về văn học. Duy cũng biết tôi mê mẩn mấy loại sách này sao?

Món quà Giáng sinh muộn mà tôi tặng Duy là một bức tranh do tôi tự vẽ, Duy đã rất vui khi nhận được món quà:

- Duy cảm thấy có cái gì đó rất giống với phong cách của Le-vi-tan trong bức tranh của Lưu Ly?

- Sao Duy lại so sánh tớ với ông ý, Duy không biết ông ý là họa sỹ người Nga, bậc thầy về tranh phong cảnh à?

- Duy biết chứ, nhưng Duy thấy vậy mà- Duy cười
- Duy thích bức tranh này không?
- Có chứ, Duy sẽ treo nó trong phòng ngủ của mình- Duy lại cười

Rồi chúng tôi lại cùng nhau bàn luận về những cuốn sách mà Duy đem tới cho tôi

- Lưu Ly đọc “Đồi gió hú” của Emily Brontë chưa?
- Đó là một câu chuyện buồn!
- Thế còn “Return Eden” của nữ nhà văn người Úc Rosalind Miles?
- Trở về Eden, cô gái trong truyện thật mạnh mẽ và kiên cường!
- Có giống Lưu Ly không? Duy cười

...

- Lưu Ly mít ướt mà đầu giống như cô ấy- Duy cười lên ha ha
- Tính trên Lưu Ly sao, đọc cho Lưu Ly nghe “Giã từ vũ khí” của Hemingway đi
- Ừm ...chú ý lắng nghe nhé!

Duy gần giọng, rồi đọc cho tôi nghe “Giã từ vũ khí” của nhà văn người Mỹ Hemingway, thi thoảng cậu ấy thêm vào đó một vài câu với điệu bộ hài hước khiến tôi không nhịn cười được.

Những tia nắng đã xuất hiện trong mùa đông mặc dù nó mỏng manh và yếu ớt lắm, nhưng cũng đủ cho ta cái cảm giác khê khàng, ấm áp ở trong lòng!

Giá như cuộc sống cứ thế này trôi qua, thì hạnh phúc biết bao!

Tôi không nghĩ tới chuyện hai năm nữa sẽ ra trường? Tôi sẽ về Việt Nam? Hay ở lại nước Mỹ? Anh Dương bảo tôi ra trường, thì ở lại luôn đây kiếm một công việc ổn định rồi đi làm, xin việc ở đây dễ dàng hơn nhiều! Và nếu như tôi nhớ ba thì có thể sắp xếp một lúc nào đó, để về thăm ba cũng được. Nhưng trong đầu tôi vẫn còn mông lung lắm, tôi chưa thể đưa ra quyết định của mình được.

Vào những buổi chiều sau khi học xong, Duy đều đỗ xe trước cổng trường để đón tôi về nhà, nhưng nhiều lúc hai đứa không đi thẳng về nhà mà lại lang thang đi tới một chỗ nào đó trong Cleveland này.

Khi thì Duy chở tôi đi tới sông Cuyahogo, chúng tôi lại lang thang đi dạo trên bờ sông và thưởng ngoạn khung cảnh, hay ngồi ở một chỗ nào đó nhìn ra hồ Erie vào những chiều có nắng nhạt!

Cũng có khi chúng tôi lang thang, phiêu du trên những đại lộ lộng gió! Cleveland được mệnh danh là một trong những thành phố có tuyết rơi đẹp nhất thế giới, vậy nên việc đi dạo trên những cánh đồng tuyết, rồi nặn người tuyết chơi trò ném tuyết là cực kỳ thú vị.

Thậm chí, vào những buổi chiều u ám Duy lại chở tôi đi qua nghĩa trang Lakeview, để ngắm bức tượng rùng rợn với cái tên “Thiên Thần khóc”. Đây là bức tượng thiên thần Haserot nổi tiếng được tạo bởi một người tên là Herman vào năm 1923 cho gia đình Hesperot, bức tượng trải qua bao tháng năm, và dưới tác động của các yếu tố tự nhiên nên tạo những đường chảy dài từ hốc mắt, trông như đang khóc vậy. Khi đi qua và ngắm nghĩa bức tượng lúc ra về tôi chẳng dám nói gì, cứ ngồi im, bị ám ảnh. Duy thì cứ cười!

Có lúc Duy còn nói, khi nào rảnh thì cậu ấy sẽ cho tôi đi thăm California, Texas vì ở đó có rất nhiều người Việt Nam sinh sống, đồng nghĩa với việc đó là sẽ có rất nhiều hàng quán để cho chúng tôi có thể thưởng thức. Còn tôi nói tôi muốn đi Hollywood tọa lạc trên thành phố Los Angeles- nơi được mệnh danh là kinh đô điện ảnh thế giới, nơi sản xuất ra những bộ phim bom tấn, hay đi tới tiểu bang Alaska bằng giá-ơi lấy bông hoa lưu ly làm biểu tượng cho bang. Duy còn trên tôi, tới Alaska phải cẩn thận vì Alaska có rất nhiều người tuyết. Tôi phì cười trước sự ngây ngô của cậu ấy!

Còn vào những ngày tuyết rơi nhiều, chúng tôi không thể đi đâu xa nên cách tốt nhất đó là chúng tôi lại tìm đến quán ăn Việt Nam nhỏ với bà chủ người Huế dịu dàng đó. Cả tôi và Duy đều cảm thấy ấm áp và thân thuộc mỗi khi ngồi ở đó, thưởng thức những món ăn bình dị, ngon tuyệt vời của Việt Nam.

Khi trông thấy tôi có vẻ buồn buồn thì Duy lại tìm cách để cho tôi vui. Đó là lúc cậu sang năn nỉ với bà chủ cho cậu được phục vụ quán tầm 1 tiếng đồng hồ mà chẳng cần phải trả lương, chẳng hiểu Duy nói những gì với bà ấy, mà bà ấy lại vui vẻ trao cho Duy chiếc tạp giề, rồi khi đó Duy thoăn thoắt chạy tới chạy lui trong quán ăn nhỏ, niềm nở chào đón những vị khách người Mỹ, cả người Việt Nam, rồi lại còn tích cực giới thiệu cho bọn họ chọn ăn món ăn nào, hương vị ra làm sao. Rồi thì thoảng cậu ấy lại quay sang phía tôi với cái nháy mắt đầy tinh nghịch. Những lúc đó, tôi chỉ biết ngồi im và khẽ cười!

Vào những đêm trời quan chúng tôi lại đi lên một ngôi nhà cao tầng nào đó và cùng nhau ngắm nghía những vì sao hiếm hoi của mùa đông! Duy chỉ cho tôi đâu là sao Thiên lang, đâu là sao Sirius thuộc chòm sao Chó Lớn (Canis Major). Cao hơn một chút về phía tây là Rigel thuộc chòm sao Orion (Thợ Săn). Tôi chẳng thể nhớ hết được tên của những vì sao đó, chỉ biết rằng những vì sao mùa đông thường rất sáng và lung linh thôi.

Những tháng ngày đó...bên cạnh Duy là những ngày tháng tôi cảm thấy ấm áp và hạnh phúc nhất.

“Ba và mẹ yêu nhau trong hoàn cảnh nào?” Năm 7 tuổi tôi hỏi mẹ như vậy đó.

Mẹ ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi:

“Sao con lại hỏi vậy, Lưu Ly?”

“Thì con muốn biết mà, mẹ kể đi mẹ?” Tôi năn nỉ mẹ hết lời

Và rồi mẹ cũng vui vẻ kể lại cho tôi:

“Ừ...thì ngày xưa ba và mẹ cùng học chung trong một trường đại học. Ba con học giỏi lại có nhiều tài lẻ nữa. Nhưng ban đầu mẹ chưa để ý nhiều tới ba con đâu cho tới một lần...” Kể tới đó mẹ tủm tỉm cười.

“Như thế nào ạ”

“Lúc đó mẹ nhìn thấy ba con ngồi một mình trên hành lang tầng ba không có ai đi qua cả, rồi ba ngêu ngao hát vừa đệm đàn, vừa hát một cách say sưa...Và khi đó mẹ cứ đứng yên ở một góc rồi nhìn ba hát. Bài hát đó sau này ba con vẫn thường hay hát lại ẹ nghe”

Rồi tôi lại hỏi mẹ:

“Vậy là mẹ yêu ba từ một bài hát?”

“Không hẳn như vậy đâu con, bài hát chỉ là một phần thôi” Mẹ xoa đầu tôi, mỉm cười.

“Nghĩa là như thế nào ạ?” Tôi thắc mắc.

“Cũng giống như một chất xúc tác ấy con”

“Như hai hợp chất hóa học ạ?”

“Ừm, cũng gần như vậy”

Tôi lặng im nghĩ ngợi vẩn vơ, rồi nói:

“Sau này con sẽ lấy người như ba”

Mẹ nhìn tôi mỉm cười dịu dàng

Hồi đó cứ mỗi lần nghe xong câu chuyện tình của hai ba mẹ, tới bữa cơm tối thường đem nó ra để trêu ba. Ba nhìn tôi, và nạt tôi ăn cơm mau lên, trẻ con để ý tới mấy chuyện đó làm gì. Ba vừa nói, vừa đổ mắt. Còn mẹ và anh Dương thì khẽ nhìn nhau cười.

Có những hạnh phúc quá đỗi giản dị mà, giản dị nhưng ngọt ngào, như câu chuyện của mẹ và ba, hay cả câu chuyện của tôi và Duy nữa.

Tôi trở về nhà sau chuyến đi dạo loanh quanh trên bờ hồ Erie, Duy chở tôi về tới tận nhà. Tôi vào nhỏ, bật đèn lên anh Dương thì chưa về. Tôi mở tủ lấy ra chai nước, vặn nắp rồi tu một hơi. Tôi ngồi xuống vu vơ nghĩ ngợi.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, khiến cho tôi giật mình.

Tôi chạy sang nhắc máy

“Hello”

“Cô là Lưu Ly”. Một giọng nói bằng tiếng Anh vang lên trầm ấm bên tai tôi

“Dạ phải”

“Tôi cần gặp cô, có chuyện này liên quan tới cô. Tôi hẹn cô ở quán cà-phê số 8 trong thành phố, gần hồ Erie”

“Nhưng ông là ai?”

Tôi vừa hỏi, thì bên kia đã cúp máy, tiếng tút tút dài vang lên từng hồi!

12. Chương 12: Lưu Ly Mau Nở Nhưng Cũng Chóng Tàn

Tôi hơi ngỡ ngợ về người đàn ông lạ gọi điện cho tôi, nhưng tôi vẫn có cảm giác ông ta đúng là đang có chuyện gì quan trọng muốn nói với tôi thật! Tôi quyết định đi tới địa chỉ mà ông ta nhắn lại cho tôi, quán cà phê số 8 gần hồ Erie!

Khi tôi bước chân vào trong quán, tôi nhìn xung quanh để tìm ông ta. Rồi mắt tôi dừng lại ở chiếc bàn trong góc quán, có một người đàn ông trạc tuổi ba tôi, đang trầm ngâm ngồi đó, ông ta có gương mặt phúc hậu, suy tư với cặp kính hình tròn trên chiếc mũi cao đặc trưng của người phương Tây. Ông ta chính là Albus, bác sỹ người đã khám bệnh cho tôi lần đó, tôi vẫn còn nhớ ông ấy.

- Chào ông!

Ông ấy không nói gì ra hiệu cho tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện

- Cô uống gì? Ông ta hỏi tôi!

Tôi từ chối nhưng ông ta vẫn gọi cho tôi một thứ gì đó

- Cô tên Lưu Ly, du học sinh người Việt Nam

- Dạ đúng thưa bác sỹ!

Ông ta nhìn thẳng vào mắt tôi, khiến tôi bối rối:

- Lưu Ly tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với cô, chỉ riêng cô thôi, cô sẵn sàng đón nhận nó chứ?

- Dạ, thưa bác sỹ!

- Nhưng trước tiên cô có thể cho tôi hỏi cô vài câu hỏi được không- Ông ta nói.

- Được, thưa bác sỹ!

Ông ta tựa lưng vào chiếc ghế và bắt đầu hỏi tôi:

- Cô đã tới Cleveland bao lâu rồi?

- Được nửa năm rồi ạ!

- Khi nào thì cô sẽ kết thúc khóa học ở đây?

- Khoảng hai năm nữa tôi sẽ kết thúc khóa học

- Cô có người thân hay họ hàng ở Cleveland này không?

- Có anh trai tôi đang làm việc ở đây, ột công ty cơ khí!
- Tôi nghĩ cô cùng gia đình phải chuẩn bị tâm lý cho chuyện này!

Ánh mắt ông ta lại một lần nữa xoáy sâu vào tôi, khiến tôi có cảm giác sắp có chuyện gì không hay đang xảy ra.

Rồi ông ta lôi từ trong chiếc cặp màu nâu da của mình ra một tập đựng hồ sơ, giống như là hồ sơ bệnh án dành cho bệnh nhân. Ông ta liếc nó một lượt rồi từ từ đẩy qua chiếc bàn sang phía tôi, đặt trước mặt tôi.

- Cô cần xem nó!

Tôi cầm tập hồ sơ lên, mở ra và xem.

- Cô đã hiểu mọi chuyện rồi chứ?

- Tôi...tôi đã hiểu!

Cái chết có thực sự đáng sợ không nhỉ? Nó trông như thế nào? Hình dáng ra làm sao? Chẳng có ai biết được!

Bởi mục đích cuối cùng của một đời người sẽ chỉ là cái chết mà thôi! Ai sinh ra trong cuộc đời này rồi tới một ngày nào đó, cùng sẽ phải chết. Có người nói khi chết đi thì thân xác ta sẽ mục rữa ra, thối nát và tan biến. Và phần còn lại là linh hồn sẽ bay về với thiên đường, sống một cuộc sống vĩnh hằng. Nhưng không phải ai cũng được về với thiên đường, có người lại bị đọa xuống địa ngục, nơi có quỷ sa tăng và hàng trăm thứ ác mộng khủng khiếp khác.

Tôi đã xem một bộ phim nói về cuộc chiến giữa các vị thần, thần Zues, Poseidon, Hades, Aries...Trong đó tôi luôn thích thần Hades- người cai quản địa ngục và bóng tối, người nắm giữ quái vật khổng lồ Kraken, trong một bộ phim diễn viên đóng vai ông ta có nói một câu thế này: “ Cái chết là đẹp nhất, không có cái gì đẹp bằng cái chết”.

Nhưng đối với tôi, trước đây, bây giờ hay sau này cái chết luôn là khủng khiếp, tôi sợ nó! Phải chăng khi người ta sắp chết thì mới thấy sự đáng sợ của nó. Tôi đã không tin khi nhìn vào tập hồ sơ đó, tôi nghĩ rằng đã có sự nhầm lẫn ở đây, nhưng đó không phải là sự nhầm lẫn hay lừa dối. Đó là sự thật!

“Có một khối u trong não của cô?” Ông bác sỹ đã nói với tôi như thế sau khi tôi xem xong hồ sơ.

“Một...một khối u, nó có nghiêm trọng hay nguy hiểm gì không hả bác sỹ?” Tôi hỏi lại ông ta bằng giọng run run. Có lẽ do tôi quá sợ hãi

“Đúng vậy”

“Nếu như thế thì...tôi sẽ chết?”

“Không hẳn”

...

“Nó có thể được cắt bỏ nhưng...”.

“Nhưng sao hả bác sỹ nói cho tôi biết đi?” Lúc đó tôi gần như mất hết cả sự bình tĩnh.

“Tỷ lệ thành công là rất thấp, nếu như trong quá trình phẫu thuật xảy ra một sơ xuất nho nhỏ thôi thì cô khó có thể giữ được tính mạng”

Tôi im lặng, chẳng nói gì. Mắt tôi đăm đăm nhìn vào chiếc bàn đối diện một cách cô hồn.

“Vậy tôi phải làm sao?”

“Tôi sẽ giới thiệu cho cô một bác sỹ tâm lý giỏi, nhưng việc quan trọng vẫn là ở cô, hãy luôn giữ bình tĩnh, đừng bao giờ bi quan. Cô hiểu chứ”

“Dạ...tôi hiểu”

“Tôi sẽ gặp lại cô sau”

Lúc còn nhỏ tôi thường hay có chứng đau đầu dữ dội, những khi đó ba mẹ rất lo lắng cho tôi. Nhưng tôi nghĩ mọi chuyện sẽ không sao đâu, chỉ là những triệu chứng đau đầu bình thường thôi, không ngờ...giờ đây mọi chuyện lại trở nên khủng khiếp thế này!

Tôi luôn cảm thấy đáng sợ mỗi khi nghe thấy hai ung thư, nào là ung thư bạch cầu, ung thư xương, ung thư phổi, ung thư não...v.v. Đó là căn bệnh nan y khó chữa, tỷ lệ sống sót là rất ít!

Tôi chưa sẵn sàng cho cái chết, chưa bao giờ, tôi chưa bao giờ nghĩ tới nó. Tôi không muốn chết, tôi không tin, tôi không tin, tôi không tin...Đó chỉ là một cơn ác mộng mà thôi, một cơn ác mộng khủng khiếp chỉ xảy ra khi tôi đang chìm sâu vào giấc ngủ, cho tới khi tỉnh lại thì mọi thứ vẫn vậy, vẫn không có gì xảy ra cả. Không có tập hồ sơ đó, không có chuyện tôi gặp ông bác sỹ ấy. Tôi không quen ông ta, tôi chưa bao giờ gặp ông ta cả.

Tôi đã lặp đi lặp lại những điều đó trong tâm trí của mình! Nhưng tới khi nhìn vào tập bệnh án và những lời nói của bác sỹ Albus, thì tôi không thể nào phủ nhận được, tôi phải sẵn sàng chấp nhận, đó là sự thật!

Sự thật là tôi sắp chết!

Tôi nghĩ tới anh Dương, tôi phải nói với anh ấy thế nào? Anh ấy sẽ phản ứng gì khi tôi thú nhận sự thật với anh ấy? Tôi sẽ đối mặt với anh ấy như thế nào? Tôi sẽ phải làm sao?

Rồi cả ba tôi nữa, ba sẽ sống ra sao khi tôi nói với ba sự thật đó? Ba đã có tuổi và sự thật đó là quá sức chịu đựng đối với ba!

Tôi không có thể can đảm và cố gắng chịu đựng được như anh chàng Adam trong bộ phim: “50-50” của Mỹ, khi biết mình bị ung thư! Tôi không thể!

Buổi tối ngày hôm đó, khi rời khỏi quán cà-phê tôi cứ thẫn thờ bước từng bước đi chậm chậm và vô định trên con đường hoang vắng, những cơn gió lạnh cứ bám riết lấy chân tôi.

Khi tới nhà, anh Dương của tôi vẫn chưa về. Tôi lao nhanh lên phòng, đóng chặt cửa lại, và ngồi im trong đó.

Rồi tôi khóc, khóc rất nhiều!

Tôi là hoa lưu ly mà đã là hoa lưu ly thì luôn luôn mong manh, luôn luôn nhỏ bé, luôn luôn cô đơn!

Đôi khi cuộc đời cứ thích trêu đùa với số phận của những con người, điều đó khiến họ thấy mình càng ngày càng nhỏ bé hơn.

Rồi cho tới một lúc nào đó, khi tuyệt vọng thì họ sẵn sàng chấp nhận tất cả, chấp nhận số phận đã an bài, chấp nhận ột sự ra đi...vĩnh viễn ra đi

Sang mấy ngày hôm sau, tôi cứ nằm dài trong căn phòng, trong đầu tôi không còn một ý niệm nào về thời gian nữa.

Mùa đông Ohio dài quá! Những nỗi cô đơn cứ dần dần chất đống lên, nó khiến ta lạnh lẽo vô cùng!

July tới nhà rủ tôi đi đâu đó, cô ấy gọi tôi nhưng tôi không ra!

Duy cũng gọi điện cho tôi, hàng chục cuộc liên nhưng tôi không bắt máy, tắt máy. Người tôi không dám đối diện nhất lúc này-chính là cậu ấy.

Anh Dương lo lắng cho tôi, anh hỏi tôi, thì tôi bảo: Tôi chỉ bị một mọt chút xíu thôi, tôi lo được, không cần anh ấy bận tâm. Tôi còn bảo anh ấy đi làm đi. Tạm thời tôi chưa muốn cho anh ấy biết! Tôi cảm thấy khâm phục anh chàng Adam trong bộ phim 50-50, khi biết mình bị ung thư, anh ta vẫn gọi điện ẹ mình và nói mọi sự thật một cách tự nhiên nhất.

Nhưng sự thật không thể giấu mãi được...cái kim trong bọc lâu ngày rồi cũng lòi ra thôi...

Sang tới ngày thứ 5, anh Dương biết mọi chuyện. Đó là khi tôi đi ra ngoài, anh Dương lên phòng tôi dọn dẹp và anh nhìn thấy tập hồ sơ bệnh án đó trong hàng tá thứ đồ linh tinh của tôi.

Khi tôi vừa bước vào trong nhà, anh ấy chạy sang tôi, nắm chặt lấy vai tôi và hỏi:

- Đó là sự thật hả, Lưu Ly?

Tôi cúi đầu im lặng, rồi khóc nức lên

Anh dương đỡ lấy tôi vào vòng tay vững chãi của anh ấy..

- Nói với anh đó không phải là sự thật đi, Lưu Ly...Anh xin em đừng Lưu Ly..

Anh cũng khóc!

Rồi tôi kể với anh về cuộc gặp gỡ với bác sỹ Albus. Nghe xong anh trai tôi lặng người đi, hai tay anh buông thõng, anh ngồi xuống chiếc ghế, mắt thì đăm đăm nhìn vào khoảng không gian vô định!

Phải mất một lúc, hai anh em chúng tôi mới trò chuyện lại được.

Tôi ngồi đối diện với anh, nhưng tôi cúi gằm mặt xuống, tôi không dám nhìn thẳng vào anh.

- Em biết tin này lâu chưa? Anh hỏi

- Cũng mới thôi anh ạ!

- Tại sao không nói với anh? Anh trách tôi

- Em...em xin lỗi anh...xin lỗi

Tôi lại khóc nức lên, nghẹn ngào

- Chắc ba cũng chưa biết? Anh nói

- Em xin anh...xin anh đừng nói với ba

Tôi vừa khóc, vừa van xin anh ấy.

- Ba sẽ không chịu đựng được chuyện này đâu...Dương...em xin anh đừng.

Anh đưa tay lên gạt nhẹ đi những giọt nước mắt trên mặt tôi, khẽ trấn an tôi:

- Anh biết mà, Lưu Ly!

Rồi anh ôm tôi vào lòng: “Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, ổn thôi em gái bé bỏng của anh”.

Buổi tối ngày hôm đó tôi ngủ thiếp trong vòng tay anh trai tôi, như cái ngày anh ôm tôi khi mẹ chúng tôi mất vậy!

Nghe lời anh trai, tôi quay trở lại trường học vào tuần sau đó!

Tôi có nhắn tin cho July nói tôi ổn vì cậu ấy đang đi tham dự một cuộc thi về thiết kế thời trang ở Miami!

Tôi không gọi cho Duy, nhưng khi tới cổng trường thì tôi đã thấy cậu ấy đứng đó chờ tôi. Tôi bối rối vô cùng!

- Sao mấy ngày hôm nay, Lưu Ly mất tầm thế điện thoại cùng tắt luôn, khiến Duy không thể nào liên lạc được?

- Lưu Ly trở lại rồi nè Duy, Lưu Ly chỉ hơi mệt chút thôi không có việc gì đâu?

- Có chuyện gì thì phải nói cho Duy nghe nhé?

- Ừm...tớ hứa

Duy cười!

- Mà dạo này Duy đang bận ợt kỳ thi rất quan trọng đúng không? Tôi hỏi Duy

- Đúng rồi, nhưng Duy không lo!

- Không lo sao được, Duy phải cố gắng đạt kết quả cao nhé, tớ cũng đang bận cho việc chuẩn bị bà tập nên...mình ít gặp nhau đi nhé, để tập trung công việc tốt hơn. Nhé!

- Ừm...!

- Tới giờ Lưu Ly phải vào lớp rồi. Hẹn gặp lại

Tôi nói rồi đi thẳng!

Bỏ Duy lại đó với sự ngỡ ngàng, mong là Duy sẽ không nhận ra những biểu hiện khác thường từ tôi!

Anh Dương bảo với tôi sẽ tìm một bệnh viện uy tín, chất lượng tốt ở Cleveland này, nếu không thì sẽ tìm cả tiểu bang Ohio này.

Anh ấy đã tới gặp bác sỹ Albus và nói chuyện với ông ấy, anh ấy nói với tôi trước tiên phải tìm cho tôi một bác sỹ tâm lý đã.

Tôi nói với anh Dương về tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật, nếu nhưng chỉ xảy ra một tỷ sai sót thì cũng sẽ gây nguy hiểm cho tính mạng của tôi. Anh Dương đã gạt phăng ý nghĩ đó ra khỏi đầu tôi, việc của tôi là cần phải tới gặp bác sỹ tâm lý vào ngày thứ 6 hằng tuần!

Những tháng ngày sau đó, thực sự rất tồi tệ đối với tôi, mọi thứ trong tôi đều đảo lộn chẳng theo một trật tự nào cả.

Những buổi điều trị tâm lý với bác sỹ cũng chẳng giúp ích được gì, hình như nó không hề hiệu quả đối với tôi. Bác sỹ an ủi tôi, ban đầu là khó khăn như vậy thôi, nhưng lâu dần sẽ quen và đạt hiệu quả tốt!

Tôi sợ cái chết, rất sợ là đằng khác. Nhưng dường như sự sợ hãi không đủ giúp cho tôi có thêm sự can đảm, niềm hy vọng dù chỉ mong manh thôi, niềm tin, sự hy vọng vào sự sống. Đôi lúc tôi cảm thấy mình như đang đứng giữa ranh giới giằng xé giữa một bên là sự sống, còn bên kia là cái chết đang gần kề. Nó mong manh lắm, mong manh như một sợi chỉ, mong manh như hoa lưu ly vậy. Sẵn sàng bị thổi bay đi và tan biến bất cứ lúc nào!

Cái chết có thực sự đau đớn như ta vẫn thường nghĩ không? Và khi ra đi mẹ tôi có cảm thấy đau đớn không? Hay nó dễ dàng như ta chìm sâu vào một giấc ngủ và chẳng bao giờ tỉnh lại nữa.

Mẹ nói: “Đối với những người khi sống, họ luôn cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ thì khi chết đi dù cảm thấy nuối tiếc thật, nhưng chỉ một ít thôi. Họ sẽ ra đi trong thanh thản chẳng vương bận điều gì trên thế gian này nữa. Còn ngược lại đối với những người luôn cảm thấy bất an và sợ hãi khi sống, thì khi chết đi họ cũng sẽ thế thôi, họ sẽ mang sang thế giới bên những điều đó. Như vậy thì cái chết sẽ thực sự khủng khiếp”

Tôi thiết nghĩ mẹ tôi đã ra đi trong sự bình yên và thanh thản!

Còn với tôi thì sao, tôi chết đi trong khi tôi vẫn còn mắc nợ rất nhiều thứ, tôi mắc nợ ba vì ba đã cho tôi cả một cuộc đời...Và hơn nữa tôi còn nợ Duy một câu trả lời nữa. Cậu ấy sẽ ra sao khi biết sự thật này, khi bao năm qua Duy đã sống trong nỗi cô đơn, không có tình yêu. Duy luôn cười vui vẻ nhưng tôi biết trong lòng cậu ấy còn chất chứa quá nhiều những nỗi đau.

Nhưng nếu như tôi cố sống, cố hy vọng rồi khi hy vọng đó bị dập tắt đi, sẽ còn gây cho những người xung quanh tôi những mất mát nhiều hơn thế nữa. Có thể họ sẽ đau khổ trong một thời gian dài...rất dài.

“ Mẹ hãy chỉ cho con biết phải làm như thế nào đi?”

Những đóa hoa lưu ly luôn nở rộ một cách mau chóng, nở rộ tràn ngập cả những cánh đồng...Nhưng chỉ tới ngày hôm sau thôi khi trải qua một trận bão giông, mọi thứ sẽ trở nên héo úa, lụi tàn!

Đạo này Lưu Ly cứ hay trách mặt anh, có khi hai đứa gặp nhau cũng chỉ nói vài câu hỏi thăm qua lại. Cô ấy nói cô ấy bận làm bài tập và chuẩn bị chi kỳ thi, có khi còn phải sang cả bên Columbus, Hamilton, Springfield để tìm cảm hứng sáng tác này nọ.

Nhưng theo như anh nghĩ thì mọi chuyện không đơn giản chỉ như vậy.

Duy đang ngồi suy tư trong căn bếp nhỏ, thì gặp ba đi làm về

- Kỳ thi của con thế nào Duy? Có ổn không? Ba ngồi xuống rồi hỏi

- Ổn ba à! Duy đáp

- Mà hình như con có chuyện gì thì phải?

- Không có đâu ba!

Duy định bụng đứng dậy nhưng lại thôi.

- Ba thấy con không đi cùng cô gái Việt Nam đó nữa? Ba dò xét

- Ba theo dõi con đấy à! Vẫn giọng điệu cũ

- Không ta chỉ đoán vậy thôi!

Duy cười khẩy

- Con nghĩ tốt nhất ba nên lo mấy vụ làm ăn của ba đi thì hơn!

- Có chuyện gì xảy ra sao? Ông vẫn hỏi

- Có chúa mới biết ba à! Duy đáp, anh tỏ ra bực mình

- Con vẫn thích cô ta- Ông vẫn không buông tha cho Duy.

Duy liền đứng phắt dậy:

- Đó không phải là chuyện của ba...Ba làm nên để cho con yên đi, đừng có theo dõi con nữa, con còn cuộc sống của riêng mình. Xin ba đừng làm nó thêm rối tung lên nữa.

Nói rồi Duy đi thẳng lên phòng, bước tới cầu thang

- Nhưng ta là ba con, con hiểu không?

Duy quay lại, lạnh lùng nói:

- Đôi lúc con nghĩ mình không có ba!

- Duy...con!

Duy chạy thẳng lên phòng, bỏ người đàn ông đó lại với sự đôn đầu thể hiện rõ trong đôi mắt.

Ông lặng lẽ rút ra từ trong bao lấy một điếu thuốc lá, rồi ông châm lửa và hút. Ông nhả ra từng làn khói mờ màng cuộn vào trong không khí...

Và rồi những hình ảnh trong quá khứ đẹp đẽ nhưng cũng đôn đau lại hiện về trong ông...

Hình ảnh về một người phụ nữ xinh đẹp lại hiện về trong tâm trí của ông, bà ấy luôn đẹp dịu dàng như chùm hoa lưu ly nở rộ vào mỗi độ xuân về vậy. Người phụ nữ mà ông đã yêu từ ngay cái nhìn đầu tiên khi thấy bà ấy đang dạo chơi trên những cánh đồng hoa lưu ly trong thành phố Đà Lạt.

Lần đó, bà ấy chưa biết ông. Khi đã rời xa Đà Lạt rồi bà ấy vẫn chưa biết ông, ông nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại bà ấy nữa.

Nhưng rồi khi những cơn mưa ùa về trên mảnh đất Sài Gòn. Đó cũng là khi ông gặp lại bà ấy, bà ấy vẫn đẹp, vẫn dịu dàng như những chùm hoa lưu ly vậy. Nhưng ông cũng nhận ra rằng ánh mắt của bà ấy có sự khác lạ, ánh mắt giờ đây trên mảnh đất mưa Sài Gòn này khác xa so với ánh mắt dịu dàng, pha lẫn sự

ngày thơ khi còn ở Đà Lạt. Lúc đó ông ước chi mình có thể khám phá được những nỗi niềm trong đôi mắt u buồn như ngày mưa hôm đó.

Ông còn gặp bà ấy ở nhiều nơi khác nữa, trong quán cà phê, trên con đường vào những chiều mưa!

Ông không bao giờ nói chuyện với bà ấy mặc dù ông rất muốn... Cho tới một ngày trời tháng sáu mưa tầm tã, ông vội vàng từ cơ quan để về nhà khi đi qua mái hiên trước một cái quán nhỏ, ông thấy bà ấy đang ở đó trong trạng thái bất tỉnh, ông liền đưa bà ấy vô bệnh viện.

Khi bác sỹ ra và hỏi ai tôi có phải là chồng của bệnh nhân không, tôi chỉ tủm tỉm cười. Nhưng tới khi bác sỹ nói bà ấy đang mang trong mình một sinh linh bé bỏng, tôi không thể tin vào tai mình nữa. Tại sao một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, lại có mang? Thế nhà cô ta đâu? Chồng cô ta ở đâu? Tôi mông lung nghĩ ngợi, chỉ tới khi bác sỹ hỏi lại một lần nữa. Tôi đã luống cuống đáp rằng: “Tôi là chồng của bệnh nhân”. Một người chồng bất đắc dĩ.

Khi bà ấy tỉnh lại nhìn thấy tôi, không hiểu sao bà ấy lại mỉm cười, sau này bà ấy nói vì lúc đó bà cảm thấy rất ấm áp. Rồi bà ấy cũng kể cho ông nghe về mọi chuyện của trong ký ức...

Trước đây bà ấy sinh ra trong một gia đình gia giáo ở thành Đà Lạt, bà ấy đem lòng yêu một người chàng trai khác, yêu say đắm, yêu mãnh liệt, cuồng si...để rồi bà ấy đã mù quáng trao cả đời trinh trắng của người con gái cho hắn ta. Sau đó hắn bỏ bà, để lại cho bà sinh linh bé bỏng tội nghiệp đó.

Cuộc sống của bà những tháng ngày sau đó, sau khi gia đình bà ấy biết chuyện, họ không những cảm thông với người đứa con gái đáng thương của mình mà họ lại ruồng bỏ bà ấy, hắt hủi bà ấy, người chị gái, rồi tới cả người mẹ thương con nhưng nhu nhược cũng không làm được gì để bảo vệ đứa con gái mình dứt ruột sinh ra. Rồi bà ấy bỏ vào Sài Gòn kiếm sống, nhờ năng lực, sự nỗ lực của bản thân mình mà bà ấy cũng kiếm được một công việc. Nhưng những điều đó cũng không thể vơi vớt đi sự cô đơn trong con người bà, bà căm ghét người đàn ông đó nhưng cũng rất nhớ ông ta, bà căm ghét chị gái, căm ghét ba rồi mẹ nhưng bà cũng rất thương họ.

Bà nhìn xuống bụng mình một sinh linh nhỏ bé đang dần lớn lên trong con người bà, bà yêu thương nó bà muốn bảo vệ cho nó, nhưng bà cũng lo lắng cho nó, về tương lai sau này nó sẽ ra sao một đứa trẻ sinh ra không có cha sẽ bị người đời khinh bỏ, hắt hủi.

Bà ấy kể cho ông nghe, những giọt nước mắt cứ thi nhau lăn dài trên gương mặt đó. Ông rất thương bà, ông thương bà vì ông yêu bà từ cái ngày gặp bà ở trên Đà Lạt đó. Ông chăm sóc cho bà cho tới khi ra viện, bà trở lại với công việc của mình. Hai người vẫn thường xuyên gặp nhau, chào hỏi nhau, rồi nhìn nhau bằng những cái nhìn đầy thẹn thùng.

Ông rất yêu bà ấy nhưng vì ông nhút nhát không dám nói với bà ấy và cũng bởi vì những định kiến nữa, ông biết mọi người trong gia đình ông sẽ không chấp nhận bà ấy... Nhưng mỗi lần nhìn thấy bà ấy lang thang bước đi trên đường phố Sài Gòn hay ngồi trầm ngâm trong một quán cà phê nào đó thì ông không thể cầm được lòng mình. Ông yêu bà ấy nên ông muốn trở thành người che chở, bảo vệ cho bà ấy suốt cả cuộc đời này.

Tình yêu đôi khi biến cho con người ta vượt qua mọi nỗi đau mất mát, những định kiến để đến được bên nhau. Và ông đã làm được điều đó, ông đã đến bên bà ấy cũng trong một ngày mưa ở Sài Gòn, ông ôm chặt bà ấy vào lòng và đặt lên đôi môi bà ấy một nụ hôn nồng cháy.

Mặc dù gia đình phản đối nhưng ông vẫn quyết định cưới bà ấy làm vợ, rồi sau lễ cưới hai người chuyển hẳn ra ngoài Bắc sống, hai người chọn thung lũng Lưu Ly như một sự minh chứng cho sự chung thủy của tình yêu vậy.

Những năm tháng bên nhau, thực sự là những năm tháng hạnh phúc nhất của cuộc đời ông. Họ cùng nhau sống hạnh phúc trên mảnh đất bình nguyên nắng gió chan hòa.

Rồi sau đó đứa bé ấy chào đời, một đứa trẻ xinh đẹp y như mẹ nó vậy- Đó chính là Duy!

Đứa bé ấy chính là Duy, đứa bé không phải con ông sinh ra nhưng nó như một phần máu thịt của ông vậy. Ông luôn yêu thương nó, mãi mãi yêu thương nó, vì khi thấy nó ông như thấy hình ảnh người vợ đã quá cố

của mình, người phụ nữ mà ông dành trọn cả cuộc đời này để yêu thương bà ấy. Mãi mãi chỉ yêu một mình bà ấy mà thôi!

Trước khi bà ấy ra đi ông quỳ trước giường nơi bà đang nằm, nắm lấy bàn tay của bà và hứa với bà sẽ chăm sóc Duy thành người. Bà ấy chỉ cười, rồi chìm sâu vào giấc ngủ vĩnh hằng. Bà ấy đã ra đi trong hạnh phúc!

“Nếu như em ra đi thì anh nhớ chăm sóc con nhé”

“Anh hứa sẽ chăm sóc cho con và em nữa, anh sẽ chưa trị cho em. Em cố gắng em nhé”

“Bác sỹ bảo muộn rồi, em đã sẵn sàng rồi anh”

“Không, anh...không thể”

“Anh có bao giờ nghe truyền thuyết về những bông hoa lưu ly”

...

“Vậy thì đừng bao giờ quên em nhé”

Bà ấy mỉm cười rồi chìm trong sự lặng im

Ông thì vẫn ngồi đó nắm chặt lấy bàn tay người phụ nữ mà ông yêu thương. Đó là những giây phút cuối cùng ông được ở bên cạnh bà ấy!

Ông trở về với thực tại, thì nhận ra rằng khuôn mặt mình đã ướm đầm những giọt nước mắt, rồi ông ôm mặt khóc rưng rức. Ông có lỗi với bà ấy! Ông đã không chăm sóc tốt được cho Duy!

13. Chương 13: Chấp Nhận

Tôi đến quán ăn Việt Nam nhỏ đó vào một buổi chiều ảm đạm, những đám mây xám xịt một màu, y như tâm trạng của tôi vậy. Những buổi điều trị tâm lý song song với đó là những đợt hóa trị chẳng đem lại hiệu quả nào cho tôi cả, thậm chí tôi cảm thấy nó thực sự rất tồi tại. Sau những buổi hóa trị tôi đều nôn thốc nôn tháo, khi đó tôi cảm giác cái chết như đang gần kề tôi vậy.

Tôi nhớ Duy nhiều lắm nhưng vẫn trách mặt cậu ấy bằng những lý do, kiểu như tôi bận chuẩn bị cho buổi thuyết trình, làm bài tập về nhà hay chuẩn bị cho kỳ thi.

Chiều hôm qua cậu ấy gọi điện cho tôi

“Lưu Ly à! Ngày mai có rảnh không? Mình đi đâu dạo nhé!”

...

“Cậu bận à?”

“Ừm, tớ đang ở Hamilton để tìm đề tài cho tác phẩm mới”

“Ừm...vậy thôi, khi nào về thì gặp nhau nhé”

“Ừm” Tôi cúp máy

Tôi đã nói dối cậu ấy là đi Hamilton, nhưng thực tôi vẫn ở Cleveland này với những đợt hóa trị khủng khiếp.

Tôi tới quán ăn Việt Nam nhỏ, đơn giản vì đây là nơi tôi cho là yên tĩnh nhất trong Cleveland này. Những buổi điều trị tâm lý thực sự khiến tôi cảm thấy căng thẳng, mệt mỏi, tôi tới để lòng mình được đôi chút thanh thản, bình yên!

Quán hôm nay vắng tanh chỉ có vài ba vị khách, hai vợ chồng người Mỹ hoặc người Anh đang thưởng thức trà sen và nói chuyện trông rất tình tứ, vui vẻ, một hai người Việt Nam, có lẽ là công nhân đang làm thuê ở đây...

Tôi gọi ỳnh một cốc trà gừng ấm nóng...

Bà chủ quán trều mền nhìn tôi và hỏi bằng thứ giọng xứ Huế đặc trưng, ngọt ngào:

- Con hôm nay đến đây một mình sao? Cậu chàng đẹp trai kia đâu?
 - Cậu ấy bận chút việc bận nên không tới được ạ! Tôi lễ phép đáp lại
 - Con có dùng gì thêm không? Bà lại hỏi
 - Dạ...không ạ, con không thấy đói, tại cả tuần nay con không tới đây nên cảm thấy nhớ thôi- Tôi cười đáp
- Bà chủ mỉm cười dịu dàng, rồi quay trở vào với công việc của mình.

Tôi lại lặng lẽ nhấp một ngụm trà gừng nồng ấm, trầm ngâm nhìn ra ngoài khung cửa sổ trắng xóa một màn sương!

...

Lát sau...

- Tôi có thể ngồi đây được không?

Một giọng nói bằng Tiếng Việt vang lên khiến tôi giật mình quay lại...Trước mặt tôi là một người đàn ông với một đôi mắt đậm màu suy tư, có lẽ ông ta cũng trạc tuổi ba tôi.

- Dạ...có ạ, mời bác cứ tự nhiên- Tôi lễ phép nói
- Cháu là du học sinh? Ông ta hỏi
- Dạ...cháu sang đây cũng được hơn nửa năm rồi.
- Gia đình cháu ở chỗ nào Việt Nam?
- Ngày trước nhà cháu ở gần Hà Nội, rồi sau đó chuyển vào Sài Gòn!
- Ohio ít người Việt sinh sống, hiếm thấy cô gái xinh đẹp nào như cháu thường tới cái góc nhỏ của Việt Nam này- Ông ta nhìn xung quanh quán và nói.

Tôi mỉm cười!

- Cháu tên là Lưu Ly phải không?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao bác lại biết tên cháu?
 - Ta là ba của Duy! Ông ta đáp
 - Bác...bác là ba Duy? Tôi ngập ngừng hỏi
- Ông ta liền gật đầu!

- Cháu và Duy là bạn đúng không?
 - Dạ...cháu quen biết cậu ấy từ khi mới đến đây rồi!
 - Ra vậy...Đôi mắt ông ta cứ xoáy sâu vào tôi, cho tôi cảm giác ngờ ngợ!
- Rồi ông ta nhìn ra ngoài khung cửa sổ nghĩ ngợi một điều gì đó. Tôi thì vẫn lặng im!
- Ta còn biết chuyện của hai đứa...Ông ta nói tiếp
 - Chuyện...chuyện gì ạ? Cháu không hiểu?
 - Chẳng phải Duy nó rất thích cháu hay sao? Nó đã nói với ta như vậy!
 - Cháu? Tôi ngập ngừng chẳng nói nên thành lời
- Ông ta lại lặng im, lặp lại hành động như trước đó, rồi chậm rãi nói từng lời:

- Duy nó sinh ra và lớn lên ở Ohio này, nên ít nhiều nó cũng bị ảnh hưởng bởi lối sống ở đây...Đôi khi nó suy nghĩ rất bộp chộp, không thể ý thức được những việc mình đang làm và sẽ làm...Đôi khi nó hành động y như một đứa trẻ vậy, chưa thực sự chín chắn lắm...

Tôi ngắt lời ông ta:

- Dạ cháu hiểu!

- Sau khi ra trường cháu sẽ về Việt Nam? Ông ta hỏi tiếp...

- Cháu sẽ về Việt Nam!

- Duy chưa bao giờ về Việt Nam, ta nghĩ nó sẽ không hợp với Việt Nam...cuộc sống ở đây...có lẽ tốt hơn cho nó nhiều!

- Dạ

- Ta biết là cháu hiểu...nên ta nghĩ rằng rồi mọi chuyện sẽ phải dừng lại ở đây thôi, như vậy thì sẽ tốt cho tất cả. Duy là đứa không dễ gì từ bỏ nhưng ta nghĩ cháu...

- Cháu hiểu rồi ạ- Tôi ngắt lời ông ta lần nữa!

- Cảm ơn cháu rất nhiều!

Nói rồi ông ta đứng dậy đi về phía bà chủ, tươi cười chào bà rồi bước ra thẳng cửa, đi về phía con phố nhộn nhịp!

Còn tôi vẫn ngồi đó ...đăm đăm nhìn vào cốc trà gừng ấm nóng đã lạnh ngắt tự bao giờ!

Khi ra khỏi quán đó ông không về thẳng nhà ông vòng qua hồ Erie và ngồi đó. Ông lặng lẽ rút điều thuốc ra từ trong bao, châm lửa và rít từng hồi!

Ông không còn cách nào khác ngoài việc sẽ phải tới gặp Lưu Ly, ông biết điều đó sẽ gây tổn thương sâu sắc cho cô gái nhỏ nhắn đó.

Nhưng vì con trai ông, vì tương lai của nó ông phải làm như vậy. Dù cái giá phải trả là sự đau khổ, sự căm hận của con trai nhưng ông vẫn phải làm...vì nó, vì yêu thương nó!

Sau khi nó thành đạt, tới một lúc nào đó ông sẽ rời khỏi đây và đi đến một nơi thật xa!

Có lần tôi đọc một cuốn truyện nào đó nói về tình yêu. Tôi không nhớ rõ tên tác phẩm và tên tác giả, nhân vật chính trong câu chuyện đó là một cô gái luôn trốn chạy những nỗi đau, không bao giờ dừng cảm để đối mặt với nó...cho tới một ngày cô ta không đủ sức để trốn chạy nữa, bởi càng trốn chạy thì những vết thương đó như nứt thêm ra, nông rộng ra...đón đau khôn cùng.

Tại sao tôi lại không học cách đối mặt và chấp nhận nó nhỉ?

Tôi biết nó sẽ gây ra cảm giác đón đau cho nhiều người quanh tôi, nhưng thiết nghĩ khi tôi ra đi...theo thời gian, những đón đau đó sẽ dần lành lại thôi.

Chấp nhận sự thật...chấp nhận cái chết!

Nhìn chậu hoa lưu ly mà Duy tặng cho tôi, tôi cảm thấy nhớ thung lũng Lưu Ly, nhớ khủng khiếp! Lúc đó tôi đã ước...

Giá như mẹ không rời bỏ tôi đi...

Giá như Pi không rời bỏ tôi đi...

Giá như gia đình tôi không chuyển vào Sài Gòn, rồi tôi không sang Mỹ, thì mọi chuyện sẽ khác...

... tôi sẽ không gặp được Duy và mọi chuyện cũng không ra nông nổi như thế này...!

Con người ta sinh ra trên cõi đời này, chỉ luôn là những sinh linh nhỏ bé mà thôi. Những sinh linh nhỏ bé tới nỗi bị cuốn theo vòng xoáy bất tận của cuộc đời, mà chẳng thể làm gì để thoát ra khỏi nó. Rồi có người cũng tìm ra cách giải quyết mọi chuyện của riêng mình, họ vẫn không thôi hy vọng dù nó mong manh lắm. Nhưng họ vẫn hy vọng bởi vì họ là những con người dũng cảm, thực sự dũng cảm. Họ có niềm tin vào cuộc sống này!

Nhưng cũng có những người lại chọn cách buông lơi, buông lơi tất cả. Không cố gắng bám víu, không hy vọng và chẳng có chút niềm tin. Và dĩ nhiên họ chọn cách chấp nhận. Như tôi vậy!

Tại sao họ lại bỏ cuộc?

Họ yếu đuối, hèn nhát! Đúng

Họ không còn niềm tin vào thứ gì nữa! Đúng

Vậy là họ có đáng trách? Không hẳn

Có thể sự ra đi của họ, gây đau khổ cho nhiều người nhưng cũng là cách giải thoát cho họ, cho những người bên họ! Bởi họ cứ cố bám víu, cố hy vọng sẽ càng gây đau khổ cho những người xung quanh họ hơn!

Họ chọn cách đó, để chỉ họ, chỉ mình họ tự gặm nhấm nỗi đau mà thôi!

Về điểm này họ không đáng trách...mà là đáng thương!

Tôi cũng thế, tôi phải học cách chấp nhận số phận của mình, để không gây thêm nỗi đau nào nữa cho những người xung quanh tôi nữa! Đau khổ ư! Bất hạnh ư! Cô đơn ư!...Sẽ chỉ mình tôi cảm nhận nó mà thôi!

Tôi không trốn tránh Duy nữa, tôi lang thang quanh hồ Erie và vô tình gặp cậu ấy ở đó...

- Lưu Ly- cậu ấy gọi tôi khi tôi đang rảo bước thật nhanh vì tuyết bắt đầu rơi...

Tôi quay lại nhìn cậu ấy và nói:

- Duy sao cậu lại ở đây, đài báo hôm nay trời sẽ rơi nhiều tuyết lắm đó- Tôi thản nhiên nói

- Lưu Ly bảo Lưu Ly đi Hamilton mà?

- Lưu Ly...Lưu Ly không đi Hamilton- Tôi ngập ngừng nói

- Vậy sao Lưu Ly lại nói dối Duy?

...

- Lưu Ly...Lưu Ly..xin lỗi

- Có chuyện gì phải không Lưu Ly, nói cho tớ biết đi?

...

- Có chuyện gì đúng không, Lưu Ly nói đi, làm ơn? Duy nói tiếp

- Không...không có chuyện gì cả!

Tôi lắc đầu, những giọt nước mắt lại lăn dài trên má.

- Không có chuyện Duy sao Lưu Ly lại khóc!

Lúc này Duy xiết chặt hai vai tôi. Tôi vẫn khóc, tuyết thì rơi ngày một nhiều hơn!

Ánh mắt Duy nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Làm ơn đi Lưu Ly...Làm ơn đi- Duy nài nỉ

Tôi khẽ đưa tay quệt nước mắt, hít một hơi thật sâu:

- Lưu Ly có một chuyện muốn nói với Duy?
- Lưu Ly nói đi!
- Lưu Ly sẽ- Tôi ngập ngừng- sẽ...trở về Việt Nam!
- Về Việt Nam?
- Ừ...

- Tại ...tại sao lại ...như thế? Giọng Duy run run

- Lưu Ly?

Tôi lại khóc nức lên vì không thể kìm nén được những giọt nước mắt đang chực trào ra.

Cậu ấy giữ chặt lấy bờ vai đang run lên bần bật của tôi.

- Cho Duy một lý do đi, làm ơn, làm ơn đi Lưu Ly?

- Lưu Ly...không ...không thể...

Vừa nói tôi vừa lắc đầu, còn Duy thì ôm chặt tôi vào lòng. Tôi vội vàng đẩy cậu ấy ra... Cậu ấy ngạc nhiên

- Duy về đi- Tôi lạnh lùng nói!

Im lặng

- Duy về đi- Tôi la lớn

- KHÔNG- Duy gào lên, giọng cậu ấy lạc đi trong cơn gió lạnh buốt.

Lúc này quanh không gian tuyết rơi dày đặc...trắng xóa một màu!

Duy tựa đầu vào một gốc cây...

- Chuyện chúng ta kết thúc như thế này sao Lưu Ly- Duy khóc- chẳng phải Lưu Ly đã hứa sẽ cho Duy thời gian để hiểu Lưu Ly hơn sao, chẳng phải trong thời gian qua Lưu Ly cũng có tình cảm với Duy! Lưu Ly nói đi, có phải Lưu Ly cũng có tình cảm với Duy phải không? HẢ?

Im lặng..im lặng...sự im lặng bao trùm lên không gian đang đắm một màu tuyết trắng!

Tôi cúi đầu xuống!

Sự đau đớn hiện lên trên đôi mắt của Duy

Tôi nghĩ mình cần chấm dứt mọi chuyện ở đây...ngay tại đây, vì Duy và cả vì tôi nữa. Sau ngày hôm nay sẽ không ai còn phải đau khổ nữa! Tôi nghĩ vậy

- Không Duy à! Cuối cùng tôi cũng lên tiếng

...

Rồi tôi nói tiếp:

- Lưu Ly...sự thực là Lưu Ly không thể quên được Pi...Lưu Ly làm quen với Duy vì Duy giống Pi, nhưng càng ở gần Duy...Lưu Ly nhận ra mình không thể quên Pi!

Duy không nói gì nữa. Cậu ấy khụy gối xuống nền tuyết.

Tôi lo lắng cho Duy

- Duy...Duy có làm sao không

- Đi đi...Cậu ấy nói nhỏ

- Nhưng ...Duy

- ĐI ĐI- Duy gào lên!

Tôi sợ hãi, luống cuống...nhưng rồi tôi lấy lại bình tĩnh và bước đi.

Tôi lặng lẽ bước đi, hai dòng nước mắt của tôi lại lăn dài thêm lần nữa, sẽ là lần cuối.

Tôi đã tự biến mình thành một kẻ phản bội, một kẻ dối trá đáng nguyên rủa. Tôi làm như vậy, để Duy ghét tôi, thậm chí căm hận tôi. Và để quên tôi đi một cách mau chóng nữa. Tôi làm vậy vì tôi yêu anh, tôi không muốn anh phải đau khổ vì tôi, tôi không muốn anh lo lắng cho tôi, tôi không muốn anh hy vọng bởi khi hy vọng bị dập tắt đi anh sẽ càng đau khổ hơn. Đôi khi trong tình yêu bạn nên biến mình trở nên tàn nhẫn để người bạn yêu thương không phải chịu thêm chút đau buồn nào nữa. Rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, gắng lên anh!

Hai cuộc đời, hai con người giống như hai dòng kẻ vậy, chạy thẳng tới một lúc nào đó, chúng sẽ giao nhau tại một điểm. Và cũng từ điểm đó, một ngày nào chúng sẽ bị chia cắt, mỗi đường kẻ sẽ đi về một hướng và dĩ nhiên là không bao giờ giao nhau một lần nữa. Chỉ giao nhau, một lần duy nhất mà thôi.

Tôi và Duy cũng vậy, cũng giống như hai dòng kẻ đó, chúng tôi gặp nhau tại một thời điểm của cuộc đời. Chúng tôi đều cảm thấy ấm áp, bình yên khi bên nhau. Nhưng rồi không còn cách nào khác, cho tới một lúc nào đó chúng tôi phải xa nhau, xa nhau mãi mãi.

Khoảnh khắc giao nhau chỉ là một thời khắc nhỏ nhoi trong cuộc đời, nhưng nó luôn đẹp nhất, luôn luôn khiến tôi cảm thấy hạnh phúc nhất!

Anh Dương gặp tôi, nói chuyện với tôi rồi trách tôi. Vì kết quả của những đợt điều trị tâm lý và hóa trị chẳng đem lại hiệu quả gì cả. Anh không muốn tôi suy sụp tinh thần, tôi phải gắng lên, tôi phải lạc quan và vui vẻ, rồi hy vọng nữa...

“Lưu Ly à ! Em phải gắng lên...rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi”

...

“Em phải nghĩ tới ba và cả anh nữa chứ. Anh và ba không thể mất em”

...

“Em nên biết nếu em xảy ra chuyện gì thì ba liệu có sống nổi không?”

...

“Mẹ đã...”

“Anh này...? Tôi đã phải ngắt lời anh

...

“Em mệt mỗi lần rồi...Em muốn về Việt Nam”

“Lưu Ly...”

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, cầu xin anh

Khi đó, sự im lặng bao trùm lên cả hai anh em tôi. Anh không bác bỏ ý kiến của tôi nữa, anh chỉ ôm chặt tôi vào lòng. Như thể sợ mất đi cô em gái bé bỏng của mình.

Bóng tối đã bao trùm lên trong tôi! Đâu còn hy vọng nữa!

“Chạy trốn những hố đau, chỉ bằng học cách chấp nhận nó”(*)

(*) Trích từ” Những vết xước màu rêu” – Leng Keng

14. Chương 14: Hãy Ở Bên Anh Ấy...!

July Lần đầu tiên tôi gặp Lưu Ly ở trường quốc tế bên Việt Nam! Tôi thấy cô ấy luôn là một cô gái mong manh, yếu đuối như loài hoa mang tên cô ấy vậy, nhưng khi nói tiếp xúc với cô ấy một thời gian dài thì tôi mới biết đó chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài thôi, Lưu Ly thực sự rất mạnh mẽ, cam chịu và vươn lên mọi khó khăn trong cuộc sống, vì tôi biết cô ấy có một quá khứ với nhiều mất mát, khi những người thân yêu bên cạnh lần lượt bỏ đi.

Lưu Ly sống nội tâm, cô ấy luôn cuộn lại trong thế giới của riêng mình, ai tiếp xúc ít với cô ấy thì khó mà hiểu nổi những điều thầm kín ẩn chứa ở trong lòng.

Lưu Ly luôn cam chịu bởi cô ấy giỏi chịu đựng những nỗi đau, mất mát, cô ấy chẳng bao giờ chia sẻ với ai chỉ khư khư giữ nó trong lòng và gặm nhấm nó một mình!

Cô ấy mang vẻ đẹp dịu dàng thuần khiết nhưng mong manh của loài hoa lưu ly, loài hoa thể hiện cho sự thủy chung son sắt...Và hơn nữa đó lại là vẻ đẹp đặc trưng của những người phụ nữ Á-Đông, như mẹ của tôi vậy...

Bởi chính những điều đó, tôi luôn luôn khâm phục Lưu Ly...

Tôi biết Lưu Ly thích Duy và anh ấy cũng vậy...

Tôi nhận ra điều đó, khi ánh mắt hai người họ chạm vào nhau lần đầu tiên, hay cái cách mà Duy nhìn cô ấy, cười với cô ấy khi hai người ở cùng nhau trong quán ăn Việt Nam đó!

Tôi cũng thích Duy thích từ lâu lắm rồi, từ mùa hè năm 15 tuổi khi tôi sang Mỹ để nghỉ hè!

Nhưng chưa bao giờ Duy nghĩ tới chuyện thích tôi, mặc dù có lần tôi vu vơ hỏi anh ấy: “Có thích con gái Mỹ không ?” thì anh ấy bảo rằng: “Không, vì anh luôn mơ về một cô gái Việt Nam với những nét đẹp dịu dàng” Tôi lại bảo: “Thế mang nửa dòng máu Việt thì sao?” Anh ấy không nói gì chỉ khẽ cười thôi!

Tôi vẫn luôn hy vọng cho tới ngày nào đó, anh ấy sẽ để ý tới tôi, vì vẫn chưa thấy cô gái Việt Nam dịu dàng nào xuất hiện trong cuộc đời anh ấy cả. Tới khi anh ấy gặp Lưu Ly, và bắt đầu để ý tới cô ấy. Thì khi đó tôi biết mình không còn cơ hội nữa rồi!

Tôi không muốn biến mình thành kẻ nhỏ nhen, ích kỷ, vả lại Lưu Ly cũng là bạn rất thân của tôi. Thế là...tôi bỏ cuộc, sau cái lần tôi nhìn thấy Duy và Lưu Ly gặp nhau, cũng nhau ngắm những bông tuyết rơi đầu mùa.

Yêu thương là những điều tự nhiên nhất, nó không thể bị ép buộc, nếu như bạn cố níu kéo, cố giành giật và giữ lấy, thì sau cùng kẻ thất bại, kẻ đau khổ nhất vẫn là chính bản thân bạn mà thôi! Thất bại, sai lầm lớn nhất của người con gái đó chính là cố theo đuổi một chàng trai không yêu mình, không hề thuộc về mình.

Ban đầu tôi cũng đau khổ lắm, tôi không thể thôi nghĩ về họ được, tôi không giống Lưu Ly, tôi mạnh mẽ nhưng đó chỉ là cái vỏ bọc để che giấu đi những yếu đuối ở trong lòng mà thôi. Và khi đó, tôi đã bỏ đi, tôi nghĩ rằng mình cần tới một nơi nào đó, một thời gian thôi đủ để tôi có thể quên đi và chấp nhận, tôi sang New York, rồi tới Miami. Để Lưu Ly có thời gian ở bên cạnh Duy.

Thật lòng yêu một người là mong muốn người đó sẽ được hạnh phúc. Tôi cảm thấy vui khi nhìn thấy họ đi bên nhau, nắm tay nhau, trao cho nhau những cái nhìn say đắm nhất. Và tôi nghĩ rồi câu chuyện của họ sẽ đi đến hồi kết một cái kết hạnh phúc và vẹn toàn...

Nhưng...đôi lúc bạn không thể hiểu được quy luật vắn xoay của cuộc đời, và tình yêu cũng không bao giờ nằm ngoài quy luật đó.

Tôi đã thấy họ gặp nhau và cãi nhau vì một chuyện nào đó, Lưu Ly khóc, Duy cũng vậy. Duy ôm lấy Lưu Ly như không muốn để vượt mắt cô ấy, nhưng cô ấy đã phũ phàng gạt bỏ vòng tay anh, rồi quay lưng bước đi một cách vô tình, cô ấy bước đi, chẳng hề ngoảnh lại, bỏ anh ấy chơi vơi giữa những nỗi đau. Tôi thấy anh ấy gục xuống, ước gì tôi có thể chạy ra đỡ lấy anh, ôm lấy anh!

Tôi chẳng biết giữa hai người họ đang xảy ra chuyện gì nên tôi đã tới gặp Lưu Ly, khi đó cô ấy đang ngồi trầm ngâm bên khung cửa, đôi mắt vô hồn nhìn ra ngoài không gian trắng xóa một màu

- Sao cậu lại đối xử với Duy như thế- Tôi trách Lưu Ly- giữa hai người cos chuyện gì sao? Nói cho tớ biết đi...Lưu Ly?

- Cậu đang trách tớ đấy ư? Lưu Ly nói nhưng vẫn lơ đãng nhìn ra ngoài chẳng thèm để ý tới cảm xúc của tôi

Và tôi dịu giọng:

- Tớ chỉ thương Duy thôi!

- July à- Lưu Ly quay sang nhìn tôi- có những chuyện tớ không thể nói...không thể!

- Không thể chia sẻ với tớ, chẳng phải trước đây ở Việt Nam cậu vẫn hay chia sẻ với tớ đó sao? Có chuyện gì thì nói cho tớ biết đi Lưu Ly- Tôi nài nỉ Lưu Ly!

Bỗng Lưu Ly lặng im cúi mặt xuống, và nói:

- Tớ sẽ về Việt Nam!

- Về Việt Nam? Cậu điên sao? Tôi ngạc nhiên la lên

- Ừ...chắc là tuần sau!

- Cậu đã nói với Duy.

- Tớ chỉ bảo Duy là tớ sẽ về Việt Nam thôi, còn cụ thể thế nào thì tớ chưa nói!

- Lý do?

- Tớ...tớ không thể nói- Lưu Ly khóc

Tôi ôm chầm lấy Lưu Ly, vai cô ấy đang rung lên vì xúc động...

- Tớ có thể làm gì Lưu Ly? Hãy nói cho tớ biết tớ có thể làm gì để giúp cậu Lưu Ly

- Hãy ở bên anh ấy!

- Không...Tôi đẩy Lưu Ly ra, nhìn vào gương mặt đang ướt nhòe của cô ấy...hãy nói cho tớ biết đi. Làm ơn!

Và khi đó, Lưu Ly biết mình không thể nào giấu giếm được sự thực nữa, Lưu Ly đã cho tôi biết tất cả sự thực. Tôi không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy tập hồ sơ bệnh án của Lưu Ly.

Tôi ôm chầm lấy Lưu Ly lần nữa, tôi khóc:

- Hãy nói với tớ đó không phải là sự thực đi Lưu Ly?

- Đó là sự thực July à!

Tôi liền đứng bật dậy, nắm chặt lấy bờ vai Lưu Ly, nhìn thẳng vào mắt cậu ấy và nói:

- Tớ sẽ giúp cậu Lưu Ly à, vẫn còn hy vọng mà, ba tớ quen biết nhiều bác sỹ giỏi ở Ohio và cả ở New York nữa, tớ sẽ nói với ba để giúp cậu, hứa với tớ đừng bỏ đi nhé! Lưu Ly!

Lưu Ly lắc đầu và nói:

- Không có cách nào nữa July à! Tớ đã sẵn sàng ọi chuyện rồi...Việc bây giờ cậu có thể làm là ở bên cạnh Duy và chăm sóc cho anh ấy! Vậy thôi! Hãy giúp tớ đi July.

Lưu Ly cầu xin tôi!

- Không – Tôi là lớn- Tớ không thể Lưu Ly à, tớ sẽ nói

Lưu Ly dường như đoán được ý nghĩ của tôi, cô ấy ngắt lời tôi:

- Cậu không được nói với Duy tớ van xin cậu ấy, July. Tớ đã chuẩn bị ọi chuyện rồi, anh Dương cũng đã đồng ý với tớ...Làm ơn đi

Lưu Ly gần như thụp người xuống, những giọt nước mắt thi nhau lăn dài trên đôi má!
Sự thật là như vậy! Quá nghiệt ngã và đớn đau!
Tôi chẳng thể làm gì và cuối cùng tôi đã đồng ý với điều kiện của Lưu Ly!
Cô ấy cười trong nước mắt, như thể ước nguyện lớn lao nhất trong đời mình đã trở thành hiện thực vậy...!
Sau ngày hôm đó, tôi tới thăm Lưu Ly vài lần trước khi cô ấy trở về Việt Nam
Tôi tìm Duy, dõi theo từng bước chân của anh ấy!
Còn anh ấy chìm đắm trong men rượu!

15. Chương 15: Những Ký Ức Bị Chôn Vùi

Duy

Khi con người ta đau khổ và tuyệt vọng, thông thường người ta tìm cách để giải khuây ình bằng việc đắm chìm vào một thứ gì đó để lãng quên đi, như rượu chẳng hạn...

Chưa bao giờ anh cảm thấy cuộc sống của mình tồi tệ đến như vậy...

Duy luôn nói cười vui vẻ, như để khóa lấp đi những nỗi niềm trong lòng, từ lúc bé anh đã như thế rồi, mỗi lần buồn anh thường trốn ở một nơi nào đó, tự gặm nhấm nỗi đau, nếu chia sẻ với ai thì chỉ có cha Pie thôi. Nhưng hôm nay anh không muốn đến gặp cha, anh đi tới quán bar... tìm rượu.

Nốc hết ly này tới ly khác nhưng thể nào giúp anh quên đi được, thậm chí nó toàn tác động ngược trở lại, những đau đớn như thể bị rượu làm cho vết thương khoét sâu hơn vậy...

Lần đầu tiên trái tim nhỏ bé nơi anh, biết cái cảm giác nhớ mong, thương yêu, chờ đợi một người con gái. Từ trước tới nay chưa một cô gái nào làm cho trái tim anh rung động ngoài Lưu Ly, lần đầu tiên gặp cô ấy, anh đã tự nhủ với mình rằng: “Đây là người con gái định mệnh của đời anh”

Khi ở bên cô ấy, cảm giác yêu và được yêu cứ len lỏi trong trái tim của anh. Biển mùa đông lạnh giá của Cleveland trở nên ấm áp hơn bao giờ hết!

Nhưng khi không còn ở bên cạnh cô ấy nữa, mọi thứ đều sụp đổ, trái tim chan chứa những yêu thương trước đây trở nên sưng sứt, ứa máu!

Cô ấy đến với cuộc đời anh như một vì sao vậy, vì sao sáng lên thứ ánh sáng ảo diệu trong bầu trời đêm đầy mệnh mang, tầm tối, nó thấp lènh trong anh những hy vọng để cứu rỗi anh khỏi những hố đau của quá khứ...Ấy vậy mà giờ đây, nó vụt tắt, vụt tắt theo cách vô tình nhất, phũ phàng nhất...thả rơi anh chơi vơi, mệnh mang giữa nỗi cô đơn ngập ngụa trong đáy lòng!

Không một lời giải thích, biện hộ, không một lý do để chia xa. Cô ấy cứ bước đi, bước đi vô tình...Anh cần một lời giải thích? Anh đã làm gì sai? Tại sao lại xa anh? Cô ấy không thích anh, vì coi anh là người thay thế? Tình cảm cô ấy đối với anh chỉ như cái cảm giác một cơn gió thoảng qua xa xôi vọng về, chẳng để lại ấn tượng gì? Vậy đó, cô ấy đâu cho anh một lý do, cô ấy đâu ở đây để trả lời tất cả những câu hỏi đó!

Chỉ mình anh ở đây với men rượu chénh choáng ngấm sâu tận tâm can. Anh loạng choạng bước ra khỏi quán bar bước đi trên con đường tưởng chừng như dài vô tận, những cơn gió lạnh buốt cứ bám riết lấy đôi chân anh!

Anh tới nhà, xô mạnh vào cánh cửa gỗ khiến nó bật mở, anh loạng choạng bước vào trong phòng khách tắm tối, rồi anh lê từng bước lên cầu thang để lên phòng ngủ. Căn nhà rộng rãi và có khá nhiều phòng nên có lẽ khi men rượu đã ngấm vào người rồi, anh không thể phân biệt được đâu là phòng của anh hay phòng của ba và những phòng bỏ trống khác. Anh xô đại vào một phòng nào đó, mặc kệ ngủ ở đâu chẳng được...

Rồi anh va phải vài thứ linh kính để trong căn phòng, anh bực mình dùng chân đá văng chúng ra khắp phòng. Anh cũng nhận ra đó là một thùng rác-tông khá lớn để đựng một vài thứ bỏ đi nào đó. Anh ngồi phịch xuống giữa căn phòng, rồi nằm dài ra. Ánh sáng yếu ớt cuối ngày rọi vào căn phòng, tạo nên không

gian mờ ảo. Anh dùng tay quờ quạng một cách vô tình...rồi anh vợ lấy một vài thứ gì đó vương vãi ra từ chiếc thùng các-tông mà anh dùng chân đá vào khi ban nãy. Có thể đó là vài thứ linh tinh mà ba anh bỏ đi, từ trước tới giờ anh chưa bao giờ bước vào trong căn phòng bụi bặm này cả, thì thoảng anh để ý thì có thấy ba anh đi vào căn phòng này, đóng chặt cửa lại ở trong đó khá lâu, rồi mới bước ra. Anh cũng không bao giờ để ý xem ba đang làm cái quái quỷ gì trong đó...

Anh đưa tay ra chỗ có ánh sáng hắt vào để xem xem đó là những thứ gì, một vài tấm thiệp và một album ảnh cũ kỹ. Anh liền mở ra xem, có rất nhiều bức ảnh, nhưng đa phần xuất hiện trong những bức ảnh đó là hình ảnh của một người phụ nữ trông rất xinh đẹp...

Anh đứng lên, bật đèn! Ánh sáng bao khắp cả căn phòng sáng trưng, anh ngồi xuống xem tiếp

Anh ngắm nhìn một tấm ảnh, chụp người phụ nữ xinh đẹp đó bên cạnh bà ấy là một đứa trẻ trông nhỏ thó, nhưng đôi mắt rất trong và đẹp, đôi mắt cậu bé rất giống với đôi mắt của mẹ mình.

Anh lật ra mặt sau và thấy có dòng chữ bị nhòe đi nhưng vẫn đọc được, dòng chữ được ghi rất ngay ngắn:

“Mừng sinh nhật lần thứ 6 của con ...

.... yêu con nhiều – Pi”

Anh lặng im vài giây, rồi vội vàng đứng lên lục tung tất cả những thứ ở trong thùng các-tông đó, những món đồ chơi dành cho trẻ con, những quyển sách cũ kỹ đã sờn gáy, vài chiếc lược bị gãy mất răng và đặc biệt còn có một quyển nhật ký màu đen....

Anh cầm lấy, ngồi tựa lưng vào chiếc tủ ở góc phòng, giở từng trang và bắt đầu đọc

Những dòng chữ ngay ngắn hiện dần ra trong những trang sách trắng đã ngả sang màu ố vàng:

Nhật ký của mẹ, ngày 31 tháng 10...

“Ngày 31 tháng 10, là một ngày có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với mẹ, ba và cả con nữa. Đó là ngày con cất tiếng khóc chào đời, ngày đánh dấu con đến với cuộc sống tươi đẹp này, ngày con nhìn thấy chúng ta, ngày mà con khóc còn chúng ta cười trong niềm vui sướng vô hạn. Suốt chín tháng mẹ mang con bên mình, mẹ cảm nhận được những tâm tư của con, thậm chí mẹ còn đoán được con đang nghĩ gì và con muốn nói gì!

Khi còn ở trong đó, chắc con háo hức lắm, khi nghe mẹ và ba kể những câu chuyện về vùng đất bình nguyên nắng gió chan hòa của chúng ta, về thung lũng hoa Lưu Ly xinh đẹp và nhiều thứ hay ho khác nữa.

Và điều quan trọng hơn cả đó là con muốn nhìn thấy gương mặt đẹp trai của ba, muốn nhìn thấy nụ cười hiền khô của ông ấy, muốn được ông ấy ôm vào lòng, thơm nhẹ lên đôi má của ông ấy...

Khi con chào đời mẹ quyết định đặt tên con là Bình Nguyên, gắn liền với vùng đất xinh đẹp của chúng ta. Nhưng ba chẳng bao giờ gọi tên con là Nguyên, ông ấy cứ thích gọi con với cái tên Pi, mẹ đoán rằng ông ấy rất hâm mộ và quý mến cậu bé tên là Pi, trong cuốn tiểu thuyết “Life of Pi” của nhà văn người Canada-Yann Martel”

Nhật ký của mẹ, ngày 1 tháng 8...

“Năm con 3 tuổi, mẹ gửi con học ở một trường mẫu giáo tư thục. Các cô giáo ở đó, khen con rất ngoan ngoãn và đáng yêu, lại còn có năng khiếu về âm nhạc và hội họa nữa. Điều đó làm ba mẹ rất tự hào về con, con biết không? Gắng lên con trai ngoan của ba mẹ nhé, chúng ta luôn ở bên cạnh con, tin tưởng con”

Nhật ký của mẹ, ngày 5 tháng 9...

“Năm con 6 tuổi, là năm con bước chân vào lớp Một. Ngày ba mẹ đưa con tới tựu trường, con khóc dữ lắm. Khi được hỏi: Tại sao con lại khóc? Con đã meo máo trả lời rằng: Con sợ đi học, sợ phải xa bố mẹ, con muốn ở nhà chẳng muốn đi đâu cả. Khi ấy mẹ nhìn con, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con và dặt tay con vào lớp học

Đừng sợ hãi con trai à, đây sẽ là thử thách đầu tiên của cuộc đời con, và mẹ tin con sẽ vượt qua. Gắng lên chàng trai ngoan của mẹ”

Nhật ký của mẹ, ngày 31 tháng 10...

“Ngày 31 tháng 10 năm con 6 tuổi! Nếu như theo phong tục của người phương Tây họ quan niệm đó là ngày lễ Halloween, lễ hội hóa trang thành ma quỷ và những thứ quái dị, nhưng chúng ta ở Việt Nam nên ngày đó không mấy được chú ý, nhưng đối với con, mẹ và cả ba nữa, đó là một ngày ý nghĩa, ngày sinh nhật con đó con yêu!

Ba mẹ tổ chức cho con một bữa tiệc nho nhỏ, không mời ai cả chỉ gia đình chúng ta thôi, chú của con ở xa nhưng chú cũng gửi cho con rất nhiều món đồ chơi thú vị.

Còn ba mẹ thì muốn tặng con những món quà ý nghĩa hơn, ba tặng con quyển sách về thiên văn còn mẹ lại tặng con cuốn “Những tấm lòng cao cả” của nhà văn người Ý- Edmondo De Amicis. Con đã rất thích thú!

Rồi sau đó ba còn lấy máy ảnh ra chụp ảnh kỷ niệm, điều đáng ngạc nhiên là con lại rất sợ chụp ảnh, con không thích chụp ảnh. Ba năn nỉ mãi con mới chụp chung với mẹ một tấm, rồi mẹ lại chụp cho con với ba một tấm nữa. Sau mỗi lần sinh nhật hay dịp vui nào đó, cả nhà ta đều chụp ảnh, sau này sẽ làm nên một album kỷ niệm của gia đình chúng ta”

Nhật ký của mẹ, ngày 17 tháng 3...

“Năm con 7 tuổi, có lần mẹ dẫn con đi chơi ở trong thung lũng Lưu Ly vì tháng 3 là mùa hoa Lưu Ly bắt đầu nở rộ. Con đã hỏi mẹ rằng:

“Tại sao mẹ lại thích hoa lưu ly?”

Mẹ đáp: “Vì hoa lưu ly thể hiện cho sự thủy chung”

Con hỏi lại : “Nghĩa là như thế nào ạ?”

Mẹ xoa đầu con nói rằng: “Như sau này mẹ có rời ba đi tới một nơi xa xôi, như thiên đường chẳng hạn thì mẹ vẫn luôn nhớ tới con nhớ tới ba, con và ba cũng luôn nhớ tới mẹ”

Con không nói gì thêm chỉ khẽ cười.

Rồi sau đó chúng ta đi dạo quanh cánh đồng hoa lưu ly rộng lớn, hoang vắng như chẳng có mặt ai ở đó, ngoài chúng ta. Nhưng khi đi tới một gốc phong già, có một nữ họa sỹ và một đứa bé gái đang ở đó, người phụ nữ ấy đang vẽ một bức tranh phong cảnh, còn đứa bé gái vẫn chăm chú nhìn vào từng cử chỉ, động tác của mẹ mình. Rồi chúng ta làm quen với họ, mẹ cũng am hiểu một chút về hội họa nên nói chuyện rất vui, người phụ nữ đó thật tài hoa, còn đứa con cô ấy thì trông rất đáng yêu...

Khi ra về con đã nói với mẹ rằng, lên cấp hai con sẽ không học ở trường trên thị trấn nữa, con sẽ chuyển về nơi đây để học, mẹ hỏi con có chuyện gì sao? Con im lặng, mẹ thì mỉm cười!”

Nhật ký của mẹ, ngày 17 tháng 12...

“Năm con 8 tuổi, mẹ bắt đầu cảm nhận được những điều bất thường trong cơ thể của mình. Vào những ngày mùa đông lạnh lẽo, khi đêm trở xuống mẹ chẳng tài nào ngủ được, mẹ ho nhiều lắm, có những đêm mẹ phải chạy ra ngoài vườn hoa để ho vì mẹ không muốn đánh thức giấc ngủ của ba và của con.

Ba lo lắng ẹ, con cũng vậy! Con còn bắt mẹ phải uống thuốc, uống thật nhiều để mau khỏi bệnh. Mẹ vui lắm, rất vui. Rồi mẹ sẽ khỏe lại thôi con trai yêu quý à...!”

Nhật ký của mẹ, ngày 4 tháng 1...Năm con 9 tuổi

“Con trai à! Con còn quá nhỏ để có thể hiểu được những câu chuyện mà người lớn nói với nhau! Mẹ mắc một chứng bệnh khó chữa, không bác sỹ, không phương thuốc nào có thể giúp được mẹ cả, khi mẹ cảm thấy cái chết đang rất gần kề mình! Cái cảm giác đó, khủng khiếp lắm con à! Và mẹ cũng tiếc nuối nhiều điều lắm, bởi có quá nhiều điều mẹ vẫn chưa làm được! Mẹ muốn nhìn thấy con trưởng thành, rồi mang về giới thiệu ẹ một cô bạn gái xinh xắn, giỏi giang, rồi sau đó hai đứa sẽ cưới nhau và sinh ra ẹ những đứa trẻ xinh xắn nhất trần đời. Mẹ muốn đi cùng ba tới điểm cuối của cuộc đời, bởi mẹ nợ ba quá nhiều thứ con à, sau này lớn lên con sẽ dần hiểu thôi...”

...Nhưng đó sẽ chỉ là những mong ước của mẹ mà thôi, sự thực là mẹ vẫn phải ra đi, tới một nơi xa lắm ,mà người ta gọi đó là thiên đường!

Con biết tên của mẹ là Lưu Ly, mẹ thích hoa lưu ly, mẹ mê đắm loài hoa mong manh đó. Và trong tất cả những truyền thuyết về hoa lưu ly mà mẹ kể cho con nghe, có rất nhiều câu chuyện ...chuyện về anh chàng hiệp sỹ, về người anh trai, về người lữ hành lạc vào khe núi...Nhưng tất cả những câu chuyện đó đều toát lên một ý nghĩa duy nhất đó là: “Xin đừng quên tôi”

Mẹ biết dù mẹ có đi đâu, tới nơi xa xôi nào, thì ba và con sẽ không bao giờ quên mẹ đâu, sẽ luôn nghĩ về mẹ, nhớ tới mẹ. Những tháng ngày bên con, bên ba là những tháng ngày bình an, hạnh phúc nhất của cuộc đời mẹ. Con trai yêu quý! Đừng bao giờ cãi lời ba nhé, vì ông ấy đã cho con cả một cuộc đời. Hãy luôn nhớ tới điều đó!

...

Ôi...mẹ đã nhìn thấy thiên đường rồi!

Yêu ba! Yêu con nhiều lắm!

Vĩnh biệt...!”

Ở cuối cuốn nhật ký, có vài ba bức ảnh kẹp ở đó, vẫn là hình ảnh của người phụ nữ xinh đẹp, đáng thương ấy...nhưng có một bức ảnh khác, một bức ảnh mới hơn, bức ảnh chụp một cô bé xinh xắn trên tay cô bé nâng một chú mèo nhỏ màu xám.

Đằng sau bức ảnh đó, cũng ghi một dòng chữ nhỏ nhắn, ngay ngắn:

“Tặng Pi, bức ảnh này nhé...”

....vì cậu đã luôn giúp tớ trong thời gian qua”

-Lưu Ly-

Anh ngồi lặng yên trong căn phòng, mọi thứ im ắng đến lạ thường...

Phải chăng những ký ức bị chôn vùi đã dần được hé mở...!

Chiếc xe ô tô đỗ xích trước cánh cổng. Người đàn ông lặng lẽ bước vào phòng khách, bật đèn lên:

- Chào ba...

- Duy ...con...

- Tôi không phải là Duy. Tôi là Dương Bình Nguyên!

...

Người đàn ông lặng người đi, chiếc cặp trên tay ông rơi phịch xuống đất...

16. Chương 16: Liệu Còn Có Ngày Mai?

*** Hai người đàn ông, một già một trẻ ngồi trầm ngâm trong căn phòng, mỗi người nhìn về một hướng.

- Bây giờ, ông có thể trả lời mọi câu hỏi của tôi rồi chứ? Duy lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Ông không nói gì, ông lặng im nghĩ ngợi, rồi từ tốn nói từng lời một cách chậm rãi:

- Con đã từng có thời gian sống bên Việt Nam...

- Thung lũng Lưu Ly...Duy ngắt lời

- Đúng vậy...Năm con 9 tuổi, mẹ con mất vì căn bệnh ung thư phổi, mẹ con là một người phụ nữ xinh đẹp như con thấy trong ảnh đó...Ngày mẹ con mất, ba suy sụp tinh thần. Rồi sau đó ba nghĩ cần phải bắt đầu lại mọi chuyện, ba đã nghĩ tới chuyện chuyển nhà, nhưng trước khi mất mẹ nói không muốn cho con đi đâu, muốn con lớn lên trên mảnh đất xinh đẹp đó. Ba đã đồng ý với mẹ!

- Vậy tại sao tôi lại ở nơi đây? Và chẳng nhớ một điều gì về những thứ trước đây? Duy lại hỏi

Rồi ông nói tiếp:

- Năm con 13 tuổi, ba và chú quyết định sẽ sang New Zealand định cư, vì công ty của chú con bên đó rất phát triển, chú muốn ba sang hợp tác với chú ấy. Ba thấy đó là một ý kiến hay, ba suy nghĩ và đồng ý...Nhưng mọi chuyện sau đó...

Ông vừa nói, vừa vội vàng lau đi giọt nước mắt đọng trên khóe mi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó...Ông nói tiếp...một chuyện khủng khiếp đã xảy ra với chú con và cả con nữa. Khi chú con chở con đi mua vài món đồ kỷ niệm...một tai nạn kinh hoàng đã xảy ra. Chú con mất sau tai nạn đó, còn con được cứu sống, nhưng những ký ức trong đầu con về những điều trước đó bị xóa sạch. Bác sỹ nói nó có thể phục hồi nếu như ba cố gắng khơi gợi lại những kỷ niệm, nhưng ba đã không làm như vậy. Sau khi con ra viện ta đã làm thủ tục để hai ba con ta sang New Zealand, rồi sau đó sang Mỹ định cư!

- Tại sao ông lại giấu tôi những chuyện đó?

- Vì ta nghĩ rằng nó tốt cho con

- Tôi chưa bao giờ cảm thấy điều đó là tốt đẹp cả? Ông hiểu không? Duy la lớn

Ông im lặng không nói gì nữa

- Vẫn còn một chuyện- Duy lấy lại bình tĩnh

- Ba đã kể cho con nghe hết rồi!

Duy lôi từ trong cuốn nhật ký ra một tấm ảnh, lẳng nó qua chiếc bàn gỗ!

- Chắc ông biết cô gái này?

Ông lặng im, trầm ngâm nhìn vào tấm ảnh nhỏ cũ kỹ. Những ký ức tràn ngập những hình ảnh lại hiện về trong tâm trí của ông, hình ảnh một cô bé nhỏ nhắn luôn đi cùng con trai ông.

- Đó là cô bé, bạn năm cấp hai của con trên thung lũng Lưu Ly! Con chơi rất thân với cô bé đó. Ngày chúng ta đi, con đã rất buồn vì cô bé đó. Từ ngày mẹ con mất lúc nào con cũng ủ rũ, nhưng kể từ khi đi với cô bé ấy, lúc nào ba cũng thấy con cười, con vui!

- Ông quý cô bé đó? Duy cười khẩy

- Đúng, vào ngày đó!

- Vậy tại sao ông lại khuyên cô gái ấy rời xa tôi?

- Ba...ba không hiểu- Ông lúng túng

- Ông hãy nhớ lại đi, cô gái Việt Nam đó, cô gái mà ông đã gặp ở quán ăn Việt Nam đó với cô gái trong bức ảnh này là 1

- Lưu Ly?

Chẳng hiểu sao ông lại thốt lên hai từ đó một cách vô thức

Rồi ông lặng người đi. Ông đã quên mất một chi tiết quan trọng. Đó là khi gặp cô gái Việt Nam đó, có cảm giác rất quen thuộc, rất gần gũi cứ phảng phất xung quanh tâm trí ông, ngỡ như thể ông đã gặp cô ấy ở đâu đó rồi!

Ông nhìn lại bức ảnh lần nữa, ông đặt tay lên trán rồi thở dài, những cảm giác hối hận lại chất chứa trong lòng ông. Ông đã cố gắng làm mọi điều trở nên tốt đẹp để rồi giờ đây nó thành ra nông nổi này, như chiếc bình gốm đặt ngay ngắn trên bàn bỗng rớt xuống vỡ tan tành chẳng thể nào lành lại...

Rồi Duy vợ vội lấy bức ảnh trên bàn, đứng dậy:

- Tôi căm ghét ông!

Anh chạy ra sân, lấy xe chạy thẳng tới nhà Lưu Ly...!

...

Duy vắn hết ga, anh phóng như bay trên quốc lộ, những ký ức bị chôn vùi trong anh dần hiện về một cách rõ nét hơn, những hình ảnh trong quá khứ ngập tràn tâm trí anh, anh như tỉnh lại sau một cơn mê man dài ngày vậy...

“Hãy đợi tớ ở nơi này nhé Lưu Ly. Vì tớ chắc chắn với Lưu Ly rằng tớ sẽ trở lại đây...tìm cậu, có một điều tớ luôn muốn nói với cậu, khi tớ thực sự đủ can đảm Lưu Ly à. Điều đó đối với tớ nó quan trọng lắm. Vậy hãy đợi tớ nhé”

Anh đã từng nói với cô ấy như thế, anh đã từng hứa với cô ấy như thế! Anh không thể để mất cô ấy thêm một lần nữa!

Anh sẽ đến bên cô ấy, nói với cô ấy mọi chuyện, anh sẽ xin lỗi cô ấy, anh cần một sự thứ tha từ cô ấy. Rồi anh sẽ ôm chặt cô ấy vào lòng, không để vuột mất cô ấy một lần nữa. Anh sẽ bảo vệ cô ấy, không để cô ấy phải chịu thêm một sự mất mát nào nữa.

“Hãy tha thứ cho anh, Lưu Ly”

Anh đổ xích chiếc xe xuống trước cổng của căn nhà bé nhỏ! Anh lao vội ra, nhưng cánh cổng đóng kín mít, im lìm, không có ai ở trong đó cả. Anh đập cửa, đá mạnh vào cánh cửa, anh gào tên Lưu Ly trong vô vọng. Cô ấy đã đi thật rồi sao?

Anh gục xuống, ôm đầu nức nở!

Rồi một bàn tay đặt nhẹ lên vai anh, anh ngẩng mặt lên, không phải là Lưu Ly mà là July:

- Cô ấy đã đi rồi? July nói khẽ

- Đi đâu?

- Trở về Việt Nam!

Anh liền đứng bật dậy nắm lấy hai vai July, nói lớn:

- Khi nào...khi nào hả July, nói cho anh nghe đi, làm ơn!

- Hai tuần trước!

Anh lặng im, buông thoãn hai tay ra, đôi mắt anh trùng xuống!

- Có một sự thật em nên nói với anh, anh cần phải biết!

Anh đã tiếp nhận quá nhiều sự thật rồi, có thêm một sự thật nữa cũng chẳng sao, anh lặng im nghe July nói...

...

- Đó là sự thật sao?

- Là sự thật

Anh ngồi bệt xuống đất, hai bàn tay ôm lấy đầu, anh đã quá vô tâm khi không để ý tới Lưu Ly, tới cảm nhận của cô ấy, anh đã trách cô ấy, thậm chí nguyên rủa cô là đồ phản bội. Giờ đây anh phải làm gì để cô ấy tha thứ cho anh đây? Liệu mọi việc đã quá muộn màng?

- Nói cho anh biết phải làm gì đi July? Anh buột miệng hỏi July

July xúc động, nhưng cô ấy vẫn cố hít một hơi thật sâu và nói:

- Anh nên trở về Việt Nam, để tìm cô ấy!

Anh không nói gì thêm nữa, cứ dăm dăm nhìn về khoảng không gian phía trước dăm màu u tối!

Còn July vẫn đứng đó, trâm ngâm, cô khẽ khàng lau đi những giọt nước mắt trên khóe mi mình. Cô đã thất hứa với Lưu Ly, nhưng cô nghĩ đây là cách tốt nhất! Biết đâu những hy vọng sẽ nảy nở từ đây! Biết đâu?

Khi đó tại một căn nhà lớn, sau khi nói cho đứa con trai thân yêu của mình biết những sự thật, những ký ức bị chôn vùi trong quá khứ.

Người đàn ông vẫn trầm ngâm ngồi trong căn phòng, ông châm lửa và hút một điếu thuốc. Ông tiếp tục nghĩ ngợi...

“Tôi căm ghét ông” Câu nói đó thốt ra từ chính miệng đứa con trai yêu quý của ông, từng lời, từng lời như vết dao vô hình sắc lạnh, cứa vào trong trái tim ông vậy, đau đớn không cùng!

Ông nói cho nó biết những sự thật ông nghĩ đó cũng là cách tốt nhất để ông vơi bớt đi những gánh nặng, những nỗi niềm mà ông đã cố che giấu trong nhiều năm qua. Ông cứ nghĩ điều đó luôn luôn đúng, nhưng giờ đây ông mới nhận ra nó thực sự là điều sai lầm, sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của ông!

Nhưng trong những ký ức đó, có một ký ức nữa mà ông không nói cho nó biết, ông nghĩ không cần thiết. Nó biết vậy là quá đủ rồi! Nó không phải là con đẻ của ông nhưng ông chưa bao giờ căm ghét nó cả, từ cái ngày nó chào đời, rồi nó gọi ông một tiếng ba thân thương, ông đã tự hứa với mình rằng: “Sẽ yêu thương nó, sẽ chăm sóc, sẽ bảo vệ cho nó, sẽ làm tất cả vì nó”.

Khi nó biết những sự thật, ông biết nó còn có cơ hội để nắm giữ lấy những thứ cần nắm, nắm lấy tình yêu của cuộc đời mình. Nó sẽ trở lại Việt Nam, ông thấy vui vì điều đó. Và ông tin tưởng rằng nó sẽ làm được, con trai của ông sẽ làm được

“Hãy gắng lên con trai, ba luôn tin tưởng ở con”

Ông nghĩ rằng đã tới lúc ông cần phải nghỉ ngơi rồi, ngay sau khi con trai ông trở lại Việt Nam ông sẽ. Ông cũng sẽ quay lại New Zealand, nơi mà ngày xưa ông và bà ấy luôn ao ước một ngày sẽ cùng nhau đi dạo trên những cánh đồng hoa lưu ly bất tận...

Ông lặng lẽ rút ra từ chiếc thùng các-tông một khung ảnh nhỏ, hiện lên hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp. Ông dùng tay vuốt nhẹ tấm ảnh và nói:

“Anh sẽ đưa em tới, nơi ngày xưa chúng ta vẫn thường ao ước tới, đi với anh chứ?”

Một giọt nước mắt chợt rơi xuống và vương lại khung ảnh.

Người phụ nữ trong bức ảnh như đang cười với ông vậy!

17. Chương 17: Không Có Gì Là Muộn Màng

“Nếu còn có ngày mai, em sẽ lại dạo bước cùng anh

Ngắm bông tuyết rơi vào những ngày đầu mùa

Anh nhìn em rồi lại bông đùa

Mọi lỗi lầm rồi sẽ được thứ tha

Nếu còn có ngày mai em sẽ ở bên cạnh anh

Nắm chặt tay anh đi từ đông qua hạ

Anh sẽ là...sẽ là tất cả!

Thế giới vui vậy trong trái tim của em...!

...

Nếu như còn có ngày mai”

Tôi và anh Dương đáp xuống sân bay vào một buổi chiều cuối đông trời ảm đạm, những cơn mưa phùn lất phất, lạnh lẽo như giăng kín, bủa vây cả đất trời...!

Cuối đông rồi mà sao những cơn gió vẫn lạnh buốt!

Chúng tôi trở về thung lũng Lưu Ly ngay sau đó, tôi và anh Dương đã chuẩn bị ọi tình huống xấu nhất có thể xảy ra với ba tôi! Anh Dương bảo với tôi cứ để anh ấy lo, tôi không cần phải nói gì cả, anh ấy sẽ nói cho ba hiểu mọi chuyện, nhưng tôi vẫn cứ lo lo!

Chỉ tới khi, tôi nhìn thấy sự lặng im của ba, đôi mắt ông cứ đăm đăm nhìn về một phía, thì tôi biết rằng ba đã hiểu rõ mọi sự! Tôi lo lắng nhìn ông, những vết nhăn hằn lên dấu vết của thời gian, như hiện rõ trên khuôn mặt ông, cả cuộc đời trải qua bao sóng gió, tưởng rằng tới cuối đời ông sẽ sống nốt những tháng ngày bình an, ấy vậy mà giờ đây tôi lại nhìn thấy sự đau khổ, lo lắng hiện rõ mồn một lên gương mặt của ba. Tôi hối hận lắm!

Ba khóc! Tôi thì ôm chầm lấy ông, tôi không muốn cho ông phải khóc vì tôi cả cuộc đời ông đã hy sinh cho chúng tôi quá nhiều rồi, tôi thấy mình không xứng đáng với những giọt nước mắt đó. Nó trở nên vô nghĩa với tôi. Tôi nói lời xin lỗi ông và hơn hết tôi cần sự thứ tha!

Ngày ông tiễn tôi ra sân bay để sang Mỹ du học, tôi đã hứa với ông là tôi sẽ trở về, nhưng không phải trở về trong hình dạng như thế này, trở về cùng với những nỗi đau, sự lo lắng chất chứa trong đáy lòng. Ông thương tôi, nhưng tôi không xứng đáng với sự yêu thương đó!

Ba luôn là người từ bi nhất, ông không hề trách tôi, mà ông lại còn tự trách bản thân mình, ông trách mình rằng đã không thể chăm sóc tốt cho tôi trong những tháng ngày tôi cảm thấy cô đơn nhất. Và giờ đây khi đứa con gái bé bỏng của ông trở về, ông chỉ biết ôm nó và khóc, ông không thể làm gì để cứu lấy đứa con gái bé bỏng sắp rời xa cuộc đời ông vĩnh viễn.

Cả cuộc đời này ông chỉ yêu thương hai người phụ nữ là mẹ và tôi, nhưng mẹ đã đi rồi và giờ đây vào một ngày không xa nào đó, tôi cũng sẽ rời xa ông mà đi...

Tôi đã cố gắng tạo một không khí vui vẻ và ấm áp trong gia đình vào những ngày tiếp theo. Tôi cùng ba trồng cây, trồng những cây hoa cúc, hoa hồng, hoa ti-gôn trong khoảng vườn xinh xắn của chúng tôi.

- Ngoài kia những bông hoa lưu ly lại sắp nở rồi đúng không ba? Tôi hỏi khi ông đang cặm cụi trồng mấy cây cúc vạn thọ.

- Đúng rồi đó con!

- Mẹ thích hoa lưu ly và cả những truyền thuyết về nó nữa.

...

- Những truyền thuyết về hoa lưu ly luôn là những câu chuyện buồn- Ba nói, mắt ông xa xăm hướng về phía cánh đồng mệnh mang!

Tôi lặng im nhìn về cánh đồng đó, những bông hoa lưu ly có kịp nở khi mùa xuân vừa đến?

Những truyền thuyết về hoa lưu ly, luôn luôn là những câu chuyện buồn mà, nhưng qua đó nó hiện lên một vẻ đẹp thanh cao về sự thủy chung, son sắt, dù trong câu chuyện nào nó vẫn toát lên vẻ đẹp ý nghĩa đó!

Phải chăng khi chết đi rồi, thì tình yêu mới trở nên cao thượng và đẹp đẽ nhất như câu chuyện ở thành phố Venice xinh đẹp của chàng Romeo và nàng Juliet hay câu chuyện trên chuyến tàu Titanic định mệnh của cô tiểu thư Rose và chàng họa sỹ nghèo Jack!

Tôi cũng chẳng biết nữa!

Trở lại nơi đây sau ngần ấy năm xa cách! Tôi cũng cảm thấy lòng mình gọn lại chút bình yên ấm áp như những cơn sóng nhỏ khẽ khàng xô vào bờ!

Tôi ngẫm nghĩ...có lẽ giờ này ở nơi xa xôi kia mọi thứ cũng đã ổn và đi vào trật tự vốn có của nó, những hình ảnh của tôi trên mảnh đất đó, giờ này chỉ còn là những hoài niệm trong quá khứ chẳng đáng nhớ về. Tôi luôn mong rằng theo thời gian Duy sẽ dần quên tôi đi, thôi không nhớ về tôi nữa, như cái cách mà Pi quên tôi đi vậy.

Có những năm tháng không thể nào quên trong cuộc đời, nhưng cũng không phải ta luôn nghĩ về nó, chỉ nên để đó ở một góc nhỏ trong những miền ký ức xa xôi mà thôi!

Khi bông hoa lưu ly bé nhỏ kia bị người lữ hành bỏ rơi, nó đã kêu lên những tiếng kêu cuối đời đầy yếu ớt, đáng thương: Xin đừng quên tôi...Rồi sau đó tan biến

Chỉ cần...chỉ cần thôi một chút gì đó trong họ, trong ký ức của họ lưu giữ lại một phần nhỏ nhoi của tôi, thì tôi đã cảm thấy hạnh phúc rồi...!

Những ngày tiếp theo, tôi bắt đầu thăm thú loanh quanh ngôi làng của mình, thăm những người hàng xóm của tôi. Họ chẳng đi đâu cả, có chăng chỉ là con cái họ mà thôi. Có người đi lấy chồng ở phương trời xa, một năm cũng về thăm nhà được đôi lần, có người lại rời xa mảnh đất này tới một mảnh đất khác để thành lập sự nghiệp, ổn định cuộc sống.

Tôi tới thăm nhà cô Tâm, nhà bà góa Tư, nhà ông lão Năm, họ vui vẻ khi nhìn thấy tôi và hơn hết họ đều nhận ra tôi, so với ngày đó tôi cũng khác đi nhiều chứ!

“Lớn lên trông xinh đáo để nhỉ, chẳng giống như ngày xưa?” Cô Tâm vỗ vào vai tôi và nói!

“Thế ngày xưa con không xinh hả cô?”

“Mít ứt lăm, suốt ngày khóc”

Cô cười tươi!

Bà góa Tư nắm lấy bàn tay tôi, đôi tay bà nhăn nheo, mái tóc bà giờ đây đã chuyển sang màu trắng như cước, mắt bà tuy nhìn kém nhưng bà vẫn nhận ra tôi:

“Con về rồi đó hả? Tưởng ba con mày không trở lại mảnh đất nghèo khó, lam lũ này nữa, về là tốt rồi, về quê mình cho dễ ăn dễ ở con à, chứ cứ ở mãi nơi người đôi khi cũng nhiều cái bất tiện lắm”

Tôi không nói gì chỉ ôm chặt lấy bà! Rồi bà vào nhà bế mèo Bun ra cho tôi, trông nó giờ đây chẳng khác nào một bà lão mèo cả!

Ông Năm- người gốc Nam Bộ, mắt ông đã không còn nhìn thấy gì nữa do một tai nạn lúc còn nhỏ! Khi nghe tin tôi về thì ông sang nhà cô Tâm liền.

“Mày về rồi hả con?” Ông nói giọng Nam Bộ

“Dạ, con về rồi ông ơi”

“Bà Tư đâu- Ông quay người lại- bà biểu xem nó còn còi cọc như ngày xưa nữa hông?”

Bà Tư cười, tôi cũng vậy!

“Con bây giờ lớn dữ lắm ông à, không còn còi cọc như ngày xưa nữa đâu, con cao hơn ông rồi đó”

Rồi ông nở một nụ cười hiền hậu!

Cả buổi chiều ngày hôm đó, mấy người chúng tôi, trẻ có, già có, tầm trung trung có. Cùng nhau trò chuyện vui vẻ, những câu chuyện ngày xưa được chúng tôi đem ra kể lại với nhau, có chuyện vui có cả những chuyện buồn. Nhưng riêng đối với bản thân tôi, tôi cảm thấy bình yên khi được ngồi bên họ, trò chuyện với họ!

Khẽ khẽ chút ầm áp, bình yên vào những ngày cuối đời cũng đáng trân trọng lắm chứ!

Ba có hỏi anh Dương về tình hình bệnh tật của tôi, ông vẫn luôn nuôi nấng trong lòng mình những tia hy vọng mong manh!

Ông đã cố gắng khuyên bảo tôi, nhưng tôi nói với ông tôi đã sẵn sàng chuẩn bị ọi chuyện rồi, ông không cần phải lo lắng nhiều nữa, tôi muốn trở về đây để sống nốt những ngày tháng bình yên trong cuộc đời của mình. Mỗi lần nhắc tới chuyện ấy, sự im lặng lại bao trùm lên căn nhà nhỏ!

- Con có thật sự sẵn sàng ọi chuyện thật chứ?

- Cho mọi tình huống xấu nhất ba à?

- Nhưng vẫn còn hy vọng mà con...

- Nó mong manh như hoa lưu ly vậy ba à!

- Con nói vậy, con nghĩ vậy nhưng ta biết...trong lòng con còn vương bận điều gì đó đúng không? Con có thể nói cho ta nghe chứ?

Đúng là mấy ngày hôm nay, không lúc nào tôi không nhớ tới Duy, về những tháng ngày bên Cleveland, tôi nhớ quán ăn Việt Nam nhỏ, tôi nhớ dòng sông Cuyahoga, biển hồ Erie, những cánh đồng tuyết, đường cao tốc lộng gió xa tít tắp tận chân trời, thậm chí cả nghĩa trang Lakeview nữa!

Rồi tôi nói với ông! Tất cả! Mọi chuyện!

- Ba vẫn còn nhớ Pi chứ?

- Cậu bạn thân hồi còn nhỏ của con!

- Khi tới Ohio, con đã gặp Duy- một người rất giống với Pi, lần đầu tiên con nhìn thấy anh ấy con cứ nghĩ đó là Pi...

- Và con thích anh ta?

- Anh ấy tốt bụng, chân thành khi ở bên anh ấy con luôn có cảm giác bình an ba à?

- Thích một người, quý mến một người chỉ đơn giản vậy thôi con! Ba nắm lấy tay tôi.

- Con cũng nghĩ vậy!

Ba nói tiếp:

- Con đã chạy trốn cậu ấy?

- Dạ , ba...Con không thể để cho anh ấy biết sự thật, con không muốn vì con mà anh ấy phải lo lắng, vả lại anh ấy còn có cả một tương lai sự nghiệp sáng lạn bên đó!

- Con đã từ bỏ?

- Con nghĩ đó là cách giải quyết tốt nhất ba à, anh ấy sẽ quên con mau thôi ba à! Ba có tin vậy không?

- Ừm...!

Người đàn ông ngồi bên khung cửa sổ nhỏ, lặng nhìn ra ngoài không gian đen đúa, tối thẫm một màu!

Đứa con gái của ông đã trở về bên cạnh ông, cố sống nốt những tháng ngày bên ông, không còn một niềm tin, hy vọng nào vào sự sống nữa!

Những cơn ác mộng khủng khiếp lại về trong giấc mơ của ông, y như cái ngày mẹ Lưu Ly ra đi vậy,! Phải chăng nó là một điềm chẳng lành?

“Ông đã mơ thấy hai người phụ nữ, họ đang cùng nhau dạo chơi trên một cánh đồng lưu ly khổng lồ vào một buổi chiều xuân nắng ấm áp. Họ quay sang nhìn ông và cười, họ vẫy tay gọi ông lại gần! Ông đi theo, theo mãi nhưng lạ thay càng tới gần họ thì họ lại càng rời ra xa hơn. Ông chạy theo, chạy mãi, cho tới khi họ mất hút sau rặng cây sau nhà thờ, ông không còn nhìn thấy bóng dáng của họ nữa! Khi đó ông nhìn ra xung quanh, hoảng hốt, sợ hãi khi nhìn thấy bên cạnh mình là những ngôi mộ đang nằm rải rác, một không khí chết chóc, u tối bao trùm tâm trí ông! Ông hãi hùng, lạng quạng, dò dẫm bước đi, rồi bất chợt ông va phải vật gì đó cứng cứng. Ông lồm cồm vịn vào một tấm bia, rồi ông nhìn thấy trên tấm bia mộ đó in di ảnh của hai người phụ nữ mà ông yêu quý, họ đang nhìn ông và cười. Ông hét lên, giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm cả người ông! Ông hoàn hồn thì ra đó là một giấc mơ”.

Ông có lỗi với mẹ của Lưu Ly, khi bà ấy mất đi ông đã hứa sẽ chăm sóc thật tốt cho hai đứa con yêu quý của mình, nhất là Lưu Ly, vì con bé luôn yếu đuối và nhút nhát! Ông đã ở bên cạnh bà ấy, nắm lấy bàn tay bà ấy trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời:

“Em yêu, em an tâm anh sẽ thay em chăm sóc cho chúng, dù em có đi tới đâu, thì chúng ta vẫn mãi là một gia đình, trước kia, giờ đây và mãi về sau này nữa”.

Khi đó, bà ấy nở một nụ cười mãn nguyện, rồi từ từ chìm sâu vào trong giấc ngủ vĩnh hằng!

Ông đã hứa vậy đó! Ấy thế mà, ông có làm được đâu, ông thất hứa, ông có lỗi với bà ấy, ông không còn mặt mũi nào để gặp bà ấy ở thế giới bên kia, ông đã không làm tròn trách nhiệm của một người cha!

Vào những ngày trở lại đây, con gái ông luôn tỏ ra vui vẻ, nó đi dạo loanh quanh trong làng, rồi ra thị trấn, qua trường học cũ, thăm nom những người làng xóm láng giềng thân thuộc, ông nhìn thấy nó cười vui trong lòng ông cũng bớt lo lắng đi phần nào!

Nhưng rồi, khi trở về đêm tối, khi con người sống thật nhất với bản thân của mình. Ông lặng lẽ dõi theo nó, ông thấy sự buồn rầu hiện rõ trong đôi mắt của nó, đôi mắt đó cứ miên man thả hồn, ngóng trông về một nơi xa xăm! Ông biết trong lòng nó hẳn còn vương bận nhiều điều lắm! Ông luôn hiểu tính cách của nó, trong lòng nó đang nghĩ gì, nó là đứa luôn cam chịu những nỗi niềm và sự mất mát, khi đau khổ nó sẽ tự mình gặm nhấm những nỗi đau đó và chẳng nói với ai!

Ông hỏi nó, và nó đã nói, nó trả lời một cách chân thành nhất!

Hoa lưu ly luôn thể hiện một tình yêu chân thành, sự thủy chung, son sắt. Con gái ông cũng vậy, nó sẽ không bao giờ quên được người con trai mà nó đem lòng yêu mến. Nó vứt bỏ, dửng dưng vứt bỏ nhưng sẽ làm cho nó thêm tổn thương hơn mà thôi!

“Tình yêu không đơn giản như con vẫn thường nghĩ đâu Lưu Ly à, con không thể nào quên được chàng trai đó, và ba biết anh ta cũng vậy! Anh ta sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu con”.

Tình yêu luôn cho ta những hy vọng mà, hy vọng để sống sót, hy vọng để nắm lấy yêu thương trước khi nó trở thành những điều hối tiếc, muộn màng!

...

“Dương à! Ba nghĩ rằng chúng ta cần làm một chuyện”

Ông hỏi con trai khi hai người đang cầm cùi sửa lại mái nhà!

“Chuyện về em con sao” Dương lau mồ hôi trên trán và nói.

“Ừm”

“Chúng ta làm như thế nào ba?” Dương hỏi!

“Con nên liên lạc với cậu Duy nào đó”

“Con hiểu rồi ba”

Ông lặng nhìn ra ngoài không gian mênh mang, khoảng trời trước mắt hẳn còn u ám, xám xịt lắm...nhưng ông vẫn luôn tin chắc rằng, rồi nó sẽ trong xanh trở lại thôi. Bởi không có gì là muộn màng khi ta biết nắm giữ lấy cơ hội cuối cùng!

18. Chương 18: Tổ Đã Trở Về

“Hãy đợi tổ ở nơi này nhé Lưu Ly. Vì tổ chắc chắn với Lưu Ly rằng tổ sẽ trở lại đây...tìm cậu, có một điều tổ luôn muốn nói với cậu, khi tổ thực sự đủ can đảm Lưu Ly à. Điều đó đối với tổ nó quan trọng lắm. Vậy hãy đợi tổ nhé”

Duy đặt chân đến Việt Nam vào một chiều nắng nhạt hiếm hoi cuối mùa đông, không khí ở đây khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn bao giờ hết, những cảm giác quen thuộc lại ùa về, anh hồi tưởng lại mọi chuyện và ngỡ như rằng, tất cả những điều đó như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua thôi vậy!

Sau bao năm xa cách có quá nhiều thứ đổi thay, nhưng anh tin những tình cảm, những yêu thương thuở ban đầu vẫn luôn vẹn nguyên. Anh quay trở lại đây để tìm lại những yêu thương đánh mất, để tìm lại người con gái ngày xưa người con gái mà anh dành trọn cuộc đời mình để yêu thương, che chở!

Anh nhận được email của Dương- anh trai Lưu Ly, khi vừa đặt chân xuống sân bay. Hai người gặp nhau trong một quán cà phê trên đường Tô Hiệu!

Dương trầm ngâm nhìn và ly cà phê đen rồi chậm rãi nói:

- Cậu đã biết mọi chuyện về em gái tôi? Dương đi thẳng vào vấn đề.
- July đã nói với tôi mọi chuyện! Cô ấy cho tôi địa chỉ, khi tới đây thì tôi nhận được email của anh!

Dương lặng lẽ rút từ trong chiếc cặp tập hồ sơ bệnh án của Lưu Ly, đưa cho Duy. Rồi anh nói tiếp:

- Theo như lời của bác sỹ bên Mỹ, tình trạng của Lưu Ly rất nghiêm trọng, cần phải phẫu thuật ngay nhưng tỷ lệ thành công là rất ít, chỉ cần xảy ra một chút sai sót thôi...

Dương ngừng lại, không nói thêm nữa. Có lẽ Duy đã hiểu!

- Nhưng chúng ta vẫn còn hy vọng? Duy lên tiếng
- Điều quan trọng nhất vẫn là bản thân Lưu Ly, nhưng có một điều...
- Điều gì? Duy vội ngắt lời Dương
- Lưu Ly nói với chúng tôi, là nó đã sẵn sàng chấp nhận ọi chuyện, mọi tình huống xấu nhất, thậm chí là cái chết, chúng tôi không thể bắt ép con bé, điều đó sẽ càng gây khó khăn hơn cho nó! Cũng như quá trình điều trị.
- Vậy chúng ta phải làm gì? Sự lo lắng hiện rõ lên từng tế bào trên gương mặt Duy!
- Nó vẫn nhớ tới cậu! Dương nói.

Duy im lặng!

- Vậy nên cách tốt nhất cậu hãy đến bên nó! Và cậu biết phải làm những gì rồi chứ?
- Tôi hiểu!

Sau buổi nói chuyện, Dương đưa lại cho Duy địa chỉ, rồi anh trở về thung lũng Lưu Ly.

Duy nói với Dương, anh cần sắp xếp một số chuyện trước khi tới gặp Lưu Ly. Dương đồng ý!

Duy ở lại Hà Nội hai ngày sau đó! Anh cần phải chuẩn bị tâm lý trước khi tới gặp Lưu Ly, và an ủi cô ấy!

Cha Pie đã từng nói với anh: “Khi cảm thấy bế tắc, hãy luôn tìm tới Chúa, con hãy tìm ình ánh sáng của niềm tin”.

Anh luôn tin điều đó! Chỉ cần có niềm tin thôi thì mọi sự sẽ ổn!

Những lúc cảm thấy tâm trạng rối bời, anh thường hay đi dạo, như hôm nay vậy! Anh lang thang trên những con đường Hà Nội, trời thì lạnh căm căm. Anh nhớ lại bài hát mà Lưu Ly đã từng hát cho anh nghe, bài hát “Những giấc mơ dài”. Anh ngân nga theo giai điệu trầm buồn đó!

Mặc dù chẳng quen đường nhưng anh vẫn cứ đi, anh không sợ cùng lắm là lạc đường thì anh sẽ gọi tắc-xi để trở về khách sạn!

Khi đang lang thang trên cung đường vắng lặng, thì thoáng có vài chiếc xe máy vội vàng lướt qua, trên con đường có một vài người hành khất đang lang thang mò mẫm trong những túi ni lông, những thùng rác để tìm kiếm một thứ nào đó bỏ vào miệng, chống chọi lại cơn đói, cái rét đang hành hạ!

Rồi đôi mắt anh dừng lại ở một góc cây xà cừ ven đường, có một bà lão già nua đang ngồi đó với một cái nón có vài đồng bạc lẻ, một chiếc túi dệt bằng vải thô, cũ kỹ, sờn rách đặt bên cạnh bà.

Anh đến bên bà lão, móc từ trong ví ra một vài đồng bạc lẻ, rồi anh bỏ xuống chiếc nón bên cạnh.

Định rảo bước đi tiếp, thì một giọng nói khàn khàn ma quái vang lên lời ngược anh trở lại:

- Chàng trai cậu đang có chuyện buồn phải không?

Là bà lão đó, bà ngược lên nhìn anh, khuôn mặt bà lão già nua nhưng đôi mắt nhỏ cứ nhìn chăm chăm vào anh! Khiến anh hơi sợ!

- Sao bà biết?

- Ta nhìn thấy điều đó trong đôi mắt của cậu!

Anh lặng thinh!

- Có một người sắp rời xa cậu...rời xa mãi mãi!

Bà lão nói tiếp!

Anh khẽ rùng mình!

- Sao...sao bà lại biết? Anh lắp bắp hỏi!

- Ta còn thấy cái chết đang bao trùm lấy cô ấy!

Lần này anh rùng mình thật, lẽ nào bà lão có thể nhìn thấy được cái chết! Không bao giờ có chuyện đó, anh không tin!

- Cô ấy sẽ sống! Anh đáp lại

- Trong cậu luôn chứa những hy vọng?

- Đúng, luôn luôn có những hy vọng! Anh thẳng thừng đáp lại.

Bà lão trầm ngâm nghĩ ngợi, rồi hỏi tiếp:

- Cậu có tin vào những phép nhiệm màu không chàng trai?

- Cha xứ nói với tôi, những điều diệu kỳ hay phép màu luôn có ở xung quanh cuộc sống của chúng ta!

Bà lão liền nở một nụ cười hiền khô:

- Phải, phép màu nhiệm luôn có ở quanh ta...mọi chuyện sẽ ổn thôi chàng trai!

- Cảm ơn bà!

Duy định rảo bước đi...

- Khoan đã, ta có cái này tặng cho cậu!

Nói rồi bà lão lôi từ trong chiếc túi dệt bằng vải thô đã cũ kỹ, sờn rách ra một chuỗi hạt sâu lại bằng những viên đá cườm trông rất đẹp mắt!

- Hãy đưa cho cô ấy? Bà lão nói

- Đây là gì? Anh hỏi

- Vật này tượng trưng cho sự may mắn, ở dân tộc của ta nó luôn mang lại sự may mắn!

- Cảm ơn bà!

Bà lão không nói gì nữa, rồi lặng lẽ ngả lưng vào gốc cây, miệng nở một nụ cười mãn ý!

Ngồi trên xe tắc-xi trở về khách sạn. Duy nắm chặt trong tay chiếc vòng của bà lão đưa cho, anh suy nghĩ mơ hồ. Anh quyết định, buổi chiều ngày mai anh sẽ trở lại thung lũng lưu ly!

Nhiều thứ đã thay đổi ở thị trấn hẻo lánh miền sơn cước này, nhưng thung lũng Lưu Ly vẫn không có gì thay đổi, nhưng ngôi nhà nhỏ bé, nằm im lìm dưới chân dãy núi Hoàng Hôn bên thung lũng Lưu Ly rộng lớn. Mọi thứ thật yên bình!

Anh vẫn nhớ ngày đầu tiên cùng mẹ tới thăm thung lũng Lưu Ly, khi ra về anh đã ngỏ ý với mẹ là chuyển nhà về đây sống! Nghe xong mẹ cũng chỉ cười!

Dương bảo Lưu Ly đang vẽ ở dưới chân núi bên cánh đồng lưu ly, Duy tới đó, anh lặng lẽ nấp vào một góc và ngắm cô ấy vẽ. Đôi tay cô ấy khê khàng đưa bút vẽ thi thoảng lại ngước mắt nhìn về phía cánh đồng bao la, rộng lớn. Tiếc là giờ đây những bông hoa lưu ly vẫn ẩn mình, chưa nở!

Anh cũng lặng lẽ đưa mắt nhìn ra xa, bên cánh đồng, bên rặng núi Hoàng Hôn. Những ký ức lại hiện về trong anh vẹn nguyên như thuở nào...

Ngày ngày bên thung lũng Lưu Ly xinh đẹp hiền hòa, có một cậu bé tên Pi cùng với một cô bé nhỏ nhắn mang tên một loài hoa xinh đẹp thường cùng nhau đi dạo vào buổi chiều sau mỗi giờ tan học!

“Lưu Ly cậu ước mơ sau này làm nghề gì?”

“Dĩ nhiên là giống mẹ tớ rồi”

“Một họa sỹ”

“Ừm...thế còn cậu?”

“Tớ ước mơ trở thành...phi công”

Cô bé cười phá lên!

“Nhỏ con như cậu mà cũng làm phi công sao?”

Cậu bé không nói gì, có lẽ giận!

Cô bé thấy vậy liền nói:

“Cậu an tâm, bây giờ cậu nhỏ thó thì không làm phi công được, nhưng sau này cậu sẽ lớn lên thôi. Có ai bé mãi được đâu đúng không?”

Cậu bé cười vì đã hết giận rồi.

Sau đó hai người lại rong ruổi dạo quanh vùng bình nguyên nắng gió chan hòa, hai người còn kể cho nhau nghe những câu chuyện góp nhặt trong quyển sách về khoa học, về thiên văn, về mỹ thuật.

Hay vào những đêm hè đầy sao, cậu bé lại trốn ba tới thung lũng hoa gặp cô bé, hai người nằm dài cùng nhau trên thảm cỏ êm và ngắm những vì sao, rồi cậu bé sẽ chỉ cho cô bé biết đâu là vị trí của chòm sao Leo, đâu là sao Bắc Đẩu...

Những năm tháng đó thật êm đềm xiết bao!

Anh vẫn đứng ở một góc, lặng ngắm nhìn cô ấy, người con gái anh dành trọn cả cuộc đời mình để yêu thương, người con gái vẫn ở đây đợi anh sau bao năm xa cách!

Cô ấy không nhận ra sự hiện diện của anh, cô ấy vẫn say sưa vẽ, cánh tay phải đưa lên xuống nhịp nhàng, ánh nắng chiều phản chiếu qua gương mặt tạo nên một bức tranh đẹp đẽ, hoàn hảo vô cùng!

- Vincent Van Gohn cũng rất thích vẽ những loài hoa?

Anh lên tiếng...

Lưu Ly giật mình quay lại, ánh mắt cô chạm vào ánh mắt anh, chiếc cọ vẽ trên tay chợt rơi xuống đất, tạo nên một thanh âm khê khàng trên thảm lá khô lạo xạo!

- Duy...là...là cậu? Lưu Ly lắp bắp nói- Tại...tại sao...cậu lại ở đây?

- Vì tớ hứa...nên tớ phải trở về!

Lưu Ly vẫn chưa hết ngạc nhiên, những cảm xúc đan xen rối bời trong lòng cô!

- Cậu vẫn không nhận ra tớ sao? Cậu bé nhỏ thó của 8 năm về trước? Anh mỉm cười!

Rồi anh lôi từ trong túi áo khoác của mình ra một bức ảnh chụp một cô bé với chú mèo tên Bun.

- Tại sao...trong tay cậu lại...có bức ảnh của tôi? Lưu Ly run rẩy nói chẳng thành lời!
- Đơn giản vì- Duy hít một hơi thật sâu-...tớ là Pi!
- Pi? Lưu Ly ngạc nhiên kêu lên!

Duy không nói gì thêm nữa, anh chạy sang ôm chầm lấy Lưu Ly, mặc cho sự kinh ngạc vẫn hiển hiện trên gương mặt cô ấy. Anh siết chặt thân thể cô trong vòng tay của mình, để chắc chắn rằng cô sẽ không rời xa anh thêm một lần nào nữa!

- Đừng bao giờ rời xa anh thêm lần nào nữa nhé! ANH YÊU EM...!

Khi đã bình tĩnh lại. Anh kể lại cho Lưu Ly nghe toàn bộ những chuyện xảy ra gần đây. Lưu Ly nghe xong lại khóc, khóc nhiều lắm, có thể do cô ấy không kịp chuẩn bị tâm lý trước mọi chuyện, hay do quá vui mừng khi gặp lại cậu bé 8 năm về trước, người mà cô vẫn hằng đêm mong nhớ về!

Trong lòng anh những gánh nặng, những nỗi niềm thầm kín bấy lâu nay cũng vơi bớt đi phần nào, anh vẫn còn cơ hội để nắm giữ lấy yêu thương, lấy người con gái của cuộc đời mình. Trên đời luôn tồn tại hai chữ định mệnh mà, hai trái tim lạc mất nhau trong khoảnh khắc nào đó của cuộc đời, lạc mất nhau giữa đám đông nhiều người qua lại, nhưng rồi...tới một ngày nào đó, họ gặp lại nhau, sống lại cùng nhau trong những khoảnh khắc hạnh phúc, và biết đâu từ đó...những yêu thương lại bắt đầu nảy nở như những bông hoa lưu ly đang ẩn mình để chào đón ánh mặt trời ở ngoài đồng nội kia!

Chiều hôm đó, có hai người, như ngày xưa...

...vẫn ngồi bên cạnh nhau, nắm lấy bàn tay nhau, cô gái tựa đầu vào bờ vai vững chắc của chàng trai và cảm thấy ấm áp lắm, điều đó làm cô tạm quên đi nỗi đau đớn về thể xác!

Còn chàng trai cũng vậy, anh cảm thấy trái tim mình đã được hâm nóng trở lại và anh tin rằng sức mạnh của tình yêu sẽ giúp cho họ vượt qua những nỗi đau, những mất mát, tìm lại những yêu thương đi lạc.

Duy trở lại căn nhà nhỏ của chúng tôi, anh ấy tỏ ra vô cùng thích thú với những thứ bày biện trong đó, anh nói anh luôn thích những giá trị cổ điển, đậm chất truyền thống. Tôi và ba chỉ cười!

Anh Dương sắp xếp cho Duy một phòng nhỏ trên gác cạnh phòng của ba tôi, khi đã xem chán chê những bức tranh mà mẹ tôi vẽ treo ở phòng khách thì anh ấy mới chịu đi ngủ, tôi nghĩ anh cần nghỉ ngơi vì anh đã quá mệt mỏi rồi!

Tối hôm đó tôi chẳng tài nào chợp mắt được mọi thứ đến với tôi quá đột ngột quá mau chóng, khiến cho lòng tôi gợn lên những cảm xúc khó nói nên thành lời, tôi ngồi yên bên khung cửa sổ nhìn ra bầu trời đêm, tôi suy nghĩ về mọi thứ!

Bỗng ba lên tiếng, khiến tôi giật mình:

- Con vẫn chưa ngủ sao Lưu Ly, con phải chú ý giữ gìn sức khỏe chứ?

Ba ngồi xuống bên cạnh tôi!

- Con không buồn ngủ ba à! Tôi đáp lại, mắt thì vẫn nhìn ra ngoài bầu trời đêm, có vài vì sao đang tỏ sáng lấp lánh!

- Con ổn chứ Lưu Ly?

- Con ổn mà ba...chỉ là con cảm thấy mọi chuyện tới với con đột ngột quá, con không kịp tiếp nhận!

- Đôi lúc ta không thể biết được chuyện gì đang xảy ra phía trước mà con, cuộc sống luôn là vậy mà!

- Con hiểu ba...! Tôi nắm lấy bàn tay xương xương của ông!

Ba đắm đắm nhìn về bầu trời đêm ra chiều nghĩ ngợi!

- Ngày mẹ con mất, ba có buồn nhiều không? Tôi lại hỏi

- Có chứ con- Ba đáp- nhưng ba không cảm thấy cô đơn vì ba luôn cảm thấy mẹ con luôn ở bên ba mỗi ngày!

- Con cũng sẽ như mẹ! Tôi buột miệng nói!

Ba lặng im một hồi lâu, rồi nói:

- Mọi chuyện xảy ra đôi lúc trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của chúng ta, đôi lúc ta tưởng nó như vậy nhưng chưa chắc đã như vậy! Mẹ con ra đi khi bà ấy không cảm thấy vướng bận nhiều điều nữa, còn con thì lại không?

Tôi không nói gì nữa, đôi mắt chùng xuống. Ba luôn luôn hiểu rõ trong lòng tôi đang nghĩ những gì!

- Ba biết con quý Pi nhiều lắm, cậu ấy đã giữ lời hứa sẽ trở về bên con, và hơn nữa ba luôn nhìn thấy niềm hy vọng trong đôi mắt cậu ấy, đừng dập tắt nó đi con à. Gắt lên Lưu Ly của ba!

Ba siết chặt bàn tay tôi, rồi ba vuốt nhẹ lên mái tóc của tôi như những ngày thơ bé vậy!

- Hôm nay nhiều sao quá ba à! Lạ lùng thật! Ba có thấy mẹ con không?

- Có chứ! Ngôi sao đằng kia- Ba chỉ tay về phía chân trời xa xa!

- Cứ mỗi lần hoa lưu ly sắp nở, thì ngôi sao đó lại xuất hiện!

Ba mỉm cười!

- Ở trên đó, mẹ luôn phù hộ cho con, vì mẹ yêu con nhất!

Ngày hôm sau khi trời tang tảng sáng, tôi thức dậy thật sớm để chạy bộ, trời sắp vào xuân nhưng vẫn còn lạnh lắm, tôi khoác một chiếc áo mỏng lên người.

Tôi chạy băng qua cánh đồng lưu ly, hít thở một hơi trong lành đầy sáng khoái căng tràn lồng ngực, rồi tôi chạy qua đường gió nơi ngày xưa tôi và Pi thường đi dạo dưới lòng đường ngập tràn xác lá vàng vào mỗi độ thu về!

Khi chạy qua trường học cấp II của chúng tôi ngày xưa, tôi nán lại ngắm nhìn cảnh vật. Tôi cũng nhận ra rằng mọi thứ vẫn vậy, vẫn góc sân chúng tôi thường hay chạm chán với mấy đứa ngỗ nghịch trong lớp, vẫn chiếc ghế đá nay đã cũ kỹ, nơi tôi thường ngồi đọc cho Pi nghe những câu chuyện cổ Grim, An-đéc-xen. Mọi thứ vẫn vậy, nhưng những đứa trẻ ngày đó giờ đã lớn cả rồi!

Giả sử bây giờ tôi có gặp lại cậu hotboy tên Khang hay tên Khánh đó, không biết cậu ta còn nhận ra tôi không nhỉ. Tôi khẽ cười!

Khi đứng một hồi lâu ở trước cổng trường, tôi gặp lại bác bảo vệ, trông bác đã già đi nhiều nhưng vẫn còn tinh anh lắm, điều quan trọng là bác nhận ra tôi ngay.

“Cô bé hay đi học muộn nay đã trở về rồi sao?”

“Dạ, con về được hơn ba tuần rồi, giờ mới qua thăm bác được”

“Trông ngày càng xinh xắn ra đó”

Bác mỉm cười trêu mếu, bác mời tôi vào phòng uống chén nước và nói chuyện. Bác kể cho tôi nghe những câu chuyện về lũ học trò ngỗ nghịch nhưng cũng rất tốt bụng, chuyện về các thầy cô giáo trong trường, có thầy cô vẫn dạy, có thầy cô thì cũng đã về hưu, bác còn kể tôi nghe nhiều chuyện khác nữa. Bác còn cho tôi xem lại những bức tranh mà ngày xưa tôi vẽ tặng bác vì bác đã cho tôi vào trường mỗi khi đi học muộn, bao kỷ niệm tươi đẹp lại hiện về trong tôi, những kỷ niệm đó luôn đẹp đẽ và trong veo. Tôi hỏi bác về cô lao công tốt bụng thì bác nói rằng cô ấy đã chuyển đi nơi khác từ ba năm trước rồi, tôi hơi buồn vì chuyện đó!

Tôi tạm biệt bác bảo vệ kính mến, rồi tôi chạy qua nhà thờ trong làng rồi tôi vòng ra phía sau nhà thờ, đó là nghĩa trang nơi chôn cất mẹ tôi cùng với những người đã quá cố. Mặc dù là nghĩa địa nhưng tôi không bao giờ cảm thấy sợ hãi cả, đơn giản vì mẹ tôi đang yên nghỉ ở đó. Tôi có mang theo một bó hoa cúc vàng,

một cái khăn khô. Tôi nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống mộ mẹ, tôi dùng khăn lau đi lau lại di ảnh trên mộ, nhìn nụ cười của mẹ vẫn hiền hậu, dịu dàng như thuở nào.

Ở trên đó mẹ vẫn luôn phù hộ cho con, chẳng khi nào mẹ rời xa con cả, con luôn cảm nhận được mẹ mẹ à. Bất giác một giọt nước mắt lăn nhẹ từ khóe mi của tôi, tôi khẽ lau đi. Chưa bao giờ mẹ rời xa chúng tôi, nhất là tôi, chưa bao giờ rời xa dù chỉ trong giây lát!

Khi trở lại nhà thì Duy đã dậy rồi! Duy cùng anh Dương, cùng ba đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ trên nhà, tôi không làm phiền họ, tôi vác giá vẽ, vài lọ màu xanh vàng đỏ ra cánh đồng lưu ly.

Lát sau thì Duy tới!

- Em dậy sớm thật! Anh tỉnh dậy thì chẳng thấy em đâu?

Tôi cười nói:

- Anh sợ em lại trốn anh đi mất sao?

- Ừm...!

- Em trốn anh về tận Việt Nam, mà anh còn đi được, thì làm sao em dám trốn nữa- Tôi lại cười!

- Dù em có trốn ở bất kỳ nơi nào trên thế giới này...thì anh đều tìm ra em!

Tôi không nói gì nữa, quay lại tiếp tục vẽ.

- Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào không? Duy hỏi tôi

- Có chứ! Lần đó anh cùng với mẹ anh đi dạo quanh đây, khi đó mẹ vẽ còn em thì đứng nhìn!

- Em có biết khi đó anh đã nghĩ gì không?

Tôi lắc đầu.

- Anh đã nghĩ và tự nhủ với bản thân mình rằng...sau này anh phải lấy được em, ở bên cạnh em, chăm sóc và bảo vệ cho em!

- Nhưng...!

Tôi định nói thì...

...Duy đặt tay lên môi tôi, ra hiệu cho tôi không nói thêm nữa. Và rồi...anh ôm chầm lấy tôi...!

- Anh đã trở lại đây bên em, anh không thể mất em thêm lần nữa! Em hiểu chứ?

Tôi chẳng nói gì nữa, chỉ biết gục đầu vào bờ vai của anh!

Anh ôm chặt tôi hơn!

Qua những ngày mưa gió bão bùng...Phải chăng là những ngày nắng vàng ươm dịu dàng?

Trải những đau thương, mất mát...Phải chăng ta sẽ tới được những tháng ngày hạnh phúc?

Phải chăng... khi tình yêu sống lại, những hy vọng trong ta lại cháy lên một lần nữa?

19. Chương 19: Mùa Hoa Lưu Ly Nở

Trước ngày tôi tiến hành phẫu thuật, July quay trở lại Việt Nam. Lần đầu tiên cô ấy tới thung lũng Lưu Ly của chúng tôi. Trước đó có vài lần tôi rủ cô ấy đi phượt một vài địa điểm của vùng Tây Bắc hùng vĩ nhưng kế hoạch bị phá vỡ vì cô ấy phải trở lại Mỹ ngay sau đó!

Có những chuyện tôi vẫn giấu July, nhưng cô ấy không bao giờ trách tôi, và ngược lại, tôi cũng thế! Đối với tôi, July vẫn mãi mãi là cô bạn lai xinh đẹp cá tính và tốt bụng của riêng tôi. Chúng tôi vẫn mãi là những người bạn thân thiết nhất dù sau này có xảy ra chuyện gì!

Nếu như bạn nói rằng trên thế gian này không hề bao giờ tồn tại tình bạn vĩnh cửu, thì tôi thấy điều đó không hẳn lúc nào cũng đúng! Như tôi và July đây, chúng tôi mãi là những người bạn tốt của nhau!

Chưa bao giờ tôi cảm thấy cuộc sống của mình lại ngập tràn hạnh phúc như vậy! Tất cả những người thân của tôi, những người tôi yêu quý nhất trên đời này, đều trở về bên cạnh tôi trong những tháng ngày tôi cảm thấy cô đơn và bất hạnh nhất. Dù có xảy ra chuyện gì khủng khiếp thì tôi cũng không còn cảm thấy sợ hãi nữa, vì họ luôn bên cạnh tôi mà!

Ba và anh Dương là hai người đàn ông tôi quý trọng nhất trong cuộc đời này, họ là gia đình của tôi, họ luôn bên cạnh tôi, từ ngày mẹ tôi mất, họ thay mẹ chăm sóc cho tôi, lo lắng, chăm chút cho tôi từng chút, từng chút một. Mẹ mất đi để lại trong mỗi chúng tôi những vết thương sâu sắc khó có thể lành lại trong một thời gian dài sau đó, nhưng chúng tôi biết vượt qua nó, biết xoa dịu nó và cùng nhau sống sót, cùng nhau vượt qua những mất mát, những ngày tháng thương đau để tiến lên, tiếp tục sống!

Còn đối với anh, trong tâm trí của tôi, chưa bao giờ thôi nghĩ về anh cả, trước đây, bây giờ và mãi về sau này nữa. Trong trái tim tôi, những hình ảnh về anh vẫn vẹn nguyên như thuở nào. Anh rời xa tôi, nhưng định mệnh lại nối chúng tôi lại với anh, anh đã trở về bên tôi trong những tháng ngày tôi cảm thấy cô đơn, bất hạnh và đau đớn nhất, anh tới mang theo hơi ấm của tình yêu thương như thể xoa dịu đi những vết thương trong lòng tôi, anh thấp lè trong tôi những niềm hy vọng, dù mong manh lắm, những vẫn là hy vọng, hy vọng để nắm chặt lấy những yêu thương đi lạc, hy vọng về ngày mai ngập tràn ánh sáng của niềm hạnh phúc tròn đầy!

Tôi nợ anh nhiều lắm, nợ hơn cả một tình yêu!

Khi chiếc xe đẩy tôi vào phòng mổ, tôi không cảm thấy sợ hãi nữa, tôi thấy anh nắm chặt lấy chiếc vòng may mắn và cầu nguyện, anh nói khi tôi trở ra anh sẽ trả lại cho tôi!

Tôi không sợ hãi cái chết như trước kia nữa, tôi sẽ can đảm đứng lên giành giật sự sống về tay mình! Ai cũng chỉ sống duy nhất một lần trong đời thôi mà!

Cuộc sống của chúng tôi sẽ nối tiếp những tháng ngày bình yên, như bình minh rồi tới lúc hoàng hôn, quy luật đó sẽ mãi mãi tiếp diễn cho tới một ngày chúng tôi cảm thấy mình sống đủ! Thì chúng tôi sẽ nhắm mắt ra đi trong thanh thản, bình an!

Chúng tôi, những con người sống trên cuộc đời này, không ai trong chúng tôi hay ngoài chúng tôi, biết được...phía trước mình sẽ xảy ra những gì? Nhưng chúng tôi không ở đó, để mà sợ hãi! Chúng tôi vẫn phải tiếp tục sống, sống hết mình! Dù cho cuộc sống không bao giờ suôn sẻ, cũng chẳng tồn tại mãi sự bất công, nhưng chỉ khi chìm trong đau thương, ngập ngụa trong màn đêm đen tối...ta mới thấy được ở đâu đó vẫn le lói lên những tia sáng niềm tin, hy vọng!

Bước qua những năm tháng khổ đau, mất mát, thì ngay sau đó sẽ là những tháng ngày hạnh phúc nhất!

Cứ tin vậy đi!

“Khi những cơn mưa phùn trở lại trên cánh đồng rộng lớn, trên mảnh đất chan hòa của chúng tôi, mùa đông không còn nữa. Và sau cơn mưa, những tia nắng ấm áp lại trở về bên cánh đồng hoa lưu ly...từ những chấm xanh li ti, bé nhỏ đầu tiên...nó sẽ lan ra, lan rộng ra ngập tràn cả cánh đồng”

20. Chương 20: Kết

Hai năm sau đó...

Trong một căn phòng bé nhỏ nhưng trang hoàng, sạch sẽ, trước bàn trang điểm với hàng tá những dụng cụ nào kẻ mắt, nào son...Có một cô dâu đang tươi cười, trong ngày lễ trọng đại nhất của cuộc đời mỗi người con gái thì ai nấy cũng đều cảm thấy hồi hộp, lo lắng, nhưng trừ July ra. Vì cô ấy luôn đặc biệt mà!

“July à! Hôm nay cậu là người xinh đẹp nhất đó!”

“Thì trước giờ tớ vẫn luôn xinh đẹp mà” July tự tin nói!

“Phải rồi bao nhiêu anh chàng để ý mà chẳng thèm ngó ngang lấy một anh nào cả. Hey...”

“Không hẳn là vậy, tớ có để ý tới một chàng đó chứ, để ý nhiều nhiều là đằng khác, nhưng lạ thay chàng ta lại chẳng thèm ngó ngang gì tới mình, lại đi chết mê chết mệ cô bạn thân của mình, thế mới khổ chứ” July giả bộ đau khổ!

“Ha ha” Tôi cười lớn.

“Cậu cười cái gì chứ, chuẩn bị tinh thần mà gọi tớ là...chị dâu đi...haha”

“Ồ,..ồ...ghê thiệt đó nha! Nhớ lại ngày xưa cậu chẳng bao giờ thèm ngó ngang tới anh Dương cả, không hiểu trời xui đất khiến thế nào lại trở thành một cặp...Hey...” Tôi ra vẻ thờ ơ.

“Ồ thì...ham chơi mãi cũng phải tìm ính một chốn dừng chân ấm áp, bình yên chứ, điểm này anh Dương hơn hẳn những chàng trai khác. Tớ thích!”

Tôi mỉm cười!

July cũng vậy, hôm nay cô ấy là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian mà!

Năm tháng cứ êm ả qua đi sau những ngày bão tố, biển động đầy sóng gió, có nhiều thứ thay đổi trong cuộc sống của chúng tôi, nhất là đối với tôi!

Tôi nghĩ mình đã chết, tôi đã nhìn thấy mẹ, thấy thiên đường với thứ ánh sáng lung linh, ảo diệu. Nhưng tới khi tỉnh lại, mắt khẽ mở ra, thì tôi lại thấy anh đang ở bên cạnh tôi, nắm chặt lấy bàn tay tôi. Tôi còn sống!

Sau khi ra viện, tôi tiếp tục quay trở lại Ohio để hoàn thành nốt khóa học của mình, anh Dương thì ở lại đó làm việc luôn! Còn tôi, khi hoàn thành xong khóa học, tôi tiếp tục thực hiện những ước mơ dang dở trong cuộc đời mình. Tôi nói với anh về ý định của mình, anh đồng ý cho tôi một khoảng thời gian khá dài, và anh còn nói khi nào đi chán thì hãy trở về nhưng cũng đừng đi quá lâu, bởi anh không thích phải đợi chờ thêm nữa.

Tôi cũng đồng ý với anh!

Thế là...

Tôi bắt đầu những ngày tháng rong ruổi khắp Việt Nam bằng số tiền làm thêm và tiết kiệm của mình, tôi đi khắp các vùng đất từ Nam qua Trung rồi ra ngoài Bắc, tôi tới thăm Đà Lạt, cố đô Huế, Hội An...rồi Nha Trang, Phan Rang,...tới thám hiểm các vùng đất hùng vĩ đầy sắc màu huyền bí của miền Tây Bắc xa xôi của Tổ Quốc như Thung Nai, Mai Châu, Mộc Châu, Sa Pa...v...v. Đi qua mỗi vùng đất tôi đều ghi lại những khoảnh khắc về nó, những ấn tượng riêng về từng vùng, từng nền văn hóa một, rồi tôi thể hiện nó qua những bức tranh của mình. Tôi sẽ thực hiện ước mơ còn dang dở của mẹ, tôi biết mẹ luôn ủng hộ tôi, cả ba tôi nữa!

Có lúc Duy gọi điện cho tôi, anh hỏi tôi...

“Cô bé của anh đã chán ngán những chuyến đi chưa?”

“Em nghĩ là mình chưa bao giờ chán nó” Haha- Tôi cười lớn!

“Tới khi nào em mới trở về bên anh đây”

“Xa lắc xa lơ”

“Em cứ đợi đấy anh sẽ mang em về bên anh, em không trốn được anh đâu..Haha”

“Cứ thử xem” Tôi nói như thách thức anh!

“Cứ đợi đấy” Anh cười một điệu cười nham hiểm!

...

Tôi sẽ định đi tiếp, thì nghe tin anh Dương và July sắp làm đám cưới, tôi đành ngậm ngùi quay trở lại Ohio cùng với ba. Ba háo hức cho chuyến đi này vì trước giờ ba chưa đi đâu xa cả, tôi ngồi cạnh ba trên máy bay thì thoảng khẽ liếc sang nhìn ông, trông ông háo hức và vui mừng lắm!

Và dĩ nhiên tôi gặp lại anh...! Anh vẫn vậy chẳng thay đổi gì nhiều, vẫn luôn là cậu bé Pi can đảm trong lòng tôi!

Hôn lễ của anh Dương và July được tổ chức trong nhà thờ ở Cuyahoga, dưới sự điều hành của cha Pie!

July khoác tay ba mình từ từ tiến vào lễ đường, trông cô ấy xinh đẹp, lộng lẫy như một nàng công chúa vậy, giây phút đó khiến tôi lại ao ước...

Lúc đó, anh đứng bên cạnh tôi, nắm nhẹ lấy bàn tay tôi, rồi anh khẽ thì thầm vào tai tôi:

“Hai năm nữa, em cũng sẽ như vậy nhé!”

“Hai năm á?”

“Ừm...nhanh quá hay sao?”

“Ý em là...lâu quá!” Tôi mỉm cười!

“Anh tưởng em vẫn còn muốn đi nữa?” Anh cũng cười!

“Cơn gió tuy ham chơi, nhưng cũng phải biết mà trở về chứ, không thì lạc đường mất”

Anh ra vẻ nghĩ ngợi...

“Tháng 8 này, chúng ta sẽ về thăm ba nhé”

“Ở New Zealand?”

Tôi la lên, mảnh đất mà tôi vẫn ngày đêm ao ước được đặt chân tới!

Anh mỉm cười trêu mếu!

Tôi nắm chặt bàn tay anh hơn!

Rồi tôi vu vơ nhìn ra ngoài khung cửa sổ đầy nắng!

Hình như...ở phía trước, những tháng ngày yêu thương, hạnh phúc, ngọt ngào

...đang chờ tôi thì phải?

-HẾT-

Hà Nội 17/6/2014

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-ly-mong-manh>